

Giới thiệu Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập

Nhân viên 3 sao Lam Tịch công tác tại công ty Tinh Tế Toàn Cầu, phòng "Nữ phụ nghịch tập". Và nhiệm vụ của cô dĩ nhiên là nghịch tập, nghịch tập, nghịch tập. Vì các nữ nhân vật pháo hôi nghịch tập!

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Theo đuổi vị hôn phu lạnh lùng (1)

[Tiểu Tịch Tịch, chuẩn bị đến thế giới tiếp theo chưa?]- Một giọng nói máy móc như giọng google vang lên.

Lam Tịch ngồi dậy, rời khỏi khoang điều dưỡng. Cô liếc nhìn ngày trên lịch điện tử đối diện, khảng khái:

- Ai, sắp được nghỉ lễ rồi, cố gắng lấy tiền thưởng tết thôi!

[3! 2! 1! Truyền tống!]

Lại là cái cảm giác chán động đến đại não khi không thời gian vận vẹo, hồi còn là thực tập sinh ở đây đã bao lần Lam Tịch cô mệt mỏi vì cái con chán động này.

Lam Tịch là nhân viên 3 sao của phòng “ Nữ phụ nghịch tập “ công ti Tinh Tế Toàn Cầu. Công việc của cô hằng ngày là xuyên vào các thế giới nơi các nữ nhân vật pháo hôi vì hào quang vàng của nữ chính mà chết thảm, với mục tiêu: Nghịch tập! Nghịch tập! Nghịch tập!

- ---

Lam Tịch mở mắt, thấy trước mặt mình là một thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu, miễn là không để ý thấy trên khuôn mặt trắng nõn của cô có in một dấu bàn tay đồ lụng, đôi mắt thì ngập nước khiến lòng người khó mà tránh khỏi thương xót.

Lúc này một luồng thông tin ập vào đầu Lam Tịch.

Đây là một thế giới thanh xuân vườn trường đi kèm hào môn thế gia chính hiệu.

Nữ chính là Đỗ Thất Vận là từ nhỏ sống trong cô nhi viện, đến năm 16 tuổi được lão gia của Lam gia đón về. Thì ra cô là con gái riêng của Lam gia và một cô sinh viên tên Đỗ Yến, cô sinh viên này vốn là bạn thân của Cố Quỳnh Lâm- cũng là mẹ của nguyên chủ thân xác này – Lam Tịch.

Năm đó Lam lão gia đã kết hôn với mẹ Lam Tịch, lại còn mây mưa giấy dứa với Đỗ Yến. Sau Khi sinh hạ Đỗ Thất Vận thì bà quá thương tâm, cảm thấy có lỗi với người bạn thân của mình nên tự vẫn. Đáng buồn là sau khi bà mất Cố Quỳnh Lâm lại cảm thấy mặc cảm tội lỗi nên không bao lâu cũng đi theo Đỗ Yến, để lại một mình Lam Tịch ở Lam gia.

Lam Tịch là tiểu thư chân chính duy nhất ở Lam gia, nhận được mọi sủng ái của tất cả mọi người nên trở thành người vô cùng phách lối. Cùng khi đó Lam Tịch được đính hôn với Lăng Thiên, đại thiếu gia của Lăng gia cũng chính là nam chính.

Và tất nhiên Lăng Thiên cũng chẳng ưa gì cô tiểu thư được chiều đến kiêu này.

Năm 18 tuổi, Đỗ Thất Vận được Lam lão gia mang về Lam gia với thân phận con gái nuôi, dĩ nhiên Lam Tịch biết được thân phận thật sự của nữ chính nên luôn căm ghét, hành hạ nữ chính cả ở trường lẫn ở nhà.

Và rồi điều gì đến cũng đến, nam chính đại nhân phải làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi.

Rồi cứ thuận bèo trôi, hai người có tình cảm đến với nhau.

Nữ phụ Lam Tịch đầy hận ý thuê người muốn giết Đỗ Thất Vận nhưng cô lại được Lăng Thiên cứu. Lăng Thiên hắc hóa báo thù cho vạ yêu của mình nên bắt cóc Lam Tịch rồi hành hạ đến chết.

Sau khi tiếp nhận cốt truyện, Lam Tịch chỉ muốn cười khẩy một cái. Rồi nhìn thấy tình cảnh trước mặt, vậy ra thiếu nữ điềm đạm đáng yêu trước mặt là nữ chính, mà cô vừa mới tát cho nữ chính một đòn thật đau nhĩ?

Đây là thời điểm nữ chính mới về Lam gia không lâu bị nguyên chủ hành hạ mà, nam chính cũng đã lên sân mấy lần nhắc nhở nguyên chủ không bắt nạt nữ chính nữa.

Lại nhìn cô gái trước mặt mặc dù đau đến phát khóc nhưng vẫn kiên cường nuốt nước mắt vào trong, giọng mũi khàn khàn nói.

_ Lam Tịch, cô có thể đừng gây khó dễ cho tôi được không? Tôi rất cuộc đã làm gì sai chứ? Tôi về Lam gia cũng không tranh đoạt sự sủng ái của cô, tại sao cô cứ phải gây khó dễ cho tôi như vậy?

Lam Tịch cười nhẹ, hề, nữ chính đây là tướng nguyên chủ hành hạ cô vì hai chữ sủng ái sao?

[Khẩn cấp! Nam chủ cách chúng ta 20 m]

[Khẩn cấp! Nam chủ cách chúng ta 10m]

[Khẩn cấp! Nam chủ cách chúng ta 5 m]

Âm thanh máy móc của hệ thống vang lên làm Lam Tịch khựng người, rồi mau chóng chuyển đổi nét biểu tình trên mặt cho thật thê lương và đầy hận ý.

- Sủng ái? ha, cô nghĩ tôi cần hai chữ ấy sao, Đỗ Thất Vận? Lẽ nào cô không biết thân phận của mình?

Sắc mặt Đỗ Thất Vận trắng bệch, nhưng nhanh chóng lấy lại kiên định:

- Phải, tôi biết thân phận của tôi, nhưng mẹ tôi cũng đã bị các người bức chết rồi, cô còn muốn bức tôi chết sao?

- Cô hận tôi? – Lam Tịch nghiêng đầu.

Đáp lại cô là một đôi mắt đầy địch ý của Đỗ Thất Vận như ngầm đồng ý.

Lam Tịch giờ tay tát Đỗ Thất Vận thêm một cái thật kêu rồi hét lên một cách thống khổ.

- Mày mà cũng dám hận tao? Mày có tư cách gì hận tao? Nếu không có sự giúp đỡ của mẹ tao, một đứa sinh viên nghèo như mẹ mày, dựa vào cái gì mà vào được trường đại học tốt nhất trong nước, dựa vào cái gì mà vừa tốt nghiệp đã được đến làm việc ở tập đoàn họ Cố, được lương mấy trăm nghìn một năm? Mẹ tao đối xử với cô ta như con ruột, mà cô ta báo đáp mẹ tao như thế nào? Trèo lên giường cha tao? Sinh con cho cha tao? Cô ta chết thì cũng thôi đi, vì sao lại viết thư tuyệt mệnh muốn tạ tội cho mẹ tao? Cô ta muốn chuộc tội hay đang dùng mạng sống trả thù mẹ tao? Đúng rồi, đúng như ý muốn của cô ta, mẹ tao rất cuộc rập khuôn theo cô ta mà đi, để lại tao lẻ loi một mình. Mày nói đi, xem tao phải hận ai?

Lam Tịch càng nói hốc mắt càng đỏ, giọng cũng khàn theo, từng câu nói chứa đầy bi thương và phẫn nộ.

Đỗ Thất Vận bị cảm xúc kịch liệt bùng bùng nổ của cô dọa giật mình, nhất thời không dám đối diện với cô.

Lam Tịch lại cười chua chát:

- Ai cũng bảo tao độc ác, tao kiêu căng, phách lối. Suốt ngày chỉ biết bắt nạt đứa em nuôi yêu ót đáng thương là mày! Kể cả Lăng ca cũng nói vậy. Rất cuộc thì tao có tội gì? Tao là tiểu thư được muôn vàn sủng ái mà hư sao, phải, nhưng tao tình nguyện đánh đổi muôn vàn sủng ái ấy đổi lấy mẹ tao. Tao có thể cho mày hai chữ sủng ái, vậy mày có thể trả mẹ cho tao được không?

Lúc này Lăng Thiên đứng cách đó không xa khẽ run lên.

Trước đây hắn luôn thấy người con gái ấy quá nhiều điều xấu. Kiêu căng, ngạo mạn, phách lối, và khi nhìn thấy cô ấy bắt nạt người em nuôi của mình hắn càng chán ghét người con gái này.

Hôm nay hắn nghe đám bạn nói Lam Tịch cho người lôi Đỗ Thất Vận ra sau trường nên vội vàng đi ngăn cản, nhưng sau khi nghe những lời kia, hắn không biết phải làm gì nữa.

Hắn cũng biết nội tình nhà họ Lam, luôn thấy Đỗ Thất Vận đáng thương, lại chưa bao giờ nghĩ đến góc độ của Lam Tịch.

Bây giờ suy xét mới thấy người đáng thương nhất phải là Lam Tịch. Sinh ra trong nơi đầy rẫy cáo già hào môn thế gia, lại không nhận được tình yêu thương của mẹ, cha thì lại là một kẻ phong tình ở bên ngoài dịu dàng trước mặt, nổi đau khổ và lòng thù hận hoàn toàn không thua kém Đỗ Thất Vận.

Con ngoài gia thú đáng thương, vậy con trong gia thú thì sao chứ?

Không khí ngưng đọng một lát, Lam Tịch cũng bình ổn lại cảm xúc, chậm rãi hỏi:

– Mày thử tự vấn lương tâm mình một chút, xem nếu như mày là tao, mày có cảm giác gì?

Đương nhiên là hận, hận ngút trời! Đỗ Thất Vận cắn răng nghĩ.

Lam Tịch quay người bước đi bỏ lại Đỗ Thất Vận suy sụp một chỗ.

Khi đi lướt qua nơi Lăng Thiên đang trốn, cô khẽ mỉm một nụ cười khó thấy.

Xem ra, kế hoạch thành công rồi.

Chương 2: Theo đuổi vị hôn phu lạnh lùng (2)

Lăng Thiên trở lại lớp, nhìn thấy Lam Tịch đứng gần cửa sổ cười đùa với người bạn thân – Lỗ Vỹ Dạ mà mang theo tâm tình phức tạp.

Mới cách đây vài phút thôi cô ấy vừa điên cuồng vừa thê lương, rồi nén nước mắt bỏ đi. Giờ lại trở về đáng vẻ đại tiểu thư cao quý phách lối.

Phải chăng trước đây tất cả chỉ là một lớp mặt nạ?

Cô ấy cô đơn từ bé như thế dĩ nhiên phải tạo cho mình một lớp vỏ nguy trang tốt rồi.

Vậy mà mình, thân là vị hôn phu của cô ấy, chẳng những không ở bên cô ấy, mà còn năm lần bảy lượt chê trách, đứng về phía người ngoài (Đỗ Thất Vận). Càng nghĩ, hần càng nghĩ càng đau xót không thôi.

[Độ hảo cảm nam chính dành cho Tiểu Tịch Tịch là 68, trước đó 15]

Lam Tịch tựa như đang lắng nghe Lỗ Vỹ Dạ nói gì đó, nhưng trong lòng không ngừng chế nhạo nam chính cực cung.

Haha, nam chính cao lãnh lạnh lùng gì chứ? Chỉ vậy mà đổ mình rồi, còn tán dễ hơn cả nhiệm vụ trước.

Nghĩ vậy cô liền đưa mắt nhìn Lăng Thiên khiến hần giật mình.

Cô ấy vừa nhìn mình, một ánh mắt đầy bi thương và không nở.

Nghĩ lại những lời cay nghiệt từng nói với cô ấy trước đây mà lòng Lăng Thiên không ngừng si và mình vạn lần.

- Lăng ca ca!

Lúc định thần lại thì thiếu nữ xinh đẹp có đôi mắt phượng xinh đẹp đã xuất hiện trước mắt, cô điệu bộ vừa dè dặt vừa hời hởi.

- Lăng ca ca, anh vẫn còn giận em sao, em không biết làm mình đã sai ở đâu, rõ ràng Đỗ Thất Vận làm vỡ chiếc cốc kỉ vật của mẹ, tại sao em không thể giáo huấn cô ta chứ? – Lam Tịch nói bằng giọng khịt mũi đầy ảm ức, nuốt luôn hai chữ "vô ý" làm vỡ cốc để đổ vấy hết tội cho Đỗ Thất Vận.

Trước đây có thể hần sẽ không nghe, nhưng giờ thì ...

Lòng Lăng Thiên lại se vào. Phải, rõ ràng lần đó là Đỗ Thất Vận làm vỡ kỉ vật của Cố phu nhân, thử hỏi sao Lam Tịch không tức giận. Vậy mà hần lại nói cô gây rối vô cớ.

Hần đưa tay xoa nhẹ mái tóc đen mượt của Lam Tịch, nói bằng giọng ôn nhu nhất:

- Anh không giận em, Tiểu Tịch của anh rất tốt, sao có thể giận được.

Lam Tịch trong lòng thì không ngừng si và Lăng Thiên cả ngàn lần nhưng khuôn mặt lại thể hiện sự hoảng sợ xen lẫn vui mừng.

Xem ra trước đây hần chưa từng đối tốt với người vợ sắp cưới này, vậy thì từ giờ hần sẽ đối tốt với cô hết mức có thể.

[Độ hảo cảm nam chính dành cho Tiểu Tịch Tịch là 80, cổ lên, hần sắp yêu say đắm cô rồi, cô sắp phá vỡ kỉ lục công lược nam chủ nhanh nhất rồi đấy, cuối năm lại sẽ có thưởng]

Thoáng Lăng Thiên không phát hiện trong mắt Lam Tịch hiện lên hào quang “Thèm tiền” (=\$.\$=).

---***---

Hôm sau, Lam Tịch thông dong đến trường, tới qua cô vừa làm một trận nháo trong phòng bếp Lam gia, hôm nay thật quá thoải mái.

Buổi trưa, trên sân thượng quý cô họ Lam thưởng thức bữa ăn thượng hạng do đầu bếp 5 sao làm trong một tâm trạng vui vẻ nhất.

[Tiểu Tịch Tịch, không phải hôm qua cô tự tay làm bữa trưa tình yêu cho Lăng Thiên sao? Sao giờ lại ngồi đây ăn đồ thượng hạng? Tình tiết hôm nay là Đỗ Thất Vận làm đồ ăn cho Lăng Thiên sẽ phát hiện tay nghề của cô ta không kém siêu đầu bếp là bao nhiêu rồi tăng độ hảo cảm đó!!!]

- 2305-kun à, hoàng thượng chưa lo thái giám đã lo là không được đâu.

[... Tôi là hệ thống mẫu mực, không phải thái giám]

Lam Tịch càng cười lớn, rồi cô đứng dậy, tay cầm hộp bento đơn giản bên cạnh đi tới nơi hành lang vắng mà Lăng Thiên hay ở để nghỉ trưa.

Quả như dự đoán, nữ chính đại nhân đang ở đây.

- Lăng ca, em có làm cơm trưa cho anh, cảm ơn lần trước đã dẫn em đi nhà sách.

Đỗ Thất Vận ngọt ngào nói, đôi tay không tự chủ vịn vào áo tó về ngai ngồi, nếu lần người bình thường có lẽ đã không tự chủ lao đến ôm chầm tiểu khả ái này rồi.

Nhưng dù sao Lăng Thiên cũng là nam chính, khả năng kháng thể lv 999, đồng dạng sự việc hôm qua khiến hắn không biết đối mặt với Đỗ Thất Vận ra sao.

Trước đây hắn thấy cô đáng thương nên luôn săn sóc bảo vệ cô trước Lam Tịch, nhưng giờ hắn nhận ra hắn chỉ coi cô là em gái.

- A, được, cảm ơn em Tiểu Vận.

Đỗ Thất Vận vui sướng ôm chầm lấy Lăng Thiên khiến hắn chưa kịp phản ứng đã nghe tiếng rơi của đồ vật.

Ngoài đầu lại nhìn thấy Lam Tịch sắc mặt trắng bệch.

- Tiểu Tịch!

- Lam Tịch!

Nam nữ chính đồng thời thốt lên thì thấy Lam Tịch gần như muốn hét lên:

- Đỗ Thất Vận! Mày cướp mẹ tao, cướp cha tao, còn muốn cướp cả vị hôn phu của tao sao?

Phần uất là thế, những cô lại không nói gì nữa mà xoay người bỏ chạy.

Lăng Thiên vội giằng người Đỗ Thất Vận nhưng bị cô sóng chết ôm chặt.

- Lăng ca, em thích anh, anh có thể đừng để ý đến Lam Tịch được không? Anh cũng thấy đó, cô ta chưa bao giờ xem em như em gái, luôn hiểu lầm em, lại dùng những lời lẽ cay nghiệt cho em, anh không nên kết hôn với cô ta!!!

Ở một nơi nào đó, Lam Tịch chống tay lên gốc cây vừa thở dốc vừa dùng thần thức của 2305 theo dõi nam nữ chính rồi không khỏi bật cười. Nữ chính à... cô mà nói vậy là chết chắc rồi đó.

Quả nhiên, thông báo hệ thống.

[Độ hảo cảm của nam chính dành cho nữ chính là -10, trước đó là 45]

Lăng Thiên nói giận xô ngã Đỗ Thất Vận, nén giận tốt cùng nói:

- Đỗ Thất Vận! Đó là chị gái cô, còn tôi là vị hôn phu của cô ấy, lẽ nào cô cũng giống mẹ cô muốn câu dẫn người đàn ông của chị em mình sao?

Sắc mặt Đỗ Thất Vận tái nhợt, nhưng Lăng Thiên không quan tâm đến cô ta nữa, vội vã chạy về hướng Lam Tịch đi.

Trong hành lang vắng vẻ, một giọng nói gần như gầm lên.

- Lam Tịch! Luôn là mày! Luôn tại vì mày!

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Theo đuổi vị hôn phu lạnh lùng (3)

Lăng Thiên chạy lên sân thượng, nhìn thấy bóng lưng đầy cô đơn của cô gái ấy.

Dường như biết anh đã tới, cô quay người mỉm cười với anh.

- Anh tới rồi, Thiên. Em gọi anh là Thiên nhé, em không muốn gọi giống người đó tí nào.

- Được. – Dĩ nhiên hẳn biết người đó là ai.

Lam Tịch chậm rãi bước lại gần Lăng Thiên.

- Em biết anh chưa bao giờ chấp nhận mối hôn sự này.

- Tiểu Tịch em – Lăng Thiên sùng sốt.

- Phải, ai mà có thể muốn cưới một cô gái xấu xa ích kỉ như em, thay vào đó những cô gái trong sáng đơn thuần như Đỗ Thất Vận sẽ thật dễ dàng đi sâu vào trái tim anh hơn.

- Không phải đâu Tiểu Tịch-

- Không, em biết. Em sẽ nói với cha về việc từ hôn, anh có thể đến với –

[Độ hảo cảm của nam chính dành cho Tiểu Tịch Tịch là 100. Chúc mừng, cô đã phá kỉ lục công lược nam chủ trong vòng 2 ngày, tiền thưởng cuối năm 200 vạn tệ]

Lam Tịch chưa kịp nói hết câu thì đã bị chặn họng bởi một nụ hôn mãnh liệt. Hân diện cuồng ôm cô, hôn cô, xoa xoa mái tóc đen mượt của cô. Cho đến khi cô như sắp không thở được mới mới buông cô ra.

- Em làm tôi yêu em, rồi muốn bỏ tôi sao? Đừng hòng.

Lúc này khuôn mặt sùng sốt nhìn Lăng Thiên nhưng trong lòng thì kêu gào nhảy múa, 200 vạn tệ, hahahaha, cuối năm nay ta sẽ làm tất cả các cửa hàng quần áo thất thủ.

- Anh... yêu em?

- Phải, yêu em, không phải Đỗ Thất Vận.

- Thiên, em cũng yêu anh! – Yêu đồng tiền mà anh đã mang lại cho em hahaha.

- - -***-

Buổi tối đó, Lam Tịch âu yếm trò chuyện với Lăng Thiên qua điện thoại rồi vui vẻ nằm lên giường suy tính việc tiêu 200 vạn tệ vào việc gì.

[Độ hảo cảm của nữ chính dành cho cô là -89. Cảnh báo! Nữ chính có thể xông lên giết cô bất cứ lúc nào]

Lam Tịch ngồi thẳng dậy, nụ cười trên môi càng tràn đầy.

- Vậy là nữ chính của chúng ta đã hắc hóa thành công. Giờ để tôi cho cô ta trải nghiệm cảm giác của Lam Tịch đời trước.

Ở ngay cách vách phòng Lam Tịch là phòng của Đỗ Thất Vận. Lúc này cô ta đang giao dịch một việc qua điện thoại.

- Phải, chỉ cần bắt cóc cô ta tổng tiền, nhà họ Lam rất giàu có, các người muốn lấy bao nhiêu tiền cũng được. Chỉ cần khi nhận được tiền thì giết chết cô ta cho tôi.

Đỗ Thất Vận vừa nói vừa gần giọng đê nèn phẫn nộ cực điểm. Tắt điện thoại, cô nhìn vào chính mình trong gương rồi không nhìn được mỉm cười độc ác.

- Lam Tịch, mày chết chắc rồi.

Sáng hôm sau, Lam Tịch ăn sáng xong liền chạy ra xe ô tô đi học trước. Trước giờ vẫn vậy, cô không bao giờ chờ Đỗ Thất Vận để đi học cùng cô ta.

Trước đây Đỗ Thất Vận thấy thật tủi thân nhưng giờ cô ả rất hả hê.

Rất khác thường lệ, Lam Tịch xuống xa ở vị trí cách trường 100m. Cô không ngừng mắng mỏ Đỗ Thất Vận là đồ nào tàn, ngu xuẩn.

Muốn bắt cóc cô thì phải lên kế hoạch chín chu hơn chứ, cô ở trên xe đến trường thì bắt cóc bằng niềm tin à?

Thật phí công cô phải xuống xe cuốc bộ đến trường cho lũ chuột kia cơ hội.

Haiz, làm nữ phụ pháo hôi thật không dễ gì ~~~

Tiếng chuông điện thoại vang lên, hai chữ “Thiên Thiên” trên màn hình thật hợp ý Lam Tịch.

- Chào buổi sáng, Thiên.

- Tiểu Tịch, chào em.

Giọng nói đầy ôn nhu của Lăng Thiên vang lên.

- Anh biết không, em đang thử đi bộ đến trường đây.

- ... Em đang ở đâu, anh tới chỗ em.

- Em muốn đi – Bốp! –

- Tiểu Tịch! Tiếng gì vậy? Tiểu Tịch! Tiểu Tịch!

Lam Tịch bị bịt mắt, cô có cảm giác mình bị quăng vào cốp xe ô tô một cách thô bạo, không từ chủ mà rửa thậm lũ óc heo này. Sao không dùng thuốc mê? Đánh ngất một cái thật quá thô bạo! Cũng may ý thức của cô luôn được 2305 bảo vệ, nhưng mà vết thương trên đầu vẫn rỉ máu. Ai, mong là không chết trước khi nghịch tập lại nữ chính.

Chiếc xe lái đi một được tầm nửa tiếng thì dừng lại, lũ óc heo vác cô như vác bì gạo đi vào một tòa nhà hoang cũ nát. Làm sao cô biết ấy à? Tất nhiên là nhờ thần thức của 2305 rồi.

[Luôn sẵn sàng phục vụ Tiểu Tịch Tịch (=^_^=)]

Hơ hơ...

Chúng đặt cô ở một cái xó tạm coi là sạch sẽ trong cái đồng hồ lớn không còn từ gì để miêu tả này.

Một tên nhìn mặt ngu đần vỗ vỗ má cô cười dâm dề:

- Ở đây ngoan nhé, khi nào được tiền tao sẽ cho mày đi vui về.

Cứ cười vui nhé, khi nào tao đạt được mục đích các người cũng sẽ được đi vui về @

Yên tâm đi, “chồng” tao sắp tới rồi!!!

Nhưng trước khi hấn kịp đến cô cũng phải làm gì cho thật thê thảm mới được. Nghĩ vậy, cô liền hất cằm cụng một cái vào mặt của tên mặt thộn đối diện.

- Mấy tên khất cái cùng mày có thả tao ra không? Bỏ tao là chủ tịch tập đoàn Lam thị sẽ không tha cho chúng mày!!!

Tên mặt thộn bị cụng đầu nổi điên lên tát Lam Tịch một cái thật mạnh khiến đầu cô đập vào bờ tường bên cạnh một cái, máu văng ra đến mà kinh!!

Lam Tịch là chúa sợ máu và sợ đau, nhưng cũng may có bàn tay vàng hệ thống 2305 đã xóa cảm đau cho cô, nhưng nghĩ cả búng máu đang chảy từ đầu mình thì cô cũng không khỏi run nhè nhẹ.

- Con đi cái cứ nghĩ mình còn là đại tiểu thư Lam gia ấy. Nói cho mày biết, hết hôm nay danh hiệu đại tiểu thư Lam gia là của người khác rồi.

Rồi Lam Tịch cảm nhận được thái dương mình bị một thứ mát lạnh dí vào ... Súng!!!

Haha, thật hợp ý ta! Sắp sửa có cảnh anh hùng cứu siêu cấp đại mỹ nhân rồi hahahaha

Quả nhiên, đúng lúc này cánh cửa căn phòng xập xệ bị đá văng, một đoàn người mặc đồ đen hùng hực khí thế bước vào, dẫn đầu tất nhiên là Lăng Thiên.

Cũng may hấn cũng không phải mấy tên nam chính bại não trong tiểu thuyết Mary sue, một mình đi cứu nữ chính, cứu thì không được mà ăn hành thì rõ lắm.

Ấy chết, ta đang bắt tình nhân sự!!!

Lũ óc heo mặt tri độn trong giây lát vì bất ngờ.

Lăng Thiên hoảng hốt nhìn hình ảnh cô gái thê thảm nằm trong góc phòng, tóc tai rối bù, máu chảy từ đầu ra từng giọt từng giọt. Cô gái của hấn! Hấn tức giận rồi! Tức giận thật rồi!

Hấn lao như tên về góc phòng ôm lấy thân thể mềm mại đang không ngừng run rẩy ấy, lòng đau như vạn tiễn xuyên tim.

Hấn tháo bịt mắt của cô xuống, nhìn đôi mắt nhắm nghiền vẫn run run lông mi mà khẽ hôn lên. Rồi nhấc bổng cô dậy bỏ đi, để lại một hỗn tạp chiến trường của lũ óc heo và cả một phái đoàn vệ sĩ của Lăng gia. Dĩ nhiên ai thắng thua chẳng phải bàn nữa.

Chương 4: Theo đuổi vị hôn phu lạnh lùng (4)

Đỗ Thất Vận nằm rạp trong căn phòng tối, cả người cô ta chỉ chút những vết tích bị hành hạ, đôi mắt bị phần nhìn người thanh niên trước mặt. Đã từng là người mang cho cô tia nắng ấm trong những tháng ngày ở Lam gia, giờ hẳn cũng chính là con quỷ kéo cô xuống 18 tầng địa ngục.

- Hãy... để tôi chết!

Người thanh niên tuấn tú mỉm cười tà mị.

- Chết? Sao có thể dễ dàng vậy? Cô tôn thương đến cô ấy như vậy? Chết thôi đủ sao? Cô cứ ở đây tận hưởng cái chết ngọt ngào và từ từ đi.

Tại sao chứ? Tại sao đến cuối cùng mình vẫn thua con ả đó? Tại sao??

.....

Lam Tịch mở mắt ra, cô đang ở bệnh viện.

Nhìn đầu và chân tay đều được băng bó kỹ lưỡng không lộ một giọt máu nào thì không khỏi an tâm.

Cửa phòng bật mở, chàng trai yêu dấu mang tên nam chính bước vào. Hắn thấy cô tỉnh thì ngạc nhiên rồi vui mừng, lại gần hôn lên má hồng của cô.

Cô mỉm cười nhìn hắn, cũng không hỏi gì về vụ bắt cóc. Cô biết hắn đã xử lý rất ổn thỏa.

Đỗ Thất Vận cũng nhận được cái kết mà nguyên chủ từng nhận.

- Tháng sau tốt nghiệp, anh sẽ cưới em.

Lam Tịch sững sốt nhưng rồi mau chóng trấn tĩnh mỉm cười gật đầu.

Ôi má, anh bị cuồng tôi rồi à!!! Tôi mới 18 tuổi thôi!!!

[Phải, nam chính rất yêu cô, Tiểu Tịch Tịch]

2 tháng sau, hôn lễ của đại tiểu thư Lam gia và đại thiếu gia Lăng gia được tổ chức rất linh đình.

5 năm sau, Lăng phu nhân sinh hạ cho Lăng tổng tập đoàn Lăng thị một tiểu thái tử - Lăng Tịch Vũ.

22 năm sau, Lăng tổng giao lại tập đoàn cho tiểu thái tử nay đã là đại thái tử tiếp quản, một mình cùng phu nhân du lịch vòng quanh thế giới.

Lại thêm 22 năm nữa, Lam Tịch ngồi bên giường bệnh nhìn Lăng Thiên dần dần trút hơi thở cuối cùng.

Cũng mãn nguyện nhắm mắt.

- 2305-kun, trở về.

[Rõ, Tiểu Tịch Tịch]

Trở về không gian điều dưỡng, Lam Tịch để máy quét quét đi những cảm xúc với Lăng Thiên rồi một mạch chạy đi lĩnh tiền thưởng.

Sau khi càn quét các cửa hàng quần áo, cô mới trở về không gian điều dưỡng.

- 2305-kun, thế giới tiếp theo.

Lần nữa mở mắt ra, Lam Tịch phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường êm ái, khung cảnh xung quanh là một căn phòng lung linh đậm chất "nữ nhi".

Cốt truyện lập tức truyền tải vào đầu Lam Tịch.

Nữ chủ của thế giới này là Tần Vũ, thiên kim tiểu thư của Tần gia, từ nhỏ được muôn vàn sủng ái nên có một bản chất rất đơn thuần ngốc manh. Tần Vũ

năm 18 tuổi đậu vào học viện để đồ rồi gặp Thẩm Nặc Hàn học trưởng - sinh viên nghèo giàu nghị lực vươn lên điển hình, nhất kiến chung tình với nam chính sau đó là một màn truy phu đầy ngọt ngào và góc nghệch của tiểu bạch thỏ Tần Vũ.

Thẩm Nặc Hàn ban đầu còn mang một mặt lạnh lùng xa cách nhưng sau đó bỗng hóa thành lão thê nô, dốc hết sức gây dựng sự nghiệp để xứng đáng với vợ nhỏ đáng yêu.

Còn nguyên chủ thân thể là pháo hôi nữ phụ yêu nam chính- Lam Tịch - kiêm nhị tiểu thư của Lam Gia- một gia tộc danh gia vọng tộc.

Ý được thân phận em gái của Lam Thần và Lam gia chống lưng, nguyên chủ hết lần này tới lần khác chèn ép Tần Vũ, thậm chí cuối cùng còn muốn hạ thuộc Tần Vũ rồi cho người cưỡng bạo cô.

Nguyên chủ kết quả bị Thẩm Nặc Hàn nay đã có thể lực một kích trừng trị, quăng vào lao tù.

Còn thân phận em gái Lam Thần kia cũng là hư, Lam Thần kì tài hoàn toàn không quan tâm đến người em gái vốn là dưỡng nữ của mẫu thân này.

Thời điểm này Lam Tịch xuyên vào cốt truyện còn chưa triển khai, một năm trước khi nữ chính vào học viện để đồ, đồng dạng lúc này Lam Tịch mới 17 tuổi.

Lam Tịch xúc chấn, để lộ một đôi chân trắng nõn oánh ngọc, bước tới gương phía trước tủ quần áo, trong gương là một mỹ thiếu nữ, khuôn mặt thanh thuần, rất phượng mành ngài, quả nhiên rất hợp với câu mỹ nhân lòng dạ rắn rết.

Bây giờ cô không có cơ hội tiếp xúc với nam chính nữ chủ, chỉ có thể quay sang xoay xở cùng nhân vật boss thần bí chỉ xuất hiện như tạo danh cho nữ pháo hôi là cô - Lam Thần.

Cơ mà anh ta đang làm tổng tài ở thành phố A thì tiếp cận kiểu gì trời?

Lam Tịch vừa nghĩ vừa vạch ra các phương án trong đầu, rồi mỉm cười đầy phản diện.

- Trò chơi bắt đầu... ~~~

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Theo đuổi anh trai thích rình coi (1)

Nếu không phải giáo viên chủ nhiệm Lam Tịch gọi, thì Lam Thần hẳn cũng quên chính mình còn có cô em gái.

Bên tai điện thoại giọng nói người phụ nữ bắt mắt hết sức, trách cứ hần:

- Lam Tịch nhắc chứng tự bé anh biết không! Con bé đã một tháng không có nói qua bất cứ một câu! Anh là anh trai con bé, tôi biết anh là đại công ty tổng tài, bệ bộn nhiều việc! Thế nhưng ... - Bên kia hít sâu một hơi- Anh không thể bỏ ra một chút thời gian về thành phố Z nhìn xem em gái mình sao? Lam Tịch vẫn là vị thành niên, anh là người thân duy nhất, anh không phải hẳn nên quan tâm con bé một chút sao?

Lam Thần im lặng không đáp.

- Sau thứ tư, trường mở họp phụ huynh, có thể đến trường.

Nghe được âm báo bận, Lam Thần buông điện thoại, suy tư một chút:

- Lisa, giúp tôi đặt vé máy bay.

Nữ thư ký ngoại quốc gật đầu.

Lam Thần liền đánh máy gọi về dinh thự Lam gia.

Điện thoại bắt máy, giọng nói già nua của vị quản gia vang lên:

- Thiếu gia.

- Lam Tịch gần đây có vấn đề gì sao?

Quản gia do dự một chút rồi đáp:

- Gần đây tiểu thư rất lạ, mỗi ngày đều không nói không cười, sáng đi học chiều về nhà cũng không rời khỏi phòng, đến giờ cơm liền tự mang đồ ăn vào phòng. Cuối tuần cũng không ra ngoài, đặc biệt dính phòng ngủ.

Lam Thần vừa nghe xong liền nhíu mày:

- Vì cái gì không thông báo cho tôi?

- Thiếu ... thiếu gia, cậu chưa bao giờ quan tâm tới tiểu thư, cậu còn từng bảo tốt nhất không nhắc đến tiểu thư trước mặt mình.

Lam Thần nghe vậy nhất thời trầm mặt.

- Lâm quản gia, cuối tuần tôi sẽ về nhà.

...

Lam Tịch đi học về, vừa mở cửa liền thấy một nam nhân anh tuấn tiêu sái trên ghế sofa.

Nam nhân mặc tây trang, cầm trong tay báo chí, biếng nhác dựa vào trên sofa, bên cạnh khuôn mặt góc cạnh, ngũ quan đẹp như điêu khắc.

Lam Tịch nuốt chút nước miếng.

Vì cái gì một tiêu trong suốt như anh ta lại có khí thế nam chính hùng hậu đến vậy???

Bất quá giờ cô là một thanh niên tự bé nhẹ, chỉ là nhìn thoáng qua liền cúi đầu, một câu cũng không nói chuẩn bị chạy lên lầu.

Quản gia đi đến trước mặt cô:

- Tiểu thư, thiếu gia về rồi.

Lam Tịch dừng một lát, ngẩng đầu nhìn nam nhân, ánh mắt trống rỗng lộ ra một chút nghi hoặc.

Lam Thần không mặn không nhạt liền nói:

- Lại đây.

Thiếu nữ mặc đồng phục trẻ trung, khuôn mặt tinh xảo, chân váy đến đầu gối lộ ra đôi chân trắng trẻo.

Lam Thần trong nháy mắt thất thần. Đã 3 năm hắn không có gặp qua Lam Tịch này, từ một con nhóc đánh đá đủ đường bỗng biến thành thiếu nữ u buồn như vậy?

- Ngồi xuống.

Lam Tịch ngồi xuống, tựa hồ rất là bất an.

Lam Thần chú ý tới hai tay Lam Tịch đan đan nhau bối rối, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Đích xác thực phù hợp tự bé chứng.

- Anh – Mỗi một lúc Lam Tịch mới cứng ngắc chào hỏi.

- Ngồi đây ăn cơm.

Lam Tịch bối rối nhìn Lam Thần, đôi mắt phượng long lanh chiếu vào lòng Lam Thần khiến hắn tưởng chừng đã nhào ra như nước.

Quản gia thấy Lam Tịch chịu ngồi xuống bàn ăn liền vui vẻ mang đồ ăn ra.

Hai người cứ vậy im lặng ăn uống. Lam Tịch ăn chưa đầy vài miếng đã uống hớp nước rồi cúi cúi tỏ ý chào Lam Thần, phải mông đi lên lầu.

Lam Thần cả đêm mãi suy nghĩ về chuyện của Lam Tịch.

Khi mới sinh hắn vốn ốm yếu bệnh tật, chữa mãi không khỏe, tưởng chừng không thể qua mười tuổi. Ba mẹ hắn vô cùng lo âu, liền đi chùa cầu phúc. Sư thầy nói rằng ba mẹ hắn nên nhận nuôi một đường nữ mệnh hợp hắn, có thể giúp hắn qua khỏi.

Dù sao cũng không còn cách nào, ba mẹ hắn liền tới cô nhi viện nhận nuôi Lam Tịch. Không ngờ sau đó hắn liền khỏe lại, mọi người đều nói Lam Tịch là phúc tinh của Lam gia, là cứu tinh của hắn khiến hắn rất khó chịu, không bao giờ để ý đến người em gái nuôi này.

Mãi vài năm trước ba mẹ hắn đột ngột qua đời, để lại gia tài khổng lồ cho hắn, hắn liền mang tất cả tới thành phố A lập nghiệp, để lại dinh thự Lam gia và khoản tiền tiêu vặt đủ cho Lam Tịch tung tẩy cả đời.

Bây giờ nghĩ lại, hần có phải quá vô lí không? Lam Tịch từ bé đã ở viện cô nhi vắng bóng tình thương cha mẹ, sau khi về Lam gia được hưởng ấm áp thì không bao lâu ba mẹ hần cũng đi, hần thân là thân nhân duy nhất cũng bỏ mặc con bé, như thế thì có lí nào lại không tự bé.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Theo đuổi anh trai thích rình coi (2)

Ngày hôm sau Lam Thần xuống lầu ăn sáng đợi một lúc cũng không thấy Lam Tịch đâu, ngờ vực hỏi:

- Hôm nay không phải chủ nhật, con bé không phải đến trường sao?

Quản gia sững sốt:

- Tiểu thư đã đến trường rồi, thiếu gia.

Lam Thần thức dậy rất sớm, sáu giờ đã rời giường, vẫn không có nghe đến cách vách có thanh âm, cho rằng Lam Tịch còn chưa rời giường.

Nếu Lam Tịch đã đi học, tức là còn rời giường sớm hơn hần.

Sớm như vậy đi học, cổng trường còn chưa mở đi?

Con bé trốn tránh mình?

Nghĩ nghĩ hồi liên cả người không thoải mái, Lam Thần quyết định tới trường học xem sao.

Lam Thần tới thời điểm đã là tám giờ, học sinh bắt đầu lên lớp.

Bảo vệ thấy Lam Thần liền ngăn:

- Đây là trường học, người không phận sự cấm tiến vào.

Còn rất chuyên nghiệp, Lam Tịch ở trong này đến trường hần là rất an toàn. Lam Thần nghĩ, đem trong lòng chứng minh thư lấy đi ra, bảo vệ cửa tra xét, rồi nói:

- Mời vào.

Lam Thần đi vào, như là nhớ tới cái gì, vội quay người:

- Đúng rồi, em gái tôi Lam Tịch học lớp nào? Phiên toái giúp tôi tra một chút.

Bảo vệ cửa ánh mắt trừng:

- Cậu ngay cả em gái mình ở đâu lớp nào đều không biết!?

Bảo vệ cửa nhìn hần ánh mắt thực phi nhỏ, vẫn là cho hần tra xét, tra xét sau nói cho hần:

- Năm ba A3.

Lam Thần cảm ơn một tiếng rồi hướng khỏi năm ba mà đi.

Lam Thần tìm đến là thời điểm đang trong tiết Tiếng Anh, giáo viên nghe giọng quả nhiên là cô giáo chủ nhiệm lần trước.

Hần không vào mà chỉ đứng rón rén ngoài cửa quan sát.

Lam Thần ánh mắt chuyển động một vòng, liền thấy Lam Tịch ngồi một mình ở bên cửa sổ.

Cô giáo vừa gọi Lam Tịch trả lời bài.

Lam Tịch đứng lên, khuôn mặt trắng nõn có chút hồng, một câu cũng nói không nên lời, cô giáo cổ vũ hồi lâu, thiếu nữ thoát nhìn vẫn là rất sợ hãi, như thế nào đều nói không ra.

Cuối cùng cô giáo hít thở dài bỏ cuộc.

Lam Thần nhìn ra được đến thiếu nữ như là thở dài nhẹ nhõm một hơi hoặc như là đối với chính mình có chút thất vọng.

Lam Thần nhìn rất lâu, thẳng đến trong túi điện thoại phát ra tiếng, là Lisa, nói có chuyện cần hắn xử lý, đã gửi hắn hòm thư.

Lam Thần lưu luyến nhìn Lam Tịch rồi xoay người xuống cầu thang.

Lam Tịch chỉ liếc một ánh mắt chưa đến phần giây đã biết Lam Thần tới, liền càng tập trung hơn biểu cảm tự bề của mình, đang mê mải hai ngón tay tinh xảo liền nghe thông báo hệ thống.

[Độ hào cảm tăng 10, trước mắt là 25]

Trước khi nhiệm vụ bắt đầu độ hào cảm chỉ là -5, âm số là gì chứ, muốn kéo lên khó hơn dương số nhiều, Lam Tịch cười đắc ý trong lòng ngưỡng mộ tài năng của mình.

[Tiểu Tịch Tịch, thỉnh khiếm tốn chút đi]

Lam Thần sau khi giải quyết công việc xong, liền gọi Lisa:

- Chờ chút, Lisa.

Lisa bên kia màn hình máy tính lên tiếng:

- Vâng? Lam tổng?

- Liên lạc với bác sĩ tâm lý đang làm việc ở Mỹ kia.

- Ngài là nói bà Cherly sao?

- Phải, đặt một cuộc điện thoại với bà ấy.

Ngày hôm sau Lam Thần liên lạc được với Cherly, liền dành một buổi sáng nói về tự bề chứng.

Cherly nói, trẻ tự bề cần phải được theo dõi một cách sát sao, đối chiếu với hành vi trẻ bình thường khác trên nhiều góc độ, rồi rút ra biện pháp đối xử.

Nhưng Lam Tịch cả ngày nhốt mình trong phòng ngủ, hắn anh trai cũng chẳng có cách tiếp xúc thì sao mà theo dõi sát sao được?

Nghĩ nghĩ vậy Lam Thần liền cho người tới lắp đặt máy quay khắp ngõ ngách Lam dinh thự, đặc biệt là phòng Lam Tịch.

Chuẩn bị xong xuôi hắn lại đích thân tới cửa hàng thú cưng chọn cho Lam Tịch một con mèo lông trắng thập phần dễ thương.

Lam Tịch về nhà phát hiện " mất " ở khắp nơi.

Dù sao cô cũng đã xuyên qua nhiều thế giới, tại thế giới giải trí gặp qua vô số cái papazazzi, độ miễn cảm với máy quay rất cao.

Lam Thần ngồi trong phòng làm việc quan sát thiếu nữ như thường vào phòng ngủ.

Thiếu nữ đang định đặt cặp sách lên bàn liền nghe thấy tiếng động làm giật mình rồi cặp sách.

Thiếu nữ bối rối rảo rác nhìn quanh bỗng thấy một cục bông trắng mềm mại kêu meo meo ở trước tủ quần áo.

Thiếu nữ tiến tới ôm mèo con vào lòng vuốt ve, đôi môi đỏ hồng tự nhiên nở lên một cách xinh đẹp khiến nam nhân ngồi trước máy tính ngẩn người.

[Độ hào cảm Lam Thần tăng 20, trước mắt là 45]

[(@) / Kí chủ xuất sắc!!! 10 điểm cười duyên]

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Theo đuổi anh trai thích rình coi (3)

Dinh thự Lam gia.

Lam Thần ngồi trên ghế, khuôn mặt góc cạnh, ánh mắt chăm chú có ẩn chứa si mê mà chính hắn cũng không biết nhìn màn hình máy tính.

Trên màn hình, thiếu nữ xinh xắn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi rộng rãi lộ ra đôi chân trần thon thả trắng đẹp. Thiếu nữ nằm trên giường, tay vòn vòn mèo con, đôi chân xinh đẹp ấy đung đung đưa đưa khiến hắn chẳng thể rời mắt.

Đúng lúc này thì hắn nhận được tin nhắn từ Lisa, không khỏi cau mày mất hứng. Hắn giật mình vì suy nghĩ của mình, tự nhủ hết lòng là hắn chỉ đang quan tâm em gái, hoàn toàn không có ý đồ gì khác!!! (Mới là lạ =))

Lúc xử lý xong văn kiện Lisa gửi, hắn ngẩng đầu nhìn màn hình phát hiện thiếu nữ đã biến mất, hốt hoảng chuyển sang ba bốn góc máy quay khác liền thấy thiếu nữ đang cời khuy áo trong phòng tắm.

Lam Thần không khỏi đỏ mặt quay đầu đi, nhưng chưa đầy một khắc đã đưa mắt trở lại.

Lam Tịch từ từ cởi bỏ áo sơ mi, lộ ra dáng người thon nhỏ, làn da trắng mon mồn.

Yết hầu Lam Thần trượt xuống rồi trượt lên, đang lúc hắn mê luyến ngắm nhìn thì hơi sương từ nước nóng phả ra khắp phòng làm mờ máy quay, chỉ để lại bóng dáng mờ mờ ảo ảo làm lòng người khó chịu.

- Fuck!- Lam Thần rửa thắm rồi khép máy tính lại trong tâm trạng vừa nóng vừa bức xúc.

Trong phòng tắm, Lam Tịch vừa đưa tay kì cọ cơ thể vừa cười cười khoái trá, vừa rồi thôi cô liên tục nghe âm thanh hệ thống báo tăng độ hảo cảm, đúng là đàn ông, như nhau cả!

[Tiểu Tịch Tịch, cô lại dám dụ sắc!!!]

- Im đi, có phải cơ thể bản cô nương đâu, hắn thích nhìn cho hắn nhìn thoải mái.

[...]

...

Ngày hôm sau Lam Thần vừa rời giường liền bật máy tính, hắn liền dậy lúc 5 giờ sáng, thật tốt là Lam Tịch vẫn chưa tỉnh giấc.

Thiếu nữ nằm trên giường an tĩnh ngủ, đôi môi hồng nhuận cong cong chỉ khiến người ta muốn cắn xé.

Lam Thần cứ nhìn mãi vậy cho đến khi Lam Tịch khẽ nhủu nhủu mắt, rồi chậm rãi ngồi dậy, ngón tay tinh xảo đưa lên dụi dụi, động tác thập phần đáng yêu.

Lam Tịch lần nữa cởi đồ trước mắt Lam Thần.

Hắn phát hiện phía dưới đã cứng.

Hắn như vậy mà sinh ra ý niệm dơ bẩn với em gái, cho dù vốn dĩ hắn cùng thiếu nữ chẳng cùng huyết thống, hắn cũng nhất thời khó có thể chấp nhận...

Đợi đến khi Lam Thần định thần thì Lam Tịch đã đi học.

Lam Thần trầm tư suy nghĩ cả ngày ấy, hệ thống liên tục thông báo:

[Độ hảo cảm cộng 5]

[Độ hảo cảm trừ 5]

[Độ hảo cảm cộng 5]

[Độ hảo cảm trừ 5]

Anh bị điên à, anh gái?

Lam Thần cảm thấy không thể như vậy được, nhưng hắn càng không thể bỏ mặc Lam Tịch tự bẽ chừng như thế, hắn hiện tại là người duy nhất có thể quan tâm Lam Tịch.

Cho đến thời điểm Lam Tịch về nhà rồi chuồn lên lầu, Lam Thần quyết tâm lớn. Hắn lấy chìa khóa phòng Lam Tịch từ Lâm quản gia, mở cửa tiến vào phòng Lam Tịch.

Hắn biết người tự bẽ chừng ý thức lãnh thổ rất mãnh liệt, nhưng những ai có thể tiến vào lãnh địa của họ cũng có thể tiến vào trái tim họ.

Lam Tịch thấy Lam Thần bước vào không khỏi ra vẻ kinh hô. Cô cúi cúi đầu, tóc mái dài xinh xắn che khuất tầm mắt đầy tiếu ý của mình.

- Anh trai.

Lam Thần không hiểu trong lòng dâng lên một tia chán ghét hai từ "anh trai" ấy tội cùng, ngoài mặt cười dịu dàng:

- Thích mèo trắng không?

Lam Tịch liền dâng lên chút phản kích, ngượng ngừng nói:

- Thích ạ.

Sau đó cô ngẩng đầu, chiếu đôi mắt phượng câu người long lanh chớp hai cái:

- Là anh... tặng em sao?

Lam Thần không khỏi động tâm, hần không thể cưỡng lại đôi mắt ấy. Hần cười cười gật đầu, ánh mắt đầy sùng nịch chăm chú nhìn Lam Tịch.

Lam Tịch đưa tay nắm nắm tay Lam Thần, bờ má đỏ lên, lấp bắp:

- Cảm... cảm ơn.

- Nếu em thích, lần sau sẽ tặng em thêm nhiều mèo, cả chó nữa, thử có thích không?

Lam Tịch gật đầu rầm rập, móc trong túi áo một cái kẹo sữa dúi vào lòng bàn tay Lam Thần.

Lam Thần mừng rỡ như điên, hần vậy là đã tiến được vào thâm tâm của em ấy!

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Theo đuổi anh trai thích rình coi (4)

Lam Thần như vậy liền một năm ở cạnh chăm sóc Lam Tịch.

Tình hình Lam Tịch chuyển biến ngày một tốt đẹp.

Lam Thần hần cũng xác định được tình cảm mà hần dành cho thiếu nữ ấy.

Hần yêu Lam Tịch, hần muốn mỗi ngày nhìn ngắm Lam Tịch, hần muốn Lam Tịch dựa dẫm, ý lại vào hần, chỉ biết mỗi mình hần.

Nhưng rồi, hần cũng chẳng thỏa mãn, hần muốn mọi thời khắc đều được thấy Lam Tịch, muốn ôm chặt chiếm hữu cơ thể Lam Tịch. Hoàn toàn như bị ma nhập, hần chẳng thể không chế được những chấp niệm biến thái của mình với em gái.

Lam Tịch nhờ chuyển biến tốt đẹp, thành công thi vào học viện đế đô thành phố A, Lam Thần cùng cô chuyển tới thành phố A sinh sống.

Một năm qua đều là Lam Thần nửa bước không rời Lam Tịch, mọi sự việc Lam thị đều giải quyết qua cái màn hình vi tính.

Đám nhân viên trong công ty không ngừng rủa thầm vì vắng bóng tổng tài điển trai một năm.

Buổi sáng này Lam Tịch và Lam Thần lên máy bay tới thành phố A.

Vé hai người là khoang hạng nhất, vị trí rất rộng rãi, hai người ngồi cùng một chỗ, Lam Thần xem thiếu nữ có bộ dáng mỗi một ngón một cái, gọi nữ tiếp viên hàng không đem đến một tấm chăn bông đắp lên người thiếu nữ, vai đưa cho thiếu nữ dựa vào để cậu ngủ dễ dàng hơn.

Hơi thở thơm ngát của thiếu nữ mang theo nhiệt độ phả vào cổ Lam Thần, hần vậy một chút liền có phản ứng.

Lam Thần không khỏi ảo não, hần càng lúc càng mẫn cảm với em gái, phải làm sao đây?

Hần đem chăn kéo lại che đi góc khuất, vừa ngồi vừa hưởng thụ cảm giác sung sướng đan xen thống khổ này.

Lam Tịch ngủ được hai tiếng liền tỉnh.

Lam Tịch mơ màng rời khỏi vai Lam Thần, cất giọng nói mềm mại như nước:

- Anh...um...

Lam Thần giật mình, bối rối nhìn hạ thân chưa thỏa mãn, cởi áo vét quần lấy eo, che đi tiểu phân thân đang tung bùng. Làm xong xuôi quay sang xoa xoa đầu Lam Tịch, dịu giọng:

- Tịch, anh đi vệ sinh chút.

Lam Tịch nhìn theo bóng lưng hấp tấp của nam nhân kia, không nhận được khúc khích cười.

[Tiểu Tịch Tịch, cô lương thiện một chút đi (+_+)]

Lam Thần tự giải quyết trong toilet xong mới đi ra, nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của hắn không ai có thể biết được hắn mới làm cái gì.

- Tịch, đói chưa?

Lam Tịch ngoan ngoãn gật đầu.

Lam Thần liền gọi tiếp viên mang ra một bàn ăn.

Lam Tịch lấy từ hành lí ra một quyển sách nghiền ngẫm đọc.

Lam Thần rất tự nhiên mà xúc com dứt cho Lam Tịch.

Haha, biến tổng tài lãnh khốc thành thuộc tính thê nô trung khuyến, ta cũng thật tài năng!!!

...

Chỗ ở của Lam Thần tại thành phố A là một căn biệt thự tại khu Thượng Giai Viên, mấy kẻ sống ở đây toàn thuộc dạng có lai lịch, tiền tài.

Dinh thự Lam gia so với cái biệt thự này đúng là chẳng đáng gì, thế mới biết trước kia nguyên chủ bị Lam Thần kia lãnh đạm đến mức nào.

Lam Thần một tay kéo hành lí, một tay nắm chặt Lam Tịch bước vào đại sảnh, cười sùng nịnh:

- Giờ nơi đây sẽ là nhà của chúng ta nhé.

- Vâng.

Lam Tịch cười vui vẻ, ôm lấy cổ Lam Thần biểu đạt sự dựa dẫm vô điều kiện khiến Lam Thần thâm tâm bội phần hạnh phúc.

Lam Tịch bước vào phòng, tiện tay lướt lướt điện thoại, nhìn thấy tin tức Tần thị vừa kí hợp đồng với một công ti nước ngoài mới sức nhớ ra cốt truyện sắp bắt đầu.

[Tiểu Tịch Tịch! Cô bị cung chiều thành heo luôn rồi dám quên nhiệm vụ chính, phải trừ điểm thi đua của cô mới được.]

- Ấy ấy ấy, đừng mà, ta xin lỗi!!! Mi trừ ta thi đua thì tiền thưởng cuối năm e là cũng giảm theo đó.

2305 cạn lời với vị kí chủ không có tiết tháo vì đồng tiền này, trực tiếp off line không nói nữa.

Lam Tịch mới thờ phào nhẹ nhõm, đem máy tính ra tra tư liệu học viện để đồ.

Một vài thông tin về nam chính Thẩm Nặc Hàn cũng trải ra trước mắt.

Chà chà, học sinh gương mẫu, thành tích xuất sắc, cương nghị chính trực,... Quả là nam chính đại nhân, bắt quá ta khinh!

Vì cái gì lúc đầu đối với Tần Vũ là lạnh nhạt cực điểm, sau khi biết thân phận của Tần Vũ thì xoay goắt 180 độ? Kịch bản nói là Thẩm Nặc Hàn một tay gây dựng sự nghiệp lớn mạnh? Thôi đi chứ, trừ khi hắn phạm pháp chứ có cái sự nghiệp gì không một sự trợ giúp ngoại lai lại có thể như vậy phát triển ngang với Lam thị- sự nghiệp mà Lam Thần dành 3 năm để phát triển lên? Hàm hồ! Không có gì mờ ám bản cô nương ta làm em gái nhân vật chính!!!

Nam chính phẩm hạnh như vậy, ta đây không cần!

[Chứ không phải cô có Lam ca ca sủng đến trời cao quên thiên lí hay sao?]

- ...- 2305, không phải mi off line rồi sao

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Theo đuổi anh trai thích rình coi (5)

Hôm nay Lam tổng tài đích thân trốn việc ở công ty, làm tài xế cho em gái bảo bối đi khai trường.

Học viện để đồ vốn là trường đại học hàng đầu nước.

Lam Tịch cùng Lam Thần bước trùng bước trong làn người nườm nượp.

Lam Tịch được Lam Thần bảo bọc trong lòng tránh khỏi người lạ không khỏi hưởng thụ cảm giác.

Khoảnh khắc Lam Tịch nhìn thấy Thẩm Nặc Hàn, không thể không thừa nhận, đây là một siêu cấp tuần mã nam, hấn đứng trên sân khấu phát biểu, phát ra hào quang nam chính muốn mù mắt chó của Lam Tịch.

Lam Tịch nhìn chăm chăm Thẩm Nặc Hàn không một chút che dấu khiến nội tâm Lam Thần dậy sóng.

Em ấy chưa từng chú ý đến ai ngoài mình!

Đó là lòng kiêu hãnh của Lam Thần, hiện giờ lòng kiêu hãnh đó sắp bị sụp đổ.

- Tịch, chuyện gì vậy? - Lam Thần hoảng hốt vội vàng cắt lời đánh gãy sự mê mang của Lam Tịch.

Lam Tịch trở về thực tại lắc lắc đầu.

Không hiểu vì sao Thẩm Nặc Hàn vừa phát biểu xong liền mang theo ánh sáng ôn nhu tiến tới chỗ Lam Tịch.

- Bạn học, em là tân sinh viên sao? Có muốn anh dẫn đi tham quan trường ta không?

Gì vậy? Nam chính là ý gì đây? Hấn nhất kiến chung tình với bản cô nương sao?

[Tiểu Tịch Tịch, cô là nữ phụ, không phải nữ chính, thỉnh tự trọng.]

Chứ là vì cái gì hấn không đi theo kịch bản lại tới đây tán tỉnh lão nương??

[Lam Thần là một biến số trong chuỗi kịch tình. Vừa rồi nam chính đã nhìn thấy cô bước xuống từ Ferrari của Lam Thần]

A! Ra là biết bản tiểu thư là con nhà giàu!

Lam Tịch nghĩ một hồi rồi bày ra vẻ bối rối:

- Thật không tiện, em đi cùng anh trai.

Lam Thần khó chịu nhìn Thẩm Nặc Hàn, nhiều tân sinh như vậy, vì cái gì lại mời mọc em gái xinh xắn của hấn? Nghĩ vậy hấn liền đứng chắn ngang trước mặt Lam Tịch.

- Cậu là ai?

Thẩm Nặc Hàn thoáng sượng mặt, vừa rồi không phải gã đã giới thiệu lúc phát biểu rồi sao?

- Tôi là hội trưởng hội học sinh, nhiệm vụ của tôi là muốn giúp cho các sinh viên nhanh chóng làm quen với trường học.

Gã đang định nói thêm mấy câu với Lam Tịch thì từ xa Tần Vũ chạy tới.

- Thẩm học trưởng!

Thẩm Nặc Hàn quay lại, trong mắt lóe lên một tia chán ghét.

- Có chuyện gì sao?

Tần Vũ đưa một chai nước cho gã, cười xinh đẹp nói:

- Trời nóng lắm, anh uống đi.

Nội tâm Lam Tịch âm thầm cười khẩy, nữ chính à, cô cứ show gia thế ra là cửa đồ được người ta liền đó!

Tần Vũ bên cạnh Thẩm Nặc Hàn nhìn thấy Lam Thần, kinh ngạc mở to hai mắt, khuôn mặt Lam Thần này thường chiếm lấy trang bìa tạp chí tài chính kinh tế và thương mại trong và ngoài nước cô làm sao không nhận ra, huống chi cha cô là chủ tịch Tần thị, nhiều lần được Lam thị nâng đỡ qua.

- Anh là Lam tổng- chủ tịch Lam thị?

Lam Thần không phủ nhận.

Thẩm Nặc Hàn thoáng sửng sốt, chẳng trách hắn thấy quen thuộc, hóa ra là vị kia của Lam thị, thường xuất hiện trên mặt báo kinh doanh. Hắn đang chuẩn bị mở công ty dĩ nhiên có xem qua mặt.

Như vậy thì, thiếu nữ nhỏ nhắn trước mặt quả nhiên thân phận không đơn giản. Hắn chính là nhị tiểu thư của Lam gia!!!

Không phải có lời đồn Lam tổng không quan tâm em gái hay sao, xem ra không phải như vậy!

Đã tâm bỗng hưng hực nổi lên trong lòng Thẩm Nặc Hàn.

[Độ hảo cảm nam chính dành cho Tiểu Tịch Tịch cộng 20, trước mắt là 30]

- ...- Thôi rồi, nam chính có ý ôm đùi ta rồi.

Một bụng hoảng hốt của Lam Tịch lập tức biến mất khi Lam Thần nắm lấy tay cô, trở lại vẻ nhu thuận ngoan ngoãn, liền rời đi cùng Lam Thần.

Tần Vũ nhìn theo bóng lưng hai người, cảm khái:

- Lam tổng thật chiều em gái!

Thẩm Nặc Hàn ánh mắt tham lam gật gật đầu qua loa.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Theo đuổi anh trai thích rình coi (6)

Lam Tịch vừa đi học về thấy nhà vắng tanh không khỏi nhú mày.

Cô bức xúc nghĩ: Cái này không công bằng à nha, tên Lam Thần biến thái này còn lắp một đồng camera theo dõi trong nhà nối liền với máy tính của anh ta, ở nơi nào cũng có thể nhìn thấy mình, còn mình tìm anh ta còn phải gọi một cú điện thoại.

Cô khó chịu ấn số di động gọi Lam Thần.

Tại trụ sở công ty Lam thị.

Lisa vừa ôm một chồng hồ sơ vào văn phòng tổng giám đốc thì nghe tiếng chuông điện thoại kêu:

" Yêu anh trai~ Yêu anh trai~ Yêu anh nhất ~"

- ...- Cô có vào nhầm phòng không vậy???

Càng hải hùng hơn là Lam tổng giám đốc đang miệt mài kí văn kiện ngay lập tức vứt phăng cây bút chụp lấy điện thoại:

- Tịch, em về rồi à?

Lisa thề là đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cô nghe thấy tổng giám đốc nói giọng nhẹ nhàng dịu dàng ngọt xớt như vậy!!!

- Sao? Em muốn tới đây à?

- Được, anh cho người đón em.

- Được, tạm biệt.

Vừa tắt máy, Lam Thần ngẩng đầu nhìn Lisa.

- Cô đang làm gì vậy?

- Sếp.. sếp, em đang chuyển hồ sơ.

- Đem vào kho cất đi, tới Thượng Giai Viên đón em gái tôi tới đây.

@ Sếp à???

Ngày hôm ấy rốt cuộc nhân viên toàn thể công ty đã được nhìn thấy qua vị tiểu công chúa được giám đốc nâng như nâng hoa hứng như hứng trứng.

Lisa vừa mang Lam Tịch vào văn phòng liền thấy giám đốc của cô mặt mày hớn hờ:

- Tịch, tới đây. Anh gọt xong táo cho em rồi nè!

Lisa: Giám đốc, phong thái của ngài trôi về hành tinh nào rồi?

- Vậy giám đốc, tôi đi lấy nước cho...- Gọi tiểu thư là gì được nhỉ?

Lam Tịch mỉm cười thân thiện:

- Chị gọi em là Tịch cũng được.

- KHÔNG ĐƯỢC! - Lam Thần lạnh giọng, chỉ có hần mới được gọi em ấy như vậy?

Lisa:...

Lam Tịch:...

- Vậy, chị gọi em là Lam Tịch ạ.

Lisa cố gắng nặn ra một nụ cười gượng, nội tâm thì không ngừng kêu la hú hét giám đốc bị nhập.

...

Lam Tịch tham gia một buổi liên hoan của lớp, cốt là muốn mượn vận lần này hổ nam chính một cú.

Cô bị chuốc liền mấy cốc, mặt đỏ lựng hần lên, đôi mắt ướt át điểm lệ.

Hệ thống có chế độ chống say nên cô cứ hăng mà diễn.

Lúc này nằm gục trên ghế góc phòng, mặc người khác hát hò.

Lúc này Thẩm Nặc Hàn đi vào KTV liền thấy thiếu nữ nghiêng người trên ghế, trong sáng thuần khiết lại câu diễm nóng bỏng.

Hơi thở hần bắt giắc dồn dập.

Ý nghĩ sai lệch không khống chế được, Thẩm Nặc Hàn giả bộ bình tĩnh tiến tới bên người thiếu nữ.

- Lam Tịch?- Thẩm Nặc Hàn giọng khàn hần đi nói.

Lam Tịch mơ hồ đáp lại:

- Sao?

Thẩm Nặc Hàn trầm thấp nói:

- Em say sao?

- Ừm

Thẩm Nặc hàn liền dìu Lam Tịch đứng dậy:

- Anh đưa em về.

Dù sao gã cũng là chủ tịch hội học sinh, lại nổi tiếng cương nghị chính trực, cũng chẳng ai tới cản.

Thẩm Nặc Hàn vừa dìu Lam Tịch ra tới hành lang liền trông thấy Lam Thần lao tới đâm một cú vào mặt gã.

Nhói đau quá độ hấn bắt giác buông tay Lam Tịch ra, Lam Thần thuận thế ôm cô vào lòng.

Lam Thần tìm suất nhảy ra ngoài, hấn vừa rồi xem qua CCTV quán KTV này không khỏi phẫn nộ. Giọng nói khàn, ánh mắt trầm mê của Thẩm Nặc Hân hiện lên trong đầu Lam Thần, hấn biết điều đó có nghĩa là gì.

Vô số lần quan sát Lam Tịch qua máy quay, bộ dạng của hấn chính là như vậy.

Thẩm Nặc Hân hoảng sợ nhìn con mắt sắc lẹm của Lam Thần, ánh mắt kia nếu có thể giết người có lẽ giờ gã đã bị phanh thây nghìn mảnh.

Lam Tịch đang trong lòng Lam Thần, sợ rằng sẽ đánh nhau to, bèn cất giọng nhỏ:

- Về nhà.

Lam Thần bao nhiêu lửa giận bỗng xẹp đi hết, cúi người bế bổng Lam Tịch lên bước đi.

Lam Thần ôm Lam Tịch vào ô tô, cẩn thận cài giây an toàn cho cô.

Dọc đường Lam Tịch một lời không nói, khuôn mặt đỏ ửng ngất ngây nhìn Lam Thần.

Không nghĩ tới Lam Tịch sau khi say bộ dáng lại thêm phần khả ái như vậy.

Lam Thần không nhịn được lên tiếng:

- Tịch.

- Dạ?

- Em nói xem, anh là gì của em?

Lam Tịch mỉm cười, chúm người tới hôn lên má Lam Thần:

- Anh trai em.

Lam Thần đầu vang lên một tiếng nổ thật to. Hấn cảm nhận được đôi môi mềm mại của em ấy đáp lên má hấn.

Lam Thần phanh xe một cái, quay tới ôm lấy Lam Tịch vào lòng, nhanh chóng ngậm lấy môi Lam Tịch, điên cuồng âu yếm, điên cuồng cắn xé.

- Tịch, anh yêu em, yêu em rất nhiều.

Lam Tịch nửa tỉnh nửa mê cười khúc khích:

- Em cũng yêu anh.

Lam Thần càng mừng rỡ. Mặc kệ có phải giờ đây em ấy vì say mà nói hay không, mặc kệ sau này em ấy có ghét bỏ hấn, hấn giờ phút này thực chỉ muốn chiếm lấy em ấy hoàn toàn, giam giữ em ấy bên mình.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Theo đuổi anh trai thích rình coi (7)

Ngày hôm sau lúc Lam Tịch tỉnh lại trên giường, đón ánh mặt trời, bỗng nhiên có loại xúc động muốn khóc.

Lam Thần vừa bước vào phòng liền thấy Lam Tịch mê mang ngốc manh, không nhịn được đi tới ôm thiếu nữ vào lòng, chụt một cái hôn lên môi cô.

Lam Tịch thoáng đỏ mặt, lấp bắp:

- Em... em...

- Anh yêu em

Lam Tịch chớp mắt vô tội:

- Chúng ta là anh em!

- Chúng ta không chung huyết thống!

Lam Thần lập tức nói:

- Em có yêu anh không?

Lam Tịch im lặng, cúi đầu nhè nhẹ, đỏ đến tận mang tai.

Trong phòng liên triền miên tiếng hôn ướt át.

- - -

Trong một căn hộ xập xệ cũ nát.

Có hai thân ảnh không ngừng nhấp nhô trên giường.

Những tiếng rên rỉ dâm ô của thiếu nữ vang lên, không ngừng kích thích cho nam nhân tuần mỷ mạnh mẽ thượng tới.

Thiếu nữ nằm dưới thân thể lửa lò, mái tóc ngắn, làn da trắng trẻo, khuôn mặt có nét giống Lam Tịch tám phần.

- Hàn, nữa đi Hàn!

Thẩm Nặc Hàn rốt cuộc cũng xả ra được, thoải mái nằm sang một bên.

Kể từ khi biết Tần Vũ là thiên kim Tần gia, hắn đã thu liễm không ít, một mực đối xử tốt với cô ta, đúng là một con ngốc, bảo gì nghe nấy.

Nhờ một vài sự trợ giúp của Tần Vũ, công ty của hắn phát triển không ít. Nhưng...

Vì cái gì? Vì cái gì mọi việc hắn làm đều không thuận lợi?

Mọi nhà đầu tư muốn phát triển cho công ty của hắn đều đột ngột rút vốn, đi đâu cũng có người ngáng chân.

Vì cái gì một người tài giỏi như hắn lại thất bại như vậy?

Rốt cuộc hắn đã đắc tội với ai, ai lại cố tình triệt mọi đường sống của hắn như vậy?

Thẩm Nặc Hàn trầm mê trong thế giới cảm xúc, khoảnh khắc cửa bị đá bay kia, hắn mới hoàn hồn.

Tần Vũ đứng ngoài cửa roi lệ nhìn hắn, thét to:

- Thẩm Nặc Hàn!

Thẩm Nặc Hàn sắc mặt trắng bệch:

- Tiểu Vũ!

Hắn vội vã ngồi dậy mặc quần áo, Tần Vũ tức giận dùng túi sách đập cho hắn một cái đau đớn.

- Tiểu Vũ! Nghe anh giải thích- Hắn chưa hết câu thì đã ăn một cái tát.

Người đàn ông chễm chệ mặc vest đứng trước cửa đe dọa:

- Sau này tuyệt đối không được đến gặp con gái tao, loại người như mày, căn bản không xứng với Tiểu Vũ!

Thẩm Nặc Hàn suy sụp.

Một tát này của Tần Ngụy đã phá vỡ tương lai của hắn, tiền đồ của hắn!

Đáng lẽ không nên rơi vào hoàn cảnh như vậy, hắn rõ ràng có năng lực, chỉ cần cho hắn cơ hội, hắn nhất định sẽ trở thành một nhân vật như Lam Thần, tại sao lại như vậy?

Không đúng, không đúng, không đúng! Không nên tiến triển như thế này! Rốt cục là sai ở chỗ nào?!

- - -

Ở đầu đó của Florida, Lam Tịch đang cùng Lam Thần du ngoạn trên biển liền nghe thông báo của hệ thống:

- [Nhiệm vụ nghịch tập hoàn thành.

Thời hạn: 1 năm 63 ngày

Đánh giá hoàn thành: S

Tiền thưởng: 50000 tệ.]

- --

Vị đại mẫu thân của Lam Tịch vừa phải nhập viện vì tai nạn giao thông.

Lúc mới rời khoang điều dưỡng nghe tin Lam Tịch không khỏi hoảng sợ lái xe tới bệnh viện.

Lao vào phòng điều trị cao cấp, cô không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi:

- Mẹ! Mẹ đùa con à?

Trần Từ Thủy nữ trung niên nằm trên giường bệnh, cánh tay bị quấn qua một lần vải, ngoài ra không còn vết thương nào khác, bà cười nức nở:

- Con xem, đáng về lúc này của con thật thú vị, sợ mẹ bỏ con mà đi sao Tiểu Tịch?

Mặc dù biết mình có một người mẹ thích đùa cợt, nhưng trình độ lừa lọc của bà ấy ngày càng phóng đại rồi.

Sau khi trò chuyện đôi câu với mẫu thân đại nhân, Lam Tịch xách túi xách muốn về thì điện thoại reo lên.

Là ông sếp Từ Thiệu Xuyên của cô.

- Vâng, tôi đây sếp.

Từ bên kia vang lên giọng nói the thé:

- À Lam Tịch à, cô đang ở bệnh viện Trung Ương Tinh tế Lôi Hà sao?

- Vâng sếp!

- Cô hiện tại lên lầu cao cấp của bệnh viện phòng 201, sẽ gặp phu nhân Lôi, bà ấy đưa cô cái gì thì đem về đây, tuyệt đối cẩn thận không được làm xảy ra gì biết chưa!

Lam Tịch suy tư: Lôi phu nhân? Là phu nhân của Lôi tổng giám đốc Tinh Tế Toàn cầu sao???!! Mình sắp được gặp đại nhân vật rồi!!!

Giữ vững sự bình tĩnh, Lam Tịch đi thang máy lên tầng 21.

Đứng trước cửa phòng 201, Lam Tịch hít sâu một hơi, gõ cửa.

- Vào đi! - Một giọng nói thanh nhã vang lên.

Lam Tịch mở cửa bước vào phòng.

Phòng bệnh ở khu siêu cao cấp có khác, chắc khác gì phòng hạng tổng thống cả.

Trong Phòng, gây chú ý đầu tiên cho Lam Tịch không phải là Lôi phu nhân xinh đẹp cao quý ngồi trên ghế, mà là nam nhân hôn mê trên giường bệnh.

Nam nhân an tĩnh nằm đó, khuôn mặt mặc dù tái nhợt yếu ớt nhưng không thể phủ nhận nó đẹp kinh tâm động phách.

Lam Tịch thoáng thất thần một hồi mới quay sang lịch sự chào Lôi phu nhân.

- Chào cô Lam - Lôi phu nhân ưu nhã cúi đầu đáp lại.

Nói rồi bà lấy từ trong túi xách nhìn qua là biết có giá trên trời ra một cái ống nhỏ bọc bằng chất liệu gì đó vừa cứng vừa mềm.

Lam Tịch khẳng định đây là lần đầu tiên cô thấy thứ kì dị như vậy.

Đề nén tò mò trong lòng, cô đưa tay cẩn thận đón thứ ống kì dị kia.

Lôi phu nhân dặn dò:

- Giữ cẩn thận nhé.

Lúc rời đi Lam Tịch không nhìn được lại đưa mắt nhìn nam nhân hôn mê trên giường lần nữa.

...

Trở về công ty, Lam Tịch đem ống nghiệm kia tới văn phòng Từ Thiếu Xuyên. Lúc này, văn phòng không có ai cả, Lam Tịch bèn đặt ống nghiệm lên bàn làm việc, hoàn toàn không để ý trên bàn làm việc kia cũng có một ống nghiệm trông hơi giống ống nghiệm kia.

Lát sau, một bóng dáng yếu đuối đi vào phòng.

- Từ trưởng phòng nói Data world device (Thiết bị dữ liệu thế giới) mới được thiết kế lại trông rất đẹp đâu rồi nhỉ???

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Theo đuổi đồ Đệ hắc hóa từng ngày (1)

[Tiểu Tịch Tịch, cô về rồi, cuối tuần chơi có vui không?]

Lam Tịch bước vào không gian điều dưỡng liền nghe thấy giọng nói máy móc của 2305, cười cười:

- Được rồi, mau xuyên thôi!

- [Tiểu Tịch Tịch có vẻ vui, vậy thì đi thôi, 3,2,1 truyền tống!]

Lam Tịch mở mắt, suýt hoảng sợ vì thấy mình đang lơ lửng trên không, chính xác thì là ngự kiếm phi hành.

Tu chân giới sao?

Lại nhìn trang phục mình đang mặc không khỏi nhũn mày. Chối mắt quá! Gì mà đồ lè đồ lẹt vậy cơ!!!

Nội dung cốt truyện ngay lập tức được tiếp nhận.

Đây là một thế giới tu chân thông thường nhất với các cấp bậc: luyện khí, trúc cơ, kim đan, nguyên anh, xuất khiếu, hợp thể, hóa thần, đại thừa, độ kiếp phi thăng.

Thế giới tu chân chia thành hai phe phái: Chính đạo có tam đại môn phái gồm Thương Khung Sơn phái, Thanh Tâm phái, Bạch Phong phái cùng với Thánh Nữ môn. Tà đạo là lãnh địa của Ma Đạo cung và Linh Lung các.

Câu chuyện kể về nam chính Cố Thừa Diễm với một thân phận bá đạo như mọi nam chính bình thường, là con trai của Ma tôn Ma đạo cung và Thanh nữ của Thánh nữ môn. Vì một tình nghịch duyên thiên đạo này mà sau khi hạ sinh Cố Thừa Diễm, cha mẹ hắn bị cả tu chân giới đuổi giết cuối cùng phải đồng quy vô tận cùng nhau.

Nam chính được mẫu thân thả lại bên sông, theo dòng nước trôi đến một thôn nghèo khó. Trải qua 10 năm tuổi thơ bị bắt nạt, đánh đập, khinh rẻ, đầy kham khổ.

Mà nguyên chủ Lam Tịch chính là boss phản diện của truyện, một nữ nhân khiến cả tu chân giới nghe tên phải sợ mất mật.

Lam Tịch là các chủ Linh Lung các, cao thủ Hòa Thần hậu kỳ, từng mê say đắm Cố Vấn Quyết ma tôn- cha của nam chính, nhưng sau khi ông chết, Lam Tịch đứng lên thù tạc Ma đạo cung, trở thành người đứng đầu phe tà đạo.

Lam Tịch rất căm ghét Cố Thừa Diễm, một phần vì Cố Thừa Diễm là con trai của tình địch, một phần vì sự ra đời của hắn khiến Cố Vấn Quyết vong mạng.

Đến năm Cố thừa Diễm 10 tuổi, kịch bản bắt đầu. Lam Tịch tìm thấy hắn rồi cho người đuổi giết.

Nhưng nam chính há có thể dễ chết vậy sao? Hắn chỉ bị đánh cho tàn phế, rồi được Thánh nữ đương nhiệm của Thánh nữ môn- Liễu Minh Yên- (nữ chính) cũng chính là đồ đệ của mẫu thân Cố Thừa Diễm cứu giúp

Nàng đưa Cố Thừa Diễm trở về Thánh Nữ môn chữa thương 2 năm giúp hắn chữa què thành lành.

Sau đó nàng đưa hấn tới Thương Khung sơn- Một trong tam đại danh phái dưới thân phận khác tên - Tần Quân để trốn chạy sự truy đuổi của Lam Tịch.

Và dĩ nhiên nam chính bắt đầu quá trình tu luyện nghịch thiên với những cơ duyên ngàn vàng, đủ lông đủ cánh để quật lại Lam Tịch.

Cuối cùng, dưới sự trợ lực của Thánh nữ môn, Cố Thừa Diễm đánh bại Ma đạo cùng lẫn Linh Lung các, Lam Tịch bị phanh thây ngàn mảnh.

Lam Tịch vừa xem kịch bản vừa hoảng. Lúc này đây là thời điểm cô cho người đuổi giết nam chính đó!!!!!!

Phải ngăn lại ngay! Nam chính què rồi làm ăn được gì nữa!!!

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Theo đuổi đồ Đệ hắc hóa từng ngày (2)

Cố Thừa Diễm nằm trong đồng bùn đất, cả người máu me đến kinh dị. Cả hai chân hấn đã không còn cảm giác. Vậy là ... cuộc sống của hấn đã kết thúc tại đây sao?

Một sinh mạng rẻ mạt! Một cuộc sống rẻ mạt! Một con người rẻ mạt!

Những ngày tháng sống ở thôn Sơn ấy bị coi như súc vật, bị hành hạ đánh đập.

Hấn chỉ mong được trốn thoát nơi ấy, nhưng rồi sao chứ, hấn trốn thoát được rồi lại bị một đám người không rõ lai lịch đuổi giết. Cuối cùng chết ở cái xó xỉnh này.

Chết ư? Hấn không cam! Chỉ cần ai đó, ai đó hãy cứu hấn...

Haha, làm gì có ai chứ?

Lúc này từ trên trời bỗng xuất hiện một thân ảnh.

Một nữ nhân mặc huyết y từ nền trời tối đen từ từ bay xuống.

Mái tóc đen dính đầy cườm lấp lánh bay, khuôn mặt trái xoan khuynh quốc khuynh thành. Nàng từ từ hạ xuống nơi hấn nằm mang theo nhan sắc kinh diễm nhân gian, nàng như tiên từ hạ phàm!

Lam Tịch bước lại gần nhìn Cố Thừa Diễm. Thê thảm không chịu nổi! Chỉ là một đứa bé 10 tuổi, có cần ra tay độc ác vậy không? À xin lỗi, là cô ra lệnh thì phải.

Đôi mắt đen sâu của Cố Thừa Diễm đáp lên mặt Lam Tịch. Chỉ thấy nữ nhân trước mắt mỉm cười tà mị:

- Ta cứu ngươi, từ bây giờ ngươi là đồ đệ của ta!

Cứu hấn? Cuối cùng cũng có người cứu hấn rồi! Cố Thừa Diễm thở phào trong lòng rồi từ từ nhắm mắt.

Hấn cảm giác con đau khắp mình mẩy biến mất, cảm thấy sự dễ chịu của hơi nước, cảm thấy..

Cố Thừa Diễm mở mắt, thấy mình đang nằm trên một chiếc giường rộng rãi, xung quanh là một căn phòng trang hoàng đẹp mắt. Từ nhỏ đến giờ hấn chưa từng thấy nơi nào đẹp như vậy, hấn muốn xuống giường nhưng nhận ra hai chân mình cứng đờ. Khuôn mặt hấn tối sầm, con ngươi lộ rõ vẻ bi phẫn căm thù tột độ.

- Đừng lo, chân của ngươi có thể chữa lành. - Giọng nói trong trẻo của nữ nhân vang lên.

Lam Tịch bước vào phòng, mỉm cười nhìn Cố Thừa Diễm.

- Thật sự sao? - Ánh mắt Cố Thừa Diễm lóe lên tia kinh hãi.

- Phải, chỉ cần lấy được Nhất Diệp Liên Hoa 1000 năm mới nở trên đỉnh Thánh nữ môn, ngươi không những lành chân mà còn mở rộng kinh mạch và đan điền, trở giúp tu luyện đó.

Cố Thừa Diễm lại ỉu xiu:

- Nhất Diệp Liên Hoa? Thánh nữ môn? Ngươi lừa ta sao? Việc lấy trân bảo đó còn khó hơn việc chân ta lành lại.

Lam Tịch cười kinh động tâm phách, khiến Cố Thừa Diễm không khỏi ngáy ngẩn: Tại sao lại có một nữ nhân xinh đẹp như vậy?

- Nói cho người biết ta chính là Lam Tịch.

- Ai.. ai vậy?- Cố Thừa Diễm ngáy ngồ.

- ...

- [haha, Tiểu Tịch, cô bị quê kìa]

Lam Tịch sượng mặt, không khỏi nguyên rủa mười tám đời nhà nam chính. Rất nhanh lấy lại bình tĩnh:

- Ta là chủ nhân Ma đạo cung, các chủ Linh Lung các, nếu người còn hỏi ta là ai nữa thì tốt nhất việc làm đồ đệ ta người quên đi!!

Lúc này biểu tình trên khuôn mặt Cố Thừa Diễm từ kinh ngạc hóa thành sùng bái, ngưỡng mộ.

- Người cứ đợi ở đây, ta sẽ đem Nhất Diệp Liên Hoa về cho người. – Nói rồi cô xoa xoa đầu Cố Thừa Diễm, cúi người đặt lên má hắn một nụ hôn.

Trái tim Cố Thừa Diễm rộn ràng.

Hắn... chưa bao giờ cảm nhận được sự ấm áp này. Nàng ấy nói “cứ đợi ở đây”, hắn sẽ đợi.

Hắn đợi một ngày, hai ngày, ba ngày,

Một tháng, hai tháng, đến tháng thứ ba, nàng mới xuất hiện. Nàng ngã gục trước cửa phòng hắn, máu tươi đầm đìa chảy ra. Hắn hoảng sợ, mặc kệ chân không thể cử động vội vàng lăn lóc tới bên nàng.

Ngay lúc đó một nam nhân hắc y bước vào, hắn nói hắn là hộ pháp của nàng. Hắn nói nàng một mình xông vào Thánh nữ môn để cướp Nhất Diệp Liên Hoa. Phòng ngự của Thánh nữ môn là thứ gì chứ? Là thứ bất khả xâm ở tu chân giới. Dù nàng có tu vi Hóa Thần kỳ cũng có nguy cơ bỏ mạng.

Nàng chiến đấu ở Thánh nữ môn 2 tháng, dành cả 1 tháng để chạy về Ma đạo cung, việc đầu tiên là giao Nhất Diệp Liên Hoa cho luyện đan sư, rồi đến đây xem hắn.

Vậy mà hắn lại tưởng nàng bỏ rơi hắn! Lại oán hận nàng!

Nàng là ai chứ? Là nữ nhân nguy hiểm nhất tu chân giới, nữ nhân xinh đẹp nhất tu chân giới, nữ nhân độc ác nhất tu chân giới!!!

Nhưng là nữ ma đầu thì sao? Chỉ có nàng duy nhất xuất hiện cứu hắn, chỉ có nàng thôi...

Nàng là nữ nhân của hắn! Chỉ mình nàng thôi!

Hắn sẽ mạnh mẽ, đủ để bảo vệ nàng và diệt trừ những kẻ làm nàng bị thương!

[Tinh! Độ hảo cảm nam chính dành cho Tiểu Tịch Tịch là 100]

Ở một lăng tẩm nơi ma đạo cung, Lam Tịch nằm trên giường mỉm cười.

Thật không uổng phí cô có tình sơ sẩy dính đòn phòng tuyến của Thánh nữ môn. Vừa gạt hái được độ hảo cảm max số trị, vừa khiến hắn ghi thù với Thánh nữ môn. Liễu Minh Yên mà biết đã dính kế của cô thì chắc sẽ vui lắm đây.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Theo đuổi đồ Đệ hắc hóa từng ngày (3)

10 Năm sau.

Ở một tiểu viện tại Linh lung các.

Lam Tịch nằm trên nhuyễn tháp, vẫn là thân huyết y rực rỡ, trên tay cầm ngọc phiến – một trong hai pháp khí của cô tên Ngọc Tinh phe phẩy.

(Cái còn lại là một thanh trường kiếm mỏng tên Huyết Sương)

10 năm nay cuộc sống của cô đúng là không gì nhàn hạ bằng.

Thân là chủ nhân của hai cái "tập đoàn" lớn nhất ma đạo, mỗi ngày chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng.

Có tứ đại hộ pháp thuộc tính trung khuỷu rất dễ thương đó là: A Nhất, A Nhị, A Tam, A Tứ (Tui thừa nhận khả năng đặt tên kém của mình -_-)

Lại được đồ đệ siêu cấp soái ca hầu hạ, đúng là thật đáng sống.

Đây có lẽ là thế giới thoải mái nhất của cô. Còn có một nhan sắc kinh diễm nhân gian nữa chứ! Mặc dù những thân xác trước không phải là xấu, nhưng nếu muốn so với Lam Tịch nguyên chủ này chẳng khác gì vịt bầu và thiên nga. Ai mà chẳng thích mình đẹp, cô cũng không ngoại lệ.

Lúc này, một đôi bàn tay vòng đến trước mặt cô, giọng nói trầm ấm vang lên:

- Đoán xem ta là ai nào?

Lam Tịch mỉm cười yêu mị:

- Với cái tu vi Kim đan kỳ của ngươi mà cũng muốn giấu khí tức với ta sao?

Cố Thừa Diễm cười rộ, vòng tới trước mặt cô, mười năm qua đi, tiểu tử năm nào đã trở nên anh tuấn tiêu sái, khí chất bất phàm, từng ngũ quan tinh xảo, chỉ hợp với hai từ soái ca. Hần thân vận một hắc y, tóc dài búi gọn sau gáy, đôi mắt sáng ngời nhìn Lam Tịch.

- Sư phụ, ta lần này đi lịch luyện hai tháng, sư phụ không nhớ người đồ nhi này sao?

- Ngày nào ngươi cũng dùng kính lập thể nói chuyện với ta, có gì mà nhớ với nhưng?

- Nhưng mà ta rất nhớ ngươi, sư phụ~~~~ Cố Thừa Diễm nói liền ôm cứng lấy eo Lam Tịch mà cọ cọ. Bộ dáng với chó con không khác là bao.

Lam Tịch tỏ vẻ có đồ đệ dính người thật không dễ gì ¥_¥

- Sư phụ, ta có mang về một kẻ, nàng ta rất đặc biệt.

- Đặc biệt?

- Phải, nàng ta có khả năng tinh lọc linh khí sao cho tinh khiết nhất, thật thần kỳ đúng không? Ta bắt nàng ta về cho ngươi tu luyện sớm ngày đột phá Đại thừa kỳ đó.

Khóe miệng Lam Tịch giật giật. Địch! Địch! Địch! Tinh lọc linh khí? Đó chẳng phải bàn tay vàng của nữ chính- Liễu Minh Yên sao?

Cớ gì nàng ta lại rơi vào tay Cố Thừa Diễm?

Nếu cô nhớ không nhầm lúc này Liễu Minh Yên phải có tu vi Xuất khiếu kỳ, đối với nam chính đại nhân một cái búng tay là chết.

Tại sao lại cam tâm để bị giải về Linh lung các?

Âm mưu nàng ta là gì?

Trong lúc Lam Tịch còn đang mê man với các câu hỏi, Cố Thừa Diễm đã cho người lôi Liễu Minh Yên vào.

Một thân hình mảnh mai khoác bạch y, chẳng khác gì tiên tử chín tầng mây rớt xuống. Khác với vẻ kiêu diễm mê người của Lam Tịch, vẻ đẹp của nữ tử là thanh khiết như ngọc nữ, dù có nằm lẫn lộn dưới sàn cũng thật cao lãnh.

- Ngươi tên gì?

- Lâm Lam – Nữ tử khê nói, giọng nói nhẹ nhàng mà tinh khiết. (Đây phải chăng là thiết lập của nữ chính truyền kì?)

Lam Tịch nhếch mép, quả nhiên muốn giả dạng người khác xâm nhập vào đây. Nhưng mà cô nương ngốc nghếch à, cái bàn tay vàng mà cô nghĩ chỉ là bí mật của cô ấy, ta đây cũng biết nha. Cộng với khí chất bất phàm tỏa ra thì... nữ chính 100%.

[Độ hảo cảm nam chính dành cho nữ chính là 30, Tiểu Tịch Tịch, cẩn thận nha]

Lam Tịch giật mình, nường mày nhìn Liễu Minh Yên dưới sàn. Lẽ nào nàng ta vào đây để công lược lại Cố Thừa Diễm?

Hê, nam nhân vào tay ta, đừng hòng cướp!!!

- Nếu như là ngươi mang về cho ta, thì đành vậy, mang con bé xinh xắn này vào hậu viện.

Ngay lập tức có người tiến vào lời Liễu Minh Yên đi.

Cố Thừa Diễm thấy vẻ khoái chí trên mặt Lam Tịch không khỏi cười sùng sục.

Mỗi ngày làm nường vui cười như vậy là sứ mạng của hắn.

Theo như đúng kì hạn, thì bây giờ Cố Thừa Diễm phải có tu vi Hợp Thể kỳ. Haha, 10 năm từ Luyện khí lên Hợp Thể sao, chỉ có nam chính mới làm được! Nhưng 10 năm nay Lam Tịch luôn nuôi nấng nam chính đại nhân ở Ma giới, mọi cơ duyên nên gặp của nam chính cũng bị chặn đứt.

Nhưng dù sao tự mình tu luyện 10 năm đạt Kim đan có lẽ cũng chỉ có mình nam chính mới làm được thôi.

Đến cả cao thủ như Lam Tịch nguyên chủ tu luyện 28 năm mới đạt Kim đan. Người thường có khi mất cả trăm năm cũng kết đan được.

Hầy, cũng không thể đem số liệu bình thường so với thứ sinh vật mang hào quang nam chính (-3-)/.

Những ngày này ngoài việc ăn sung ở sường, Lam Tịch còn phải thường xuyên đến hậu viện xem xét Liễu Minh Yên. Trong kịch bản vốn không có cảnh nường ta bị bắt tới Linh Lung các, nhưng dù sao Lam Tịch cũng đã nhiều loạn kịch bản đến lộn tung phèo rồi, giờ chỉ không biết âm mưu của nữ chính thôi.

Nhưng Liễu Minh Yên vẫn luôn xử sự bình thường, mỗi ngày không ngủ cũng ngồi xếp bằng trong hậu viện tu luyện.

Nè nè, cô đang bị bắt đố nữ chính, có cần tự nhiên như ở nhà vậy không hả!

Haiz, mệt mỏi với nữ chính quá, cầu nghỉ ngơi, zzzzzzz!

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Theo đuổi đồ Đệ hắc hóa từng ngày (4)

Hôm nay như thường lệ, Lam Tịch tới hậu viện quan sát Liễu Minh Yên. Cô chưa bước vào đã nghe tiếng nói trầm ổn của Cố Thừa Diễm, khẽ khựng lại, lắng tai nghe.

- Lam Lam, nường thật xinh đẹp, nường có thể hay không làm nương tử của ta?

- Ta, người thực thích ta sao?

- Thích!

Không có tiếng Liễu Minh Yên đáp lại.

Mặt Lam Tịch xám xịt như tro, gì vậy gì vậy? Thả đồ đệ hai ngày đã bị chó công mất rồi sao?

- 2305, độ hảo cảm của nam chính dành cho nữ chính là bao nhiêu?

- [15 nha Tiểu Tịch Tịch]

... Còn kém hơn lúc đầu nữa, mà sao nam chính có thể nói ra lời nói chân thành vậy chứ? Cố Thừa Diễm đâu phải tên rảnh hơi như vậy?

Lam Tịch suy nghĩ một lát rồi mỉm cười, sau đó phất tà áo đồ bỏ đi.

Cố Thừa Diễm đứng trong sân hậu viện, nhìn thấy thân ảnh của sư phụ bỏ đi xa khẽ nhếch môi, hắn thành công rồi đúng không? Thành công làm nường ấy ghen rồi phải không?

Mấy năm nay hắn yêu nường ấy bao nhiêu, nường ấy luôn chỉ coi hắn là một tiểu tử đồ đệ mà dạy dỗ, hoàn toàn không xem hắn là đàn ông!

(Lam Tịch: oan quá, ta chỉ đang chờ người lớn hơn chút nữa thôi mà).

Hắn không thể dễ mãi vậy được, hắn phải bức nường ấy, khiến nường ấy nhận ra tình cảm của mình, quỳ gối dưới chân hắn yêu thương hắn!

Hắn nhìn Liễu Minh Yên trước mặt, không khỏi cười khẩy, thứ lỗi cho ta, cô chỉ là một quân cờ!

Cùng lúc này ở tiểu viện Linh Lung, Lam Tịch đứng cạnh cửa sổ, bày ra bộ dạng suy tư đầy tâm tình.

Haha, còn bên trong thì đang nhảy nhót, thầm nghĩ:

Cố Thừa Diễm, muốn kích bản sư phụ sao? Ta cho ngươi toại nguyện.

[Tiểu Tịch Tịch, cô đang kích thích cái gì vậy?]

Haha, không có gì, chuỗi ngày tháng nhàn nhã hết rồi, giờ đến lúc để nam chính tự và thôi.

Những ngày sau đó Lam Tịch cũng không rời tiểu viện, cô diễn rất đạt vai tâm tư bối rối, không hiểu vì sao lòng đau như cắt khi thấy đồ đệ bên cạnh người con gái khác.

Cố Thừa Diễm cũng không vội tìm cô, có lẽ muốn để cho cô thời gian thấu tình đạt lý.

Lúc này Lam Tịch đang nghiên cứu kịch bản, ở phần cuối truyện, Thánh nữ môn trợ giúp nam chính trong công cuộc lật đổ Linh Lung các và ma đạo cung. Như vậy, Thánh nữ môn tồn tại một thứ bí kỹ có khả năng là nhược điểm của ma đạo, cũng có thể đó là bản tay vàng của nữ chính.

Xem ra.. cần phải lợi dụng điểm này.

Sau hơn bảy ngày du dú trong tiểu viện, Lam Tịch cho gọi Cố Thừa Diễm tới gặp.

Cố Thừa Diễm bước vào tiểu viện, nhận thấy sắc mặt hơi tái của Lam Tịch thì vừa xót thương vừa vui vẻ.

Lam Tịch không ngồi trên nhuyễn tháp nữa.

Cô đứng bên cửa sổ, huyết y luôn rực rỡ chói lóa hôm nay cũng âm ảm vạn phần. Hắn bước vào một lát cô mới quay người lại, mỉm cười dịu dàng.

Hắn ngẩn người, nàng... chưa bao giờ cười như thế!

- Ngươi biết Chu Thiên đại pháp không?- Nàng khẽ khời.

- Đồ nhi biết, đó là một bí kỹ cao cấp, chỉ có cao thủ Đại Thừa kì mới thi triển được, ở tu chân giới đã mấy trăm năm không xuất hiện.- Cố Thừa Diễm trả lời, không hiểu vì sao nàng lại hỏi vậy.

Lam Tịch lại cười, trong nụ cười chứa đầy cay đắng:

- Phải, đó là trận pháp sử dụng linh lực khiến bầu trời hóa đỏ trong một thời gian, không có công dụng chiến đấu, có lẽ sinh ra để làm vui lòng mỹ nhân. Thực ra 10 năm trước nó đã được thi triển với diện nhỏ bởi cự Ma tôn, chủ nhân cũ của Ma đạo cung. Chẳng muốn làm vui lòng Thánh nữ, người trong lòng của mình.

Cố Thừa Diễm vẫn chưa biết thân phận của mình, về mặt hơi thiếu kiên nhẫn.

- Ngươi nghĩ xem nếu trong ngày đại hôn của mình, có người vì ngươi mà thi triển Chu Thiên đại pháp, sẽ có cảm xúc như thế nào?

Nàng là đang muốn thành thân với hắn sao? Nàng muốn hắn vì nàng thi triển Chu Thiên đại pháp sao? Được thôi, vì nàng, hắn sẽ làm tất cả.

- Sẽ rất hạnh phúc- Hắn đáp.

Lam Tịch cười rộ, đây có lẽ là nụ cười thành tâm nhất của cô từ lúc hắn đến.

- Được thôi, ngươi đi đi.

Cố Thừa Diễm muốn nói lại thôi, bước khỏi tiểu viện trong tâm trạng ngập tràn yêu thương, mà không biết, đó là lần cuối hắn trông thấy người hắn yêu.

Ngày hôm sau, hắn được A Tứ thông báo rằng Lam Tịch đã vào Bất Nhập động bế quan tu luyện, khi nào đột phá Đại Thừa kì mới ra.

Hắn nghe tin ấy tưởng chừng như trời đất xụp đổ.

Bất Nhập động là gì chứ? Đó là một nơi mà chỉ cần chủ nhân bước vào thì trận pháp thủ vệ sẽ lập tức mở, một con bảo tà linh khí nổi lên bao trùm động, người có tu vi cao thâm đến đâu đến gần Bất Nhập động cũng sẽ ngay lập tức bị oán khí bao trùm rồi tử vong.

Nàng muốn đột phá Đại Thừa kì ư? Nàng điên rồi, nàng đã tu luyện cả mấy trăm năm rồi gặp bình cảnh, không thể tiến thêm được, lẽ nào nàng muốn cả đời không gặp hắn?

Nàng... Nàng không phải muốn thành thân với hắn sao?

Thấy Cố Thừa Diễm gần như chết lặng, A Tứ nói tiếp:

- Các chủ truyền lời với ngươi: Phải đợi nàng đột phá rồi mới được thành thân với Lâm Lam cô nương, nàng muốn thi triển Chu Thiên đại pháp trong

ngày thành hôn của ngươi. Nhất định phải đợi nàng.

Thành ... thành thân? Nàng là muốn hấn lấy Lâm Lam? Nàng hiểu lầm hấn rồi!!

Bây giờ hấn phải làm sao đây? Một tên oắt Kim đan kì như hấn thậm chí còn chẳng thể lại gần Bất Nhập động.

- Có một cách để phá hủy trận pháp của Bất Nhập đấy.

Từ phía sau, A Nhị A Tam xuất hiện, mỉm cười nhìn Cố Thừa Diễm. Cố Thừa Diễm như người lữ hành giữa sa mạc được tiếp trợ một giọt nước, hai mắt sáng bừng đợi chờ A Nhị A Tam nói tiếp.

- Ngươi có biết pháp khí cấp Thiên “Hỗn Độn Chung” của Thương Khung Sơn phải không? Chỉ cần có nó thì bất cứ cái gì cũng phá được.

- Ta phải đi lấy nó.- Cố Thừa Diễm quyết tâm.

Đúng lúc này, Liễu Minh Yên từ tiền môn chạy vào, mặt thất kinh:

- Ngươi điên rồi, Thừa Diễm! Ngươi không thể!

- Tại sao không thể?

- Thương Khung Sơn phái là đệ nhất môn phái chính đạo, có một cao thủ Hóa Thân sơ kì, ngươi muốn liều mạng sao?

Cố Thừa Diễm chưa chút:

- Thì sao nào? Để gặp nàng, cho dù chết ta cũng cam tâm.

Liễu Minh Yên như không tin vào tai mình, lắp bắp:

- Vậy... vậy ta thì... thì sao? Ngươi nói ngươi thích ta, muốn ta gả cho ngươi cơ mà!

- Người mà Cố Thừa Diễm ta yêu từ trước đến nay chỉ có một, đó là Lam Tịch.

Liễu Minh Yên ngã khuynh xuống đất. Nàng điên rồi, điên thật rồi! Nàng mang theo bí kĩ của Thánh nữ môn đến đây chỉ để thừa cơ ám sát Lam Tịch, báo thù cho sư phụ. Nhưng rồi lại nảy sinh tình cảm với thiếu niên này, nàng say mê hấn, say mê đôi mắt hấn, say mê nụ cười hấn, để rồi quên mất nhiệm vụ, nàng thậm chí còn nghĩ dù sao Lam Tịch cũng là sư phụ của hấn, thôi thì không giết nàng ta nữa. Nhưng... giờ thì sao? Người hấn yêu là Lam Tịch... Lam... Tịch...

Lại là ả ta, ả ta hết lần này tới lần khác hại đời hai người, là một nữ ma đầu tay vấy đầy máu. Phải giết ả ta!

Đôi mắt Liễu Minh Yên đục ngầu, mái tóc vì bị ngã mà trở nên rối ren, không còn khí chất tiên nữ lúc nào nữa. Nàng đứng dậy, từ từ rời đi.

Cố Thừa Diễm nghĩ là nàng quá đau lòng mà lựa chọn rời đi nên không cản, hấn cũng quay đi hướng khác. Lần này hấn sẽ tới thiên giới, sẽ đoạt Hỗn Độn Chung!!

Một màn này được Lam Tịch ngồi ngáp ngáp dài trong Bất Nhập động dùng thần thức quan sát, không khỏi khoái trí cười lăn lộn.

- [Cô cười gì chứ, nữ chính đang xách vác đi giết cô kia!] – 2305 không chịu được điệu cười của Lam Tịch bắt lực lên tiếng.

- Giết thì để nàng ta giết, ta tình nguyện dâng mạng nhỏ này cho nàng ta, haha.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Theo đuổi đồ Đệ hắc hóa từng ngày (5)

Ba ngày sau.

Phía sau Linh Lung các ba ngọn núi là vị trí của trận pháp của Bất Nhập động.

Đêm khuya tĩnh mịch, dường như chỉ nghe tiếng gió thổi vi vu.

Từ trên không trung xuất hiện một hắc y nhân.

Đó chính là Liễu Minh Yên. Có lẽ vì trước đây ả luôn mặc bạch y nên bây giờ trông ả quá khác biệt.

Đối với Liễu Minh Yên, trận pháp Bất Nhập động không có tác dụng với ả. Vì ả có khả năng tinh lọc linh khí, đồng dạng với oán khí. Chỉ cần tiếp cận ả sẽ hoàn toàn bị đánh bay.

Ả thông dong đi vào trung tâm trận pháp, vận một luồng linh lực màu trắng.

“RẦM”

Tiếng động long trời lở đất vang lên. Bất Nhập động đã sụp. Từ trong đồng đồ nát, Lam Tịch thân huyết y bay ra, sắc mặt cô tái nhợt, miệng học một búng máu. Có lẽ là do đang chuyên tâm tu luyện bị ngoại lực tác động, người thường có lẽ đã xuất khiếu mà chết, nhưng dù sao cô cũng là cao thủ Hóa Thân hậu kỳ.

Lam Tịch mặc dù đã biết trước, nhưng vẫn ra vẻ sững sờ ngạc nhiên:

- Lâm... Lâm Lam? Sao ngươi lại ở đây?

Liễu Minh Yên cười độc ác:

- Haha, Lam Tịch, ta nói cho ngươi biết, ta tên Liễu Minh Yên, và hôm nay là ngày tàn của ngươi.

Đồng tử Lam Tịch co rút:

- Thánh nữ môn? Thì ra ả vậy, ngươi lừa gạt Thừa Diễm. Ngươi muốn giết ta cũng được, sao có thể lừa gạt Thừa Diễm. Hắn.. hắn chính là con trai của sư phụ ngươi mà!

- Gi cơ? Có Thừa Diễm là... – Liễu Minh Yên sững sốt như không thể tin được- Hừ, dù hắn có là ai đi nữa, hôm nay ngươi cũng phải chết!

Aiza, nữ chính hắc hóa 100 % nguyên chất rồi kìa, mở mồm là đòi giết lão nương ta!

Lam Tịch thâm than trong lòng, ngoài mặt thì nhún mị:

- Một kẻ Xuất Khiếu kì là cô sao? Nên nhớ, cảnh giới càng cao khoảng cách càng như rãnh trời.

Liễu Minh Yên lại cười to hả hê, từ trong áo rút ra một cuốn trục lụa vàng. ả hất tay khiến cuốn trượt ra, vừa làm vừa “thuyết minh”:

- Đây chính là pháp bảo của Thánh nữ môn, chỉ cần một đòn, người tu tà đạo lập tức phanh thây!

(Cuốn trục)

Đúng lúc này từ khe núi tứ đại trung khuyến ả nhằm hộ pháp của Lam Tịch xuất hiện, đồng thanh:

- Các chủ!

- Các ngươi, mau chạy đi! Đó là Đọa Tai chân pháp bảo! – Lam Tịch lại nôn ra một búng máu, đôi môi hồng nhuận giờ đã tái nhợt, cắn răng hét lên.

A Nhất bàng hoàng:

- Đọa... Đọa Tai? Cô ta... Cô ta là Thánh nữ của Thánh nữ môn!

Sắc mặt của ba người còn lại cũng tái nhợt.

Đúng lúc này, Liễu Minh Yên đã hoàn thành công pháp chuẩn bị.

Lam Tịch nhả mặt phất ngọc phiến nhảy lên, đôi tay nhanh chóng thủ pháp, một kết giới dày gần 1 trượng xuất hiện bao trùm tứ đại hộ pháp.

- Các chủ! Người... không được! Thả ta ra!

- Các chủ! Ta muốn chết cùng người!

- A! CHết tiệt! Không phá được.

A Tứ thậm chí bật cả nước mắt liên tục gọi các chủ.

Lam Tịch vẫn đang bay trên không trung, hai hốc mắt cô đỏ lừ nhưng không khóc, miệng nhoen nụ cười tà mị năm nào:

- Các ngươi phải sống để chăm sóc thiếu niên ấy! Ta muốn hắn sống thật tốt! Đó là tâm nguyện cuối cùng của ta!

Dứt lời, mặc kệ tiếng than khóc của đám trung khuyển, cô vận nội lực đẩy kết giới bay xa ngàn dặm. Tay khẽ phát một cái, một trường kiếm xinh đẹp xuất hiện. Lam Tịch cầm lấy kiếm, lao nhanh về phía Liễu Minh Yên, nhưng đã quá trễ... trận pháp được kích hoạt.

Lại một tiếng nổ long trời xuất hiện.

Khi đám bụi mù biến mất, Liễu Minh Yên thân hắc y vững vàng đứng dậy, cười lớn.

Lam Tịch, ả tan thành mây khói rồi!

Nhưng lúc này những tia quang từ Bất Nhập trận pháp còn dư xẹt qua người ả, máu me trên người ả phun trào.

- Thế này là thế nào? Ta sao có thể bị trận pháp ảnh hưởng chứ? Ta là thanh khiết nhất cơ mà!

Trong không trung hư vô vẫn vang lên tiếng cười yêu mị của nữ tử kia.

“Liễu Minh Yên! Ngươi đã dính tâm ma, một kẻ dính tâm ma thì sao có thể thanh khiết được? Sao còn khả năng tinh lọc linh khí! Ta chết rồi cùng kéo theo cô”

Liễu Minh Yên sắc mặt trắng bệch.

Trong khoảng không vô mị núi rừng, vang lên tiếng hét thê thảm của nữ tử.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Theo đuổi đồ Đệ hắc hóa từng ngày (6)

[Tít! Tít! Quá trình ngủ đông kết thúc, Tiểu Tịch Tịch, hãy rời quan tài băng] – Thanh âm google quen thuộc vang lên.

Lam Tịch khẽ nhăn mày, cô có cảm giác mình đã ngủ một giấc rất lâu.

Khi mở mắt, cô phát hiện mình đang nằm trong phòng ngủ đông của hệ thống.

A! Đúng rồi, trước khi liều mạng với Liễu Minh Yên cô đã kích hoạt chế độ "ngủ đông" của hệ thống, đem cả cơ thể trở về không gian giả định mang tên “quan tài băng” này.

Đây là một chế độ rất hữu dụng giúp những nhân viên như các cô thoát khỏi nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc trong các thế giới. Điểm trừ duy nhất là thời gian ngủ đông là tự chọn ngẫu nhiên có thể 1 ngày, cũng có thể 1 năm, cũng có thể vài chục năm. Vì thế nên ở thế giới hiện đại cô không thể dùng được, lỡ đâu ngủ mất 10 năm tính dậy nam chính già rồi ai nuôi cô?

Ở tu chân giới thì khác, mấy cái mốc như 10 năm, 20 năm, thậm chí là ngàn năm đối với người tu tiên cũng là không quá dài, vì tuổi đời của họ có thể lên tới mấy trăm ngàn tuổi.

Giờ không biết đã trải qua bao nhiêu năm nhỉ?

[Chuẩn bị trở lại tu chân giới, địa điểm truyền tống ngẫu nhiên, yêu cầu Tiểu Tịch cô vững chắc tay súng]

Fuck? Tay súng? Coi cô là chiến sĩ chắc?

Nghĩ vậy nhưng Lam Tịch cô cũng quơ tay lấy Ngọc Tinh và Huyết Sương kiếm.

[Chuẩn bị truyền tống! 3,2,1!]

Lam Tịch chưa kịp mở mắt quan sát xung quanh đã cảm giác ê mông đau người, kèm theo là tiếng rầm.

Thật thô bạo, hệ thống vậy mà quảng cô từ không trung xuống đất luôn.

- Á á á, cái gì vừa rơi xuống vậy? – Từng giọng hét ầm lên.

Bản cô nương là con người chứ không phải cái gì?

- Là một mỹ nhân, trời ơi, ta chưa từng thấy ai xinh đẹp như vậy!

Ta tự nhận thấy điều đó>>>>

- Nếu đem nạng ta dâng lên cho Thiên Mệnh Đại Đế chắc chắn ngài ấy sẽ vui lòng nha nha nha!

Cigt?! Thiên Mệnh Đại Đế là cha nội nào? Tưởng bán cô nương là hàng hóa sao? Mà nha nha nha là cái quỷ gì? Nhân vật quần chúng cầu không nên bán manh giữa đường giữa chợ như vậy!

Lúc này Lam Tịch mới thoát khỏi cơn đau tê tái, cô mở mắt, quan sát xung quanh.

Đây là một toà đại điện u tối, phía sau cô là những kẻ mặc đồ rách rưới bị trói lại như tù binh, trước mặt là hai tên đeo mặt nạ, mặc tử y.

Đây là hai kẻ muốn mang cô đi dâng cho cái tên cha nội Đại đế nào đó sao?

Lam Tịch hừ nhẹ, tay khẽ xòe Ngọc Tinh ra, phát nhẹ. Ngay lập tức, một cơn mưa những Huyết Tử Trúc Diệp (lá trúc màu máu) phi như tên bắn vào hai kẻ đeo mặt nạ.

Chúng còn chưa nhận biết được gì đã thấy máu tươi như thủy triều tràn ra từ cơ thể mình, rồi cứ thế bất động thanh sắc mà chết.

Đám người bị trói ngay người nhìn nữ tử mặc đồ đỏ, chấn động không thôi.

Bất giác một người kinh hô:

- Ân nhân!

Vậy là đám người không hẹn cùng quý lady Lam Tịch miện liên tục tạ ơn.

Lam Tịch:...

Quá mất kiên nhẫn với cái đám phung phú loạn này, cô xách một cô bé tầm 14, 15 tuổi lên, khuôn mặt lộ rõ vẻ non nớt, cô lạnh lùng:

- Ngươi tên gì?

- Ân.. nhân... ta tên Thời Khanh.

Mặt Lam Tịch nghếch ra, Thời Khanh???? Theo như cô nhớ không nhầm đây là tiểu cung chủ của Thương Khung Sơn phái, con gái của tông chủ _ Thời Thành Chương mà.

Theo như kịch bản nguyên gốc là vậy: Cố Thừa Diễm tới Thương Khung Sơn tu luyện với thân phận Tàn Quân, ngày từng ngày lượm nhặt cơ duyên, nuôi chí trả thù Lam Tịch. Nhưng rồi một ngày nọ Lam Tịch phát hiện ra hấn, chạy tới Thương Khung Sơn muốn đoạt mạng Cố Thừa Diễm. Lúc này chương môn Thời Thành Chương liều mạng bảo vệ Cố Thừa Diễm rồi hi sinh, để lại nữ nhi bảo bối là Thời Khanh cho Cố Thừa Diễm chăm sóc. Nên cũng xem như nhân vật Thời Khanh này là biểu tượng của nam chính, người mà nam chính sủng ái chỉ sau Liễu Minh Yên.

Vấn đề là tại sao tiểu cung chủ Thời Khanh không ở Thương Khung Sơn ngồi mát ăn bát vàng mà lại bị nhốt ở đây. Rốt cuộc cô chỉ ngủ có một lát thôi mà, sao kịch tình lại xáo cả đồng vậy?!

- Ngươi cho ta hỏi, đây là đâu? Và đã bao lâu kể từ ngày Ma tôn và Thánh nữ bỏ mình?

Thời Khanh giương đôi mắt trong veo nhìn Lam Tịch, rồi ả nhẫn nói:

- Đây là một trong những trạm tuần tra của Thiên Mệnh cung, Thiên Mệnh Đại Đế.

Lại là cái tên Thiên Mệnh Đại đế đó!

- Có lẽ là đã 70 năm kể từ khi Ma tôn và Thánh nữ đồng quy vô tận.

7...70 năm? Tức là cô đã ngủ đông tới 50 năm rồi!!!

- Vậy vì sao tiểu cung chủ Thương Khung Sơn như ngươi lại bị trói ở đây?

Thời Khanh giật thót nhìn Lam Tịch, lắp bắp:

- Sao ân nhân biết ta từng là người phái Thương Khung Sơn?

- Từng là...?

Thời Khanh lại ngẩn người nhìn chòng chọc Lam Tịch, như thể nhìn một con tinh tinh vừa từ rừng rú chạy ra, bi thương nói:

- Tất nhiên, Thương Khung sơn đã tuyệt diệt từ hơn 20 năm trước rồi.

- Gì cơ?!

- Không chỉ Thương Khung sơn, Thanh Tâm phái, Bạch Phong phái, Thánh nữ môn, Linh Lung các, Ma đạo cung, tất cả đều là dĩ vãng rồi, mọi thế lực lớn của hơn 20 năm trước đều tuyệt diệt, giờ đây là thời đại của Thiên Mệnh cung, Thiên Mệnh Đại đế!

Lam Tịch chết lặng, cô đang nghĩ không biết mình có vào lộn thế giới rồi không? Giờ tất cả đều tuyệt diệt vậy cô biết đi đâu tìm Cố Thừa Diễn?

- Ta vốn bế quan tu luyện lâu, nên không biết diễn biến thế giới bên ngoài, cho hỏi Thiên Mệnh đại đế là ai vậy?

Thời Khanh mặt liền trắng, môi run run, bị phần nói:

- Hắn là một con quỷ khát máu, hắn có tu vi Đại thừa kì, hắn tàn sát tất cả thế lực một cách khủng khiếp, đặc biệt là Thánh nữ môn. Tất cả tu sĩ ở Thánh nữ môn đều bị lột sạch đồ rồi chặt đầu treo lên đại viện thánh nữ môn, phần thân thì bị băm vằm từng mảnh.

Lam Tịch nhất thời kinh hãi, sao trong thế giới này lại tồn tại tên biến thái như vậy chứ? Lẽ nào còn boss ẩn nào đó cô không biết sao? Thân đóng vai phản diện nhiều năm mà cô cũng thấy kinh sợ.

- Hắn thậm chí ác hơn gấp vạn lần nữ ma đầu Lam Tịch năm đó! –Thời Khanh lại nói.

Ách, cô năm đó ác lắm sao? Không phải chỉ mỗi ngày ở Linh Lung các ăn uống no say ngủ lì bì à?

Dù sao giờ nhiệm vụ quan trọng là tìm Cố Thừa Diễn, cật lực tránh xa tên biến thái thích phanh thây người đại đế kia mới được.

Thấy Lam Tịch có ý muốn rời đi, Thời Khanh vội vàng ôm chân cô, khóc lóc:

- Ân nhân, xin hãy thu nạp ta, ta tình nguyện làm trâu bò hầu hạ người.

- ... – Thời Khanh tiểu cung chủ, dù sao cô cũng là biểu muội nam chính, giữ tiết tháo tí đi.

Lam Tịch cau mày, nhưng vẫn lấy tay xách Thời Khanh như xách con gà con, leo lên Huyết Sương, ngự kiếm bay đi.

[Tiểu Tịch, tôi có một tin xấu và một tin tốt, cô muốn nghe tin nào?]

- Tin tốt.

- [Độ hảo cảm nam chính dành cho cô là 100 max trị]

- Còn tin xấu.

- [Độ thù hận nam chính dành cho cô cũng là 100 max trị]

Tu sĩ đi đường liền thấy xa xa có một bóng đỏ tay xách ‘ gà con ‘ ngự kiếm bỗng ngã nhào xuống.

Cùng lúc đó, ở Thiên Mệnh đại điện, A Nhị một thân hắc y toát ra hơi lạnh khốc bước vào, quỳ gối chính giữa điện.

- Thiên Mệnh Đại đế.

- Chuyện gì?

- Ta có một tin, không biết ngài có muốn nghe không?

- Nói.

- Một cú điểm ở hướng Tây bị vượt ngục.

Nam nhân ngồi trên ngai kia nhướn mày, nhưng cũng không thể giảm đi vẻ đẹp chim sa cá lặn của mình:

- Ngươi chỉ muốn nói với ta cái chuyện nhỏ nhặt này?

- Không dám, nhưng ta nghe nói, người giúp lũ tù nhân trốn chạy là một nữ tử xinh đẹp, mặc y phục đỏ, tay trái phát ngọc phiến, tay phải cầm trường kiếm.

Nét mặt hồ hững trên người nam nhân tuấn mĩ bỗng cứng lại, hắn đứng dậy, phi thật nhanh khỏi đại điện.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Phiên ngoại : Cố Thừa Diễn

Vì sao vậy sư phụ?

Vì sao ngươi lại bỏ ta?

Năm đó ngươi nói ta đợi ngươi, ta đợi ngươi ròng rã 3 tháng, ngươi vậy mà cũng vẫn xuất hiện.

Vậy sao lần này ngươi bảo ta đợi ngươi, mà lại lặng lẽ đi luôn như vậy?

Ta không cam tâm... ta vẫn sẽ chờ.

Một tháng... hai tháng... ba tháng..

Một năm... hai năm... ba năm.

Ta đã mạnh hơn rồi, ta không còn là tiểu tử Kim đan kì mà ngươi hay trêu ghẹo nữa, ta có thể bảo vệ ngươi, nhưng vì sao? Vì sao chứ? Ngươi không chịu quay về.

Năm thứ nhất ngươi biến mất...

Ta điên cuồng muốn giết sạch Thánh nữ môn, thậm chí ta còn oán hận cả Tứ đại hộ pháp vì đã không bảo vệ ngươi?

Một năm trời ta trầm luân trong tâm ma không thể thoát, tu vi cứ vậy mà tụt xuống Trúc cơ.

Năm thứ hai ngươi biến mất...

A Nhất không nhận được mà lao vào Bất Nhập động đánh ta một trận ra trò, vừa đánh vừa khóc nói rằng ta là một kẻ yếu đuối, ta không xứng làm đồ đệ của ngươi, nói rằng nếu ta muốn theo ngươi thì cứ tiếp tục đi, tứ đại hộ pháp bọn họ sẽ tự mình báo thù cho ngươi.

Ta gạt mình, phải, ta còn phải báo thù cho ngươi nữa, nhưng một kẻ Trúc cơ đọa tâm ma như ta thì có thể làm được gì?

Năm thứ ba ngươi biến mất...

Ta biết được thân phận thật sự của mình,

Ha, thì ra là vậy, thì ra ta là con trai của người mà ngươi yêu say đắm nên ngươi mới cứu ta, thu ta làm đồ đệ, thì ra là vậy, ngươi coi ta làm vật thế thân cho nam nhân kia ư?

Năm thứ tư ngươi biến mất...

Ta trở lại Ma đạo cung, tìm được bản công pháp do nam nhân kia để lại- “Đọa Ma” công pháp, nó thật hợp với ta. Kẻ nào có tâm ma càng lớn, tu luyện bản công pháp này càng nhanh, tu vi cũng vì vậy mà tăng nhanh.

Chỉ duy nhất một điều đó là người tu luyện công pháp này mãi mãi không thể phi thăng thành tiên.

Ha, trước đây ta muốn phi thăng là cùng ngươi phi thăng, sống cuộc đời vĩnh cửu với ngươi nơi Thần giới, giờ không có ngươi, ta phi thăng làm gì?

Năm thứ hai mươi ngươi biến mất...

Ta đột phá Đại Thừa kì...

Cùng tứ đại hộ pháp mang quân đánh Thánh nữ môn...

Những ả nữ nhân ghê tởm đó, ta đã giải quyết xong.

Năm thứ ba mươi ngươi biến mất...

Ta lật đổ tất cả thế lực lớn nơi Tu chân giới, lập ra một thời đại mới mang tên Thiên Mệnh (nghĩa là mệnh trời, ý trời).

Ý trời? Phải, là ý trời! Nếu ta trở thành thiên đạo rồi, ngươi có trở về không?

Năm thứ bốn mươi lăm người biến mất.

Ta một mình tại tiểu viện Linh Lung các năm nào thi triển Chu Thiên đại pháp.

Cả bầu trời nhuộm đỏ như máu, rực rỡ và xinh đẹp, như màu áo của người vậy, thật đẹp.

Đến bao giờ người mới trở lại với ta đây, Lam Tịch?

....

Năm thứ năm mươi người biến mất....

Ta cho người bắt tù binh khắp tu chân giới để xây dựng một toàn huyết điện cho người, hi vọng khi xây xong người sẽ trở về.

...

Một nữ nhân? Xinh đẹp? Huyết y? Tay trái phát ngọc phiến, tay phải cầm trường kiếm?

Dường như chỉ cần chừng ấy lời miêu tả, ta đã có thể tưởng tượng ra thân ảnh của người, xinh đẹp biết bao, kiều diễm biết bao, khí phách biết bao. Đó là hình ảnh lần đầu tiên ta gặp người.

Người như một con phượng hoàng từ trên trời hạ xuống, chiếu sáng cho cuộc đời tăm tối của ta.

Người... đã trở lại?

- ---

Ở một gian phòng hoa lệ.

Trên giường bệnh, nam nhân đẹp tựa ngọc ngà đang say giấc.

Khuôn mặt hân hoan trắng bệch, thỉnh thoảng đôi mắt hơi nhú nhú lại.

Thiết bị kết nối với hân hiện lên màn hình phía bên phải những làn sóng nhỏ nhỏ.

- Tít! Tít! Tít!

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Theo đuổi đồ Đệ hắc hóa từng ngày (7)

Bầu trời âm u, những hạt mưa rơi tí tách, âm i khiến lòng người nào nùng.

Trong một sơn động trên núi, có đốm lửa cháy bập bùng.

Một nữ tử khuynh thành ngồi dựa vào trường kiếm, sắc mặt hết sức khó coi.

Đối diện nàng là một tiểu loli mặc đồ tù binh, trên tay cầm một củ lang nướng vui vẻ ngấu nghiến.

- 2305, mi có chắc là Cố Thừa Diễm hận ta 100 max không?

- [Chắc chắn, hãy tin vào số liệu của tôi.]

Mặt Lam Tịch không biểu tình nhưng nội tâm thì kêu gào thảm thiết: Cái mộng ấy, nam chính à, người bị đứt gãy mạch não sao, sao lại có cái kiểu yêu cũng 100 mà hận cũng 100 như vậy?!

[Cô chưa nghe câu “ vì yêu mà sinh hận ” sao Tiểu Tịch Tịch ^-^]

Nghe cái em gái mi, mi vừa nghĩ ra chứ gì!

[Tiểu Tịch Tịch, cô cứ yên tâm đi, theo tôi nghĩ thì nam chính gặp lại cô chưa chắc giết cô luôn đâu]

Cái đó ta biết, nhưng một nam chính tâm lý vụn vụn như vậy, ta sợ, ta sợ hãi vô cùng luôn ấy!!

- Tịch tí tí, ngươi không ăn sao?- Tiểu loli đang chuyên tâm ăn uống bỗng hỏi.

- Ta đã Hóa Thần rồi, cần gì ăn uống, mà ngươi cũng thế, đã Nguyên Anh kì rồi còn thích ăn thứ tục vật đó.

Thời Khanh cau mày, rồi nhanh chóng phản bác:

- Điều mà ta ghét nhất khi tu tiên là không cần ăn nữa. Cao lương mỹ vị trên thế gian này nhiều như vậy, tu sĩ lại không thèm ăn, thật phí của trời.

Lam Tịch không khỏi thở dài: Đúng là em gái nam chính, bán manh như vậy bảo sao không được cung lên tận trời. Vậy mà vì cô xáo trộn kịch tình, giờ nàng ấy cũng chẳng được hưởng muốn vùn sùng ái nữa.

Đúng lúc này, bầu trời đang mưa ngừng hẳn, phía cuối chân trời là một vệt đen mờ mịt. Thời Khanh biến sắc, vội đứng dậy giãy tay Lam Tịch:

- Tịch tí tí, chúng ta mau chạy! Đó là dấu hiệu xuất hiện của người Thiên Mệnh cung!

Lam Tịch cắn răng, không khỏi rủa thầm tên Thiên Mệnh đại đế tâm thần đến cả cách xuất hiện cũng thần kinh như vậy, vội ôm Thời Khanh ngự kiếm rời khỏi sơn động.

Khi đã bay đủ xa,, Lam Tịch mới hãm tốc độ.

Thời Khanh cũng thở phào nhẹ nhõm, không nhịn được mắng:

- Người Thiên Mệnh cung thật độc ác, ta đã bỏ xa đến vậy mà cũng đuổi theo được. Tí biết không, dấu hiệu đó là dấu hiệu của hộ pháp Thiên Mệnh cung, thật đáng sợ. May mà tí tí cường đại, tốc độ phi thường nhanh!!

- Hộ pháp?

- Phải, là tứ đại hộ pháp Thiên Mệnh cung, trước đây phụ thân ta nói, những kẻ đó vốn là hộ pháp của linh Lung các, giờ lại theo hầu Thiên Mệnh đại đế, đúng là uống công ma đầu Lam Tịch kia nuôi ong tay áo rồi.

Tốc độ đang hãm dần của Lam Tịch lại đột ngột phanh gấp làm Thời Khanh suýt chút ngã nhào.

Đùa chứ?! Bảo A Nhất, A Nhị, A Tam, A Tứ là kẻ ăn cháo đá bát chẳng khác nào bảo Lam Tịch cô không thích hàng hiệu? Họ là một đám trung khuyển đây!

Điều đó... có nghĩa là... cha nội Thiên Mệnh đại đế kia chính là...

Lam Tịch chưa kịp nghĩ thì từ phía sau, một luồng linh lực bao quanh lấy cô, rồi phốc một cái, cô và Thời Khanh bị giật ngược về sau.

Cô như ngay lập tức va vào lồng ngực của ai đó, định thần lại đập vào mắt cô là khuôn mặt cận kề không góc chết của Cố Thừa Diễn.

Đó không phải khuôn mặt tươi sáng của 50 năm trước, mà là một khuôn mặt lãnh khốc vô tình.

Khi ánh mắt hắn giao với cô không khỏi lóe lên một tầng ôn nhu.

- Cố-

Lam Tịch chưa kịp mở miệng môi đã bị chặn lại bằng một nụ hôn mãnh liệt.

Hắn như công thú hoang điên cuồng càn quét cô, đầu lưỡi quấn chặt lấy cô một cách hung dữ

Lam Tịch chỉ ngạc nhiên trong giây lát rồi đôi mắt bỗng nhắm nghiền, nhẹ nhàng đáp trả Cố Thừa Diễn.

Hai người triền miên một hồi mới buông ra Cố Thừa Diễn nhìn người nữ nhân trong lòng mình, đôi mắt nàng mê ly ướt át, bờ môi căng mọng bị sưng lên hơi đỏ càng câu người. Vậy là... nàng đã về.

- Lam Tịch - Hắn gọi.

Cô cau mày:

- Ta là sư phụ của ngươi, ai cho phép ngươi gọi tên ta như vậy?

Cố Thừa Diễn cười cười, cúi người ôm lấy eo Lam Tịch cọt cọt, cố gắng chiếm giữ lấy hơi ấm đã quen thuộc trước kia.

- Có sư phụ nào còn yếu hơn cả đệ tử đâu chứ? - Cố Thừa Diễn trêu ghẹo.

Lam Tịch thoáng sững sốt, ờ ờ, giờ người mạnh rồi, người khinh ta.

- Vậy ta không phải sự phụ của người nữa sao?

Cố Thừa Diễm nghe vậy lại càng ôm chặt Lam Tịch:

- Phải, giờ người là thê tử của ta!

Lam Tịch cười cười trong lòng, bên ngoài tỏ vẻ hơi ngạc nhiên:

- Người... người hết yêu Lâm Lam.. không. Liễu Minh Yên rồi sao?

Nghe đến ba chữ "Liễu Minh Yên", sắc mặt Cố Thừa Diễm khẽ lạnh đi vài phần, hần nói:

- Từ trước đến nay, ta chỉ yêu mình người thôi.

Lam Tịch chưa định diễn vẻ vui mừng thì "Cạch", cô cảm giác lạnh lạnh ở cổ, cúi xuống mới phát hiện mình đã bị đeo một cái xích vào cổ, không khỏi tức giận.

- Người muốn gì?- Giọng cô lạnh lùng.

Cố Thừa Diễm lại không để ý, cúi người luồn tay qua chân cô bế bổng cô lên, rồi ngự kiếm bay đi.

- Đây là Xích Hỏa Côn, là pháp khí đích thân ta luyện chế, dù nàng có là Hóa Thân đi chăng nữa cũng không thể phá.

Lam Tịch lúc này đã giận tím mặt, gất gồng.

- Cố Thừa Diễm! Người muốn đem ta làm tù binh của người sao?

- Phải, ta phải nhốt nàng lại để nàng không bỏ đi nữa.

- Ta sẽ không bỏ đi - Lam Tịch khẳng định.

- Không có gì là chắc chắn hết.

- Nhưng ta đối với người là...

- Yêu sao? - Cố Thừa Diễm cười khinh bỉ - Nàng đừng tưởng ta không biết, người nàng yêu vốn không phải ta, mà là nam nhân tên Cố Vấn Quyết kia.

Lam Tịch tái nhợt, hần đã biết?!

- Ta.. không phải...-

- Ta không quan tâm, ta đã bắt được nàng rồi, nàng hãy ngoan ngoãn làm thê tử của ta đi.

Fuck? Nam chính điên rồi sao?

[Tiểu Tịch, cô quên mức thù hận của nam chính dành cho cô là 100 sao? Hần chưa phanh thây cô ra là may mắn phước đức cho cô rồi]

... À ha, thì ra là vì hần nghĩ bản cô nương yêu cha hần rồi coi hần là chức nghiệp thể thân nên mới hận bản cô nương như vậy? Aiza thật mệt mỏi. Ai bảo chỉ có phụ nữ mới hay suy diễn chứ? Đó là chưa cho đàn ông các người cơ hội thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Theo đuổi đồ Đệ hắc hóa từng ngày (8)

Thiên Mệnh cung vốn là một tòa cung điện trên không lơ lửng nơi Ma giới. Điều làm Lam Tịch ngạc nhiên đó là nó được xây dựng ngay trên Linh Lung các năm xưa.

Cố Thừa Diễm mang cô về lại tiểu viện năm đó, vẫn không thay đổi bao nhiêu, thứ duy nhất thay đổi là cái xích chó trên cổ cô nè -_-.

Lam Tịch không vui vẻ mở lời:

- Thôi Khanh đâu? Ngươi không được phép làm hại nàng!

Một con nhãi ranh còn quan trọng với nàng hơn ta sao? Lòng Cố Thừa Diễm lạnh đi vạn phần nhưng vẫn đáp:

- Tất nhiên, đó là nô lệ nàng yêu thích, ta sẽ không đụng vào!

Nô lệ cái em gái nguoi! Đó là biểu muội mà nguoi nâng như nâng trứng hứng như hứng vàng đó!

- Từ giờ nàng sẽ sống ở đây với ta!

Lam Tịch không đáp lời hắn, lạnh lùng đi vào tiểu viện. Cố Thừa Diễm cũng không giận, bám theo sau ngay. Vừa bước vào, Lam Tịch đã cười thê lương nhìn hắn:

- Ngươi cho rằng nhốt ta lại như thế này là tình yêu sao?

Cố Thừa Diễm âm trầm:

- Nàng phải nằm gọn trong bàn tay ta, ta mới yên tâm.

Lam Tịch không nói gì, lại quay người đi tiếp, Cố Thừa Diễm định đi theo thì nàng lên lời:

- Ngươi đừng đi theo, ta muốn ở một mình.

Đề nàng bỏ trốn khỏi hắn nữa sao? Vẫn là... nàng không hề yêu hắn.

Có lẽ nàng biết hắn chính là con quỷ khát máu Thiên Mệnh đại đế, nàng ghê tởm hắn sao?

Chẳng lẽ nàng không thể mở lòng với hắn, chẳng lẽ nàng định cả đời thủy chung với nam nhân đáng ghét không yêu nàng kia ư?

Lam Tịch mà biết được Cố Thừa Diễm đang nghĩ gì đảm bảo sẽ hộc ba búng máu, lăn đùng ra chết vì tức.

[Tiểu Tịch Tịch, cô định xử trí như thế nào, hay thôi, trở về thôi, dù sao nhiệm vụ nghịch tập của cô cũng đã hoàn thành]

- Về? Cuộc đời bản cô nương chưa bao giờ biết đến hai từ bỏ cuộc, cho dù có chết cũng phải cho tên đàn đại đế kia bị tự vạ!!

- [Tôi nhớ hồi cô còn là thực tập sinh 5 lần 7 lượt bỏ cuộc đó, đừng xạo với bản hệ thống]

- ... – Hệ thống quân bị lây nhiễm cách nói chuyện của cô mất rồi.

Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gọi:

- Các chủ! Các Chủ!

Lam Tịch bỗng lóe lên ý cười, haha, có cứu tinh rồi. Lam Tịch phất tay áo, cánh cửa mở ra, A Nhất bước vào, nhìn thấy cô thì không nhận được đồ hoe mắt. Lam Tịch ghét bỏ nói:

- Đường đường là hộ pháp của ta, sao lại có thể mít ướt như vậy, A Nhị, A Tam, A Tứ đâu rồi?

- Các chủ! Họ đã biết tin các chủ về, nhưng cũng không thể kinh động Cố Thừa Diễm, đành để ta đến đây xem nguoi. –Lúc này A Nhất mới để ý đến cái gong xích trên cổ Lam Tịch, phẫn nộ nói- Hắn... sao hắn có thể đối xử với nguoi như vậy?

Đôi mắt phượng của Lam Tịch nhuộm một phần bi thương, nhưng cô lại cứng rắn nói:

- Điều quan trọng nguoi hãy nói cho ta biết vì sao Cố Thừa Diễm lại có tu vi cao như vậy?

Ánh mắt của A Nhất hơi lảng tránh, các chủ đã giao Cố Thừa Diễm cho bọn hắn chăm sóc, nhưng bọn hắn lại không ngăn được tên nghiệt đó.

- Hắn... hắn tu luyện Đọa Ma của Ma tôn.

Mặc dù đã biết trước nhưng Lam Tịch vẫn làm vẻ hết sức bàng hoàng, cô tức giận nói:

- Đọa Ma? Sao nguoi có thể để hắn tu luyện thứ công pháp hại người như vậy?

- Là tại ta thất trách, là vì hắn chấp niệm nguoi quá sâu.

Trái tim Lam Tịch bỗng nhói lên nhè nhẹ, Cố Thừa Diễm đúng là đã yêu cô quá nhiều.

- Ta phải đi biển Vô Vọng.- Lam Tịch cứng rắn nói – Ngươi phải giúp ta trốn khỏi đây, ta bị xích như vậy, không thể vận dụng linh lực, ngươi phải đưa ta đến biển Vô Vọng.

A Nhất biến sắc:- Các chủ! Ngươi muốn lấy Vô Vọng hoa sao? Ngươi muốn...-

Còn chưa nói hết câu đã bị Lam Tịch cắt ngang:

- Phải, ta.. không thể để hấn cứ như vậy mà tự sinh tự diệt.

- Ngươi làm cho hấn nhiều như vậy nhưng hấn thì sao chứ, đưa thứ bản thủ ấy lên cổ ngươi,

- Ta... cam tâm.

P/s: Mọi người có muốn bộ truyện này có CP với Lam Tịch không? @

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Theo đuổi đồ Đệ hắc hóa từng ngày (9)

Thiên Mệnh cung- Thiên Mệnh điện.

Nơi đây có một tòa tháp gọi là Tâm Ma tháp, vốn được Cố Thừa Diễn xây dựng để tu luyện Đọa Ma công pháp. Bước từ tòa tháp ra, Cố Thừa Diễn sắc mặt tiêu tụy hiếm thấy, hai hàng lông mày nhăn lại. Đọa Ma công pháp càng tu luyện bậc cao, tâm ma hấn nuôi dưỡng càng lớn, cơ thể hấn khó mà có thể chịu được sức ép đó. Nhưng mà không chịu được thì sao chứ, hấn mà mất không chết sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Mặc dù đã biết trước, nhưng cảm giác có hai luồng thần thức không ngừng va chạm trong đầu khiến hấn chỉ muốn ngắt đi.

Bất giác hấn cứng đờ, đồng tử co rút, miệng hoảng hốt:

- Không... không cảm nhận được nàng nữa? Nàng đâu mất rồi? Nàng... lại bỏ trốn hấn rồi!

Cố Thừa Diễn như một con thú điên cuồng đi ngay tới tiểu viện Linh Lung các, cả viện vắng lặng, không có bóng dáng của Lam Tịch.

Là thật rồi, nàng vậy là lại bỏ đi, lại bỏ rơi hấn. Nàng không thể mở lòng với hấn dù chỉ một chút sao? Rốt cuộc nam nhân kia có cái gì tốt để nàng mãi lưu luyến mặc dù hấn đã chết đến như vậy?

Người hấn yêu là Liễu Thanh Ca, người yêu nàng mới là ta!

- ---

Biển Vô Vọng.

A Nhất vừa đỡ Lam Tịch ngự kiếm phi hành vừa nói:

- Các chủ, ngươi mệt rồi sao?

- Không sao.- Lam Tịch đáp, nhưng sắc mặt tái nhợt của cô thì phản bác hoàn toàn lời nói ấy.

Bấy giờ cô không có tu vi, quả thực đi xa như vậy với một người bình thường là quá khắc nghiệt. Nhưng nhìn bộ dạng cô tỏ ra cứng rắn của các chủ khiến A Nhất không khỏi xót xa. Các chủ đã không còn là nữ vương ngạo kiều ngồi trên đầu vạn người năm xưa nữa, nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối cần bảo bọc, nhưng sự kiêu hãnh không cho phép nàng được bảo bọc.

- Ta nghe nói Vô Vọng hoa là một loài hoa hiếm, ngàn năm đơm bông ngàn năm kết trái, tùy người ta biết nó ở biển Vô Vọng, nhưng không ai biết chính xác ở đâu. Biển Vô Vọng quá rộng lớn, tứ phía chỉ là màu thăm thẳm của nước, dưới ngầm lại tồn tại muôn vạn yêu thú cấp cao, người thường chẳng thể tiếp cận. – A Nhất âm trầm nói.

- Người thường không biết, nhưng ta biết.- Lam Tịch khẳng khái, dĩ nhiên cô biết, cô là người đã xem trước kịch bản cơ mà. Theo nguyên tác thì là Liễu Minh Yên một mình tới biển Vô Vọng tìm Vô Vọng hoa cho Cố Thừa Diễn đẩy lùi tâm ma. Tìm ròng rã 2 năm, chính sự kiên trì của nàng ta đã càng làm rung động thêm Cố Thừa Diễn.

Bấy giờ đổi lại là Lam Tịch, cô không khỏi thờ dãi: Nhân sinh khó đoán, kiếp số khó dò!

[Tiểu Tịch Tịch, là nhân sinh khó đoán, lòng người khó dò. Cô không học ngữ văn tiểu học sao?]

- Câm miệng.

Vô Vọng hoa là loài thực vật sợ ánh nắng, gần rìa biển Vô Vọng có một hòn đảo nhỏ trôi lơ lửng, đóa hoa mọc ngay dưới lòng của hòn đảo. Thường thường người ta cứ tưởng hoa này mọc trung tâm biển Vô Vọng nên cứ tiến mãi tiến mãi rồi lạc vào sự vô tận của dòng biển, nhưng thực ra nó ở rất gần cửa biển.

Sau hai ngày phi hành, A Nhất và Lam Tịch tiếp cận hòn đảo. Quả nhiên, dưới lòng hòn đảo có một đóa hoa màu đen tuyền, Lam Tịch nhìn mà không khỏi chép miệng: Vô Vọng hoa gì chứ, rõ ràng là hoa hồng đen, nhầm nhí!

A Nhất quá bất ngờ vì cái sự tìm kiếm kết thúc quá nhanh của họ. Hắn còn nghĩ họ phải mò ở đây mấy năm.

Lam Tịch thích trí cười rộ giờ đóa hoa khoe với A Nhất.

A Nhất đang định cảm khái một câu thì khựng lại, phát hiện một trận đau nhói ở ngực. Hắn cúi đầu liền nhìn thấy một thanh kiếm xuyên qua ngực mình. Ngập ngừng nói:

- Truy... Ma....kiếm?-

- A NHẤT!!! – Lam Tịch kinh hoàng hét lên khi thấy A Nhất từ từ ngã xuống.

Bóng người đứng ngay sau A Nhất hiện ra. Cô Thừa Diễm.

Thần sắc điên dại, đôi mắt đỏ ngầu, cười độc ác nhìn thi thể A Nhất.

- Bạch nhãn lang, đáng chết!

Lam Tịch chạy tới ôm lấy thi thể A Nhất, nghẹn ngào đến bật khóc, không tin được nhìn Cô Thừa Diễm:

- Sao... sao người có thể làm như vậy?

- Tên súc sinh này muốn mang nàng bỏ trốn khỏi ta, dĩ nhiên phải chết. Không ai.. có thể mang nàng khỏi ta.

Lam Tịch im lặng nhìn A Nhất trong lòng hồi lâu, nhẹ nhàng đặt A Nhất xuống đất, đứng dậy, khi đứng cô hơi lão đạo vì mệt, cộng với cái gông trên cổ quá nặng. Cô nhìn Cô Thừa Diễm, cười cay đắng:

- Người cho là giam giữ ta ở bên mình có thể lấy được trái tim của ta sao?

- Dù chỉ là thân thể nàng, ta cũng phải giam giữ.

- Người điên rồi. Người không hiểu gì cả, một chút cũng không hiểu gì hết!

Cô Thừa Diễm gào lên, kèm theo một cơn lốc quật ngang:

- Phải, ta không hiểu gì cả, ta điên rồi!!!

Nói rồi đôi mắt hắn biến thành màu đỏ như máu, cả người tỏa ra oán khí nồng đậm.

Cơn lốc quét ngang kia quất vào người Lam Tịch đồng thời làm gãy gông trên cổ cô. Trong lát cô cảm giác cả người khỏe trở lại. Tu vi Hóa Thần đã trở lại.

Nhưng... Cô Thừa Diễm nhập ma rồi!

Lam Tịch nhặt cành Vô Vọng hoa lên, từng bước từng bước vượt qua lớp cuồng phong oán khí tiến tới Cô Thừa Diễm.

Cô mỉm cười, đôi mắt vì khóc mà sưng đỏ lên:

- Đời này Lam Tịch ta chưa từng yêu nam nhân nào khác ngoài chàng, lần này, để ta giúp chàng.Chàng... liệu sẽ tin ta chứ?

Nói rồi cô bóp chặt cành hoa, những cái gai sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay cô. Từng giọt máu điểm lệ chảy xuống. Miệng cô lẩm bẩm một thần chú. Ngay lập tức, một trận pháp hình sao năm cánh tỏa ra từ chân.

Cô lao đến Cô Thừa Diễm, ôm chặt hắn. Oán khí như những lưỡi dao sắc nhọn xẹt vào trường bào của cô, cả người cô nhuộm một màu máu, phải, là máu, không phải là màu huyết y nữa.

Nếu là bình thường Lam Tịch đã chết ngay vì nhìn thấy máu rồi, cô thân sinh sợ máu vô cùng, nhưng lúc này không biết có phải nhập vai hay chính cảm xúc của mình, cô gào khóc:

- Ta yêu chàng, mãi mãi yêu chàng.

...

[Tít! Tít! Tít! Tiểu Tịch Tịch! Cô... hi sinh anh dũng rồi]

Lam Tịch nhận ra mình đã bị cưỡng ép trở lại không gian điều dưỡng.

Cô trầm mặc hồi lâu.

Không hiểu sao trong tim nhói khó diễn tả.

[Tiểu Tịch Tịch! Cô không sao chứ?]

- Tại sao lại hỏi vậy?

[Lần này dao động cảm xúc của cô quá lớn, máy quét cũng chẳng thể loại bỏ hết, là do cái chết của A Nhất sao?]

- ...- Cô không biết.

- Cho tôi xem kết thúc của thế giới đó đi.

[Cô chắc chứ?]

- Chắc chắn.

Trên màn hình xuất hiện hình ảnh nam nhân vốn ngạo khí thân thuộc của Lam Tịch giờ trở nên vô cùng bạc nhược.

Trước mặt hắn, A Tứ gào khóc tức giận, điên cuồng muốn lao tới nhưng bị A Nhị và A Tam cản lại.

- Buông ra! Ta phải giết hắn! Các chủ của chúng ta yêu hắn như vậy, hi sinh cho hắn nhiều như vậy. Trước khi bị Liễu Minh Yên tính kế, nàng còn nói tâm nguyện cuối cùng là muốn hắn sống tốt. Vậy mà xem hắn bây giờ đã làm gì đi!

Hắn bức nàng ấy! Hắn...! Nàng ấy không bận tâm, lại một lần nữa tự bạo tu vi để kích Vô Vọng hoa giúp hắn xóa Tâm ma, nàng vì hắn mà lại chết một lần nữa.

Đến cả... đến cả A Nhất hắn cũng giết.

Các người nói xem, sao lại ngăn ta?

Ta muốn hắn chết! Ta muốn hắn đền tội!

A Nhị sắc mặt cũng rất bi thương nhưng không nói gì, A Tam thì âm trầm nhìn Cố Thừa Diễn.

Rồi hắn mở miệng:

- Trước đây chúng ta phò trợ người lên làm Thiên Mệnh đế là vì các chủ đã giao phó người cho chúng ta chăm sóc.

Nhưng từ giờ... chúng ta, không còn quan hệ gì với người nữa.

Cho đến khi A Nhị, A Tam, A Tứ rời đi, Cố Thừa Diễn vẫn như một khúc gỗ dờ dẫm giữa biển Vô Vọng âm u.

Trên tay hắn là một bộ huyết y dính đầy máu, hắn ôm chặt lấy bộ áo, nước mắt từ từ chảy.

Hắn chậm rãi đứng lên, đi tới rìa hòn đảo, đến khi đã bước xuống nước, hắn vẫn không dừng.

Lam Tịch cứ nhìn mãi vào màn hình cho đến khi thân ảnh của hắn đã bị làn nước lạnh lẽo bao trùm.

Cô cứ nhìn mãi... nhìn mãi...

Rồi hai hàng lệ cũng chảy xuống.

- 2305, thế giới tiếp theo.

[R...rõ]

- ---

Liệu... chàng có tin ta?

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Theo đuổi hoàng tử lãnh đạm với thế nhân (1)

Lam Tịch mở mắt, như thường lệ đánh giá xung quanh, giật mình chấn kinh?!!

Hệ thống khôn nạn, mi truyền tống ta đến chỗ nào thế này?

Cô vậy mà đang chìm trong một biển lửa ngàn ngút, tòa nhà này vậy như vậy ít nhất đã bị thiêu được nửa tiếng rồi.

Vừa nghĩ vậy thì một khối gỗ trên trần lại bộp rơi xuống trước mặt.

Lam Tịch không khỏi nghiêng răng lợi, cô mới định tìm chỗ lửa chưa lan đến núp thì phát hiện ra mình có một đôi chân ngắn ngủn?

Hài tử? Vậy là xuyên vào hài tử?

- 2305, còn không mau giúp bản tiểu thư tránh lửa.

Im lìm nửa phút 2305 mới ngoi lên.

[Ngay đây Tiểu Tịch Tịch!]

Vừa dứt thanh âm, một đạo hào quang sáng rực bao quanh Lam Tịch, Lam Tịch liền cảm nhận được mát mẻ, không ngột ngạt như vừa rồi.

Loay hoay mấy nén nhang Lam Tịch mới chặt vật đem chính mình bé nhỏ tống ra ngoài đám lửa.

Lúc này liền thấy một nữ hài tử khác nơi xa xa bãi đất kinh hãi nhìn mình.

Nữ hài tử mặc trang phục cổ đại đã có chỗ cháy xem, trên mặt không nén nổi niềm kinh hoàng.

Thất thần hồi lâu nữ hài tử mới chạy tới trước mặt Lam Tịch, làm vẻ mặt mừng rỡ nhưng Lam Tịch hoàn toàn có thể thấy tia uất hận ẩn trong mắt nàng ta.

- Tiểu thư, người vậy mà còn sống, thật đáng mừng! Ta vui quá!

Lam Tịch không nói gì, đi tới bên gốc cây ngã người ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Cốt truyện thế giới được truyền tải.

Đây là một thế giới cổ đại, vương triều Đại Yến.

Ở đây nghề quốc sư rất được trọng dụng, những vị quốc sư tài năng họ có thể hành y, có thể bói toán tính mệnh trời, họ còn có thể cầu mưa cầu nắng.

Duy có một điều đặc biệt đó là chỉ có nữ giới mới làm quốc sư được.

20 năm trước, Bạch Hoàng đế thời thanh niên vốn là hảo bằng hữu với đại quốc sư Hoa Diệc Khê, mời nàng về Phủ Quốc Sư tại hoàng cung đảm đương nội việc.

Hoa Diệc Khê sau khi gặp được ái nhân liền từ biệt Bạch hoàng đế cùng tướng công của mình giao du thiên hạ.

20 năm sau, cũng chính là cốt thời điểm, ở vùng Giang Nam xa xôi này, cả Lam phủ nơi ở của Hoa Diệc Khê đều bị diệt.

Hoa Diệc Khê nàng đã tính được mệnh tương lai, biết không thể tránh khỏi kết cục kia, đành viết một lá tước thư gửi bằng hữu năm xưa chính là Bạch hoàng đế đưa người tới cứu mạng nữ nhi của mình- chính là nguyên chủ Lam Tịch.

Nhưng nữ chủ đại nhân-Ninh Phi Phi vốn là một sát thủ của thế kỉ 21 bị xuyên về thời đại này dưới lốt Lan Lăng- tỉ nữ của Lam Tịch.

Ngay ngày vụ ám sát xảy ra tại Lam phủ.

Ninh Phi Phi đem Lam Tịch lúc này chỉ là một nữ nhi 10 tuổi cho thuốc ngủ rồi đặt trong đám cháy, phui tay sạch sẽ mà đi.

Vậy là nguyên chủ đã hi sinh từ đầu truyện.

Mãi sáng hôm sau đó quân lính của Hoàng triều mới tới, Ninh Phi Phi mang chính mình lấy thân phận của nguyên chủ, được hoàng đế trọng vọng về cung.

Bạch hoàng đế vô cùng nể tình nghĩa năm xưa với Hoa Diệc Khê nên cấp Ninh Phi Phi chức vị tiểu cung chủ của Phủ Quốc Sur, nhận muôn vàn tôn kính.

Nữ chính dùng kiến thức thời hiện đại của mình cũng đủ để hô mưa gọi gió, biến chính mình thành một nữ quốc sư thần thánh tài năng vượt xa Hoa Diệc Khê năm xưa.

Nhưng nữ chính nào có dễ dàng thỏa mãn như vậy, nàng gặp được nam chính là Thất hoàng tử - Bạch Kính Dạ, trợ giúp nam chính lật đổ thái tử, cướp ngôi vua.

Kết thúc HE nữ chính trở thành hoàng hậu tôn kính được nam chính hoàng đế yêu thương vạn phần.

Còn nguyên chủ thì sao? Mới 10 tuổi hài tử đã chết uống. Người giết phụ mẫu là ai cũng không biết. Nữ chính tuy rằng được thiết kế máu lạnh vô tình nhưng lại đến mức ra tay với một nữ hài tử sao?

Cặn bã!

Lúc này đây Lam Tịch mở mắt, âm hiểm nhìn Ninh Phi Phi trong bộ dạng nữ tử 14 tuổi trước mặt.

Ninh Phi Phi bị cô nhìn liên cả kinh trong lòng.

Vì sao con khốn này vẫn còn sống? Vì cái gì nó tỉnh giấc được? Vì cái gì nó thoát thân được?

Càng nghĩ càng thấy không có khả năng, ả muốn con bé này chết, con nhỏ đáng ghét dám bắt ả hầu hạ nó phải chết.

Ý nghĩ vừa ra Ninh Phi Phi liền thu liễm nét thơ ngây trên khuôn mặt, lấy từ tay áo ra một con dao dài đẹp sắc nhọn.

Lam Tịch cảnh giác lùi lại sau: Xem ra nữ chính thật là muốn ta chết. Cũng đúng, giết ta là hành động khôn ngoan nhất lúc này.

Hừ, đã vậy thì..

2305, khởi động kĩ năng võ thuật.

[Tiểu Tịch Tịch, cô muốn đấu với nữ chính sao?]

Lam Tịch nghiêng răng mắng:

- Không đấu thì xuống hòm nằm sao? Mau lên!!

[Rõ!]

Ninh Phi Phi chỉ thấy Lam Tịch lùi dần về phía sau, cho là Lam Tịch sợ hãi, không khỏi cong cong khóe môi cười lãnh khốc.

Thoáng một cái như cắt, Ninh Phi Phi như dã thú lao nhanh về phía con mồi là Lam Tịch, điều khiến ả bất ngờ là thân ảnh nhỏ bé của Lam Tịch vụt biến mất.

Nhanh nhất có thể, Ninh Phi Phi quay ngoắt người lại liền dính một cú đá từ đôi chân nhỏ của Lam Tịch

Ninh Phi Phi bị đá lao đảo lại sau. Mặc dù Lam Tịch chỉ nhỏ bé bằng hài tử 10 tuổi. Nhưng Ninh Phi Phi trong thân xác Lan Lăng cũng chỉ mới 14 tuổi, lớn hơn không là bao nên liên tiếp dính đòn.

- Không thể nào?! Mi là ai? Rốt cuộc là ai?-Ninh Phi Phi phẫn nộ hét lên.

Cô đường đường là sát thủ kim bài của Hắc Dạ tổ chức, vậy mà không địch lại được một nữ hài tử 10 tuổi?

Lam Tịch nhếch mép cười, thể lực của cô đang cạn dần, mặc dù có bàn tay vàng từ hệ thống, song thể lực của một đứa trẻ cũng không thể địch lại Ninh Phi Phi.

Ninh Phi Phi là muốn kéo dài thời gian rút sức của cô, cô càng phải kết thúc nhanh lẹ!!!

Nghĩ rồi Lam Tịch nhảy lên cao vút, đá văng con dao trên tay Ninh Phi Phi.

Ninh Phi Phi hừ lạnh một tiếng nhanh chóng tung ra chiêu thức mới muốn ghi cổ Lam Tịch lại.

Lam Tịch lại lợi thế bởi cơ thể nhỏ nhanh chóng tránh ra, giờ chân đá thật mạnh vào bụng Ninh Phi Phi, Ninh Phi Phi bụm miệng phun ra một búng máu, lộn hai vòng vù ra xa thở hổn hển

Lam Tịch nhặt con dao đẹp nằm chống trờ trên đất của Ninh Phi Phi, lia một cái về hướng ả ta.

- Keng!

Con dao đẹp nhỏ chưa kịp đụng vào da thịt của Ninh Phi Phi thì bị một năng lực thần bí hất văng đi.

[Chấp hành nhiệm vụ giả không thể giết trụ cột của thế giới] - Thanh vô hồn lạ hoặc của 2305 vang lên.

Lam Tịch tức giận đá một cái vào không khí: cái văng hào quang nhân vật chính chết tiệt, ta lại không thể giết mi!!

Ninh Phi Phi tưởng chừng dao sẽ đâm trúng mình hoảng sợ nhảy về sau liền đụng phải thân, lăn ra đất bất tỉnh nhân sự.

Lam Tịch đi tới nhìn thể xác Lan Lăng nằm đó, giờ tay tát một cái vào mặt. Làn da Ninh Phi Phi ửng đỏ lên.

[Tiểu Tịch Tịch! Cô giận cá chém thớt à?]

- Còn có thể không? Kẻ muốn giết ta thì có thể thoải mái giết ta, ta lại không thể đánh trả lại!

Hệ thống thấy Lam Tịch đang phát tiết, không khỏi " rùng mình" (mặc dù nó không có mình để rùng).

Lam Tịch lao đảo một vòng quanh cái đồng đồ nát còn lại sau đám cháy tìm một cái xe đẩy.

Đem Ninh Phi Phi bất tỉnh ném lên xe, dùng hết sức đẩy đi.

[Tiểu Tịch Tịch?! Cô làm gì vậy?]

- Im miệng!

- Sử dụng chế độ dịch chuyển tức thời.

[Chế độ dịch chuyển tức thời cước phí 30.000 tệ, cô muốn chi số tiền gần bằng tiền thưởng nhiệm vụ đó à?]

- Nhanh lên.

Thoát một cái, Lam Tịch xuất hiện ở một vùng hoang vu, trước mắt là vực sâu thăm thẳm.

Lúc này thì hệ thống cũng đã mừng rỡ ra những gì Lam Tịch sắp làm, không khỏi hoảng hốt:

[Tiểu Tịch! Cô không được giết nữ chính!]

Chưa dứt lời thì Lam Tịch đã đẩy xe lao xuống vực.

[...]

- Ai nói ta giết nữ chính, ta còn chẳng đụng vào người nàng ta nữa là.

[...]

- Yên tâm, nữ chính sao chết dễ dàng vậy được. Không phải trong tiểu thuyết luôn có cảnh nhân vật chính rơi xuống vực rồi nhất định được tuyệt bảo bí kíp gì đó sao. Ta chỉ đang giúp đỡ nữ chính thôi. Mi hiểu hông?

[...] Tui không hiểu, không muốn hiểu! Cô thật đáng sợ, Tiểu Tịch Tịch!!!

Lam Tịch thấy hệ thống không trả lời cũng không bận tâm, phui phui bản trên quần áo tả tơi.

- Trở về Lam phủ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Theo đuổi hoàng tử lãnh đạm với thế nhân (2)

Tề Cẩm Vũ ngồi trên lưng ngựa, thân mặc thiết giáp, sáng sủa uy vũ.

Hắn cúi người hỏi hoa tiêu:

- Còn bao lâu nữa mới đến Lam phủ?

Tiểu lính hoa tiêu nhanh lẹ đáp:

- Ngay trước mắt thôi thế tử điện hạ!

Tề Cẩm Vũ gật gù thúc ngựa đi tiếp, phía sau là một đoàn binh gần trăm người cùng một kiệu vàng.

Hắn đến Giang Nam xa xôi này nhận mệnh Thánh thượng cứu giúp nữ nhi của vị cự đại quốc sư Hoa Diệc Khê. Hoàng đế từng có giao tình lớn với vị quốc sư này, duy cho nên, nếu nữ nhi của nàng có mệnh hệ gì thì chính hắn cũng khó giữ nổi mạng, cho dù có là Thế tử của Phủ Tề tướng quân.

Vừa nghĩ nghĩ Tề Cẩm Vũ liền thấy một đám hoang tàn trước mắt, một đồng vụn gổ như vậy hoàn toàn có thể tưởng tượng ra tòa phủ trước khi bị thiêu rụi khang trang cỡ nào.

Tề Cẩm Vũ hoảng sợ thúc ngựa nhanh hơn, đến khi dừng trước thềm hoang tàn vội vã nhảy xuống ngựa, quay mặt ra lệnh:

- Mau! Mau tìm kiếm, một nữ nhi trong khoảng từ 10-15 tuổi!!

Binh lính ngay lập tức tản ra sục sạo.

Tề Cẩm Niên đi vào sâu trong đồng hoang tàn nhìn thấy rất nhiều xác chết cháy đen, có lẽ là của nô bộc, cũng có thể một trong những cái xác là vị Hoa Diệc Khê cùng phu quân của bà ấy.

Lúc bước qua thềm gạch, hắn dường như cảm giác thấy lớp gạch này mỏng hơn đoạn phía trước. Không khỏi nghi ngờ, hắn rút kiếm đâm xuống gạch. Lớp gạch vỡ nát, hiện ra một đường hầm nhỏ.

Như đã hiểu điều gì, hắn vội vàng men theo đường hầm. Đường hầm rất dài, có lẽ dẫn ra ngoài khỏi Lam phủ.

Khi sắp thoát khỏi đường hầm, Tề Cẩm Vũ nghe tiếng nước chảy róc rách. Vội vàng đi nhanh thêm ra khỏi đường hầm, Tề Cẩm Vũ nhận ra mình đang tại cánh rừng vừa mới đi qua. Trước mặt là một dòng suối chảy róc rách, điều khiến hắn vui mừng là nằm trên tảng đá là một nữ hài tử.

Nữ hài tử chân tay lấm lem, quần áo cháy xém, đầu tóc rối bời, nhưng Tề Cẩm Vũ phát hiện hài tử không mất đi sự cao quý của mình.

Đôi mắt nhắm nghiền, da trắng má hồng quá đối khả ái!

Tề Cẩm Vũ liêng biết chắc đây là ai!

...

Lam Tịch tỉnh giấc, phát hiện mình đang nằm trên kiệu, cơ thể đã được tắm rửa, y phục đẹp đẽ sang trọng trên người.

Tất cả như tính toán của cô.

Lam Tịch vén kiệu lên liền đối mặt với ánh mắt đen thẳm thẳm của Tề Cẩm Vũ, bất giác hợp lí mà lùi lại sau:

- Người... người là ai? Là người đã giết cha mẹ ta?

Tề Cẩm Vũ giữ chặt đôi vai đang run rẩy từng đợt của Lam Tịch, trấn an:

- Lam tiểu thư, người hãy bình tĩnh. Ta là Tề Cẩm Vũ- Thế tử của Phủ tướng quân, nhận mệnh của Hoàng đế tới cứu người.

Lam quốc sư đã giao tiểu thư cho Hoàng đế chăm sóc.

Lam Tịch đã nghe nhưng vẫn run rẩy từng đợt.

Tề Cẩm Vũ nổi lòng xót xa. Nàng chỉ là một nữ hài tử vậy mà đã phải chịu cảnh mất cha mất mẹ, thật đáng thương!

- Lam tiểu thư, người hãy nghỉ ngơi chu đáo, có lẽ nửa tháng nữa mới trở về kinh đô.

Nói rồi nam nhân quay người rời xe ngựa trở lại chiến mã của mình.

Rèm vừa buông xuống Lam Tịch cũng đứng thẳng dậy tiến về phía nệm trong xe ngựa nằm ngủ khi, không quên rớt vài giọt nước mắt trượt trên má.

...

Nửa tháng sau.

Thành Hoa Long- kinh đô Đại Yên hoàng triều.

Đại Yên triều đang trên đà phồn thịnh rực rỡ, nơi nơi là tiếng hô hò buôn bán của người dân.

Phố xá qua lại cũng nườm nượp.

Lam Tịch háo hức nhóm người khỏi xe ngựa thăm thú xung quanh.

Lát lát lại hỏi binh lính xung quanh cái này là gì? Cái kia là gì? khiến không ít người bật cười.

Tề Cận Vũ hiền hòa nhìn Lam Tịch, vui mừng vì cô đã thoát khỏi bóng đen mất đi cha mẹ, trở lại đáng vẻ mà một hài tử nên có.

Lam Tịch mãi vui đùa, liền tù tì nửa ngày sau mới nhập cung.

Cô cùng Tề Cận Vũ nghiêm trang bước vào Càn Chính điện của Hoàng đế.

Cung điện hoa lệ khắc họa đầy long phượng, hai bên là những bàn tiệc nơi mà có các nam tử tuần lãng ngồi. Trên vị trí cao nhất cũng là thượng vị, Bạch Hoàng đế uy nghi lẫm liệt trong long bào dành ánh mắt đầy phân thiện cảm nhìn Lam Tịch.

Lam Tịch và Tề Cận Vũ đồng thời quỳ xuống hành lễ:

- Hoàng thượng vạn tuế!

Bạch hoàng đế cười đôn hậu phát tay:

- Bình thân, miễn lễ! - Ngắm nhìn khuôn mặt khả ái của Lam Tịch rồi tấm tắc khen:

- Lam Tịch, người thật giống Hoa Diệc Khê, lớn lên ắt hẳn sẽ là một đại mỹ nhân!

Lam Tịch tạ hoàng thượng một tiếng, trong lòng không khỏi hờ hững lạnh: Nếu Ninh Phi Phi mà ở đây ông cũng nói câu đó chứ gì! Hàm ngôn!

- Hoa Diệc Khê ra đi là sự tiếc nuối tốt cùng đối với ta, nàng đã giao người cho ta thì ta cũng sẽ coi người như con gái của mình. Lam Tịch, người từ giờ sẽ tới ở Phủ Quốc Sư nơi mẫu thân người từng ở, ta ban người phẩm vị nhị phẩm- cung chủ phủ Quốc Sư.

Lời hoàng đế vừa ban xuống khiến nhiều nam tử ngồi hai bên sảnh đều giật mình.

Tề Cận Vũ cũng không khỏi sững sờ: Nhị phẩm hàm, vậy là Lam Tịch ngang hàng với thế tử là mình rồi!!

Lam Tịch mắt loé tinh quang, kháng khái nhún người:

- Tạ Hoàng thượng.

Hoàng thượng lại cười hào sảng:

- Ở đây đều là ái tử của trẫm: Đại hoàng tử Bạch Thiên Thời, Thái tử Bạch Cận Du, thất hoàng tử Bạch Kính Dạ, tứ hoàng tử Bạch Vĩ Hoa, đại công chúa Bạch Thiệu,...- Hoàng đế cứ mãi mê kể hết mười hai người con của mình rồi lại nói tiếp:

- Các nhi tử, từ giờ Tịch nhi cũng được coi như là dưỡng nữ của trẫm, ta mong các người đều đối xử với nàng thật tốt!

Các hoàng tử đều háo một tiếng.

Lam Tịch liếc mắt qua Bạch Kính Dạ khí chất bất phàm hơn hẳn vị Thái tử mập ú kia liền tấm tắc: Không hổ là nam chính, khuôn mặt tỏ vẻ ôn hòa nhã nhặn là vậy nhưng bên trong thì tâm cơ khó mà lẫn.

[Tinh! Nhiệm vụ cưỡng chế: Công lược nhị hoàng tử, thay đổi số mệnh của đối tượng!]

Thanh âm google của 2305 vang lên khiến Lam Tịch không khỏi giật mình: Nhiệm vụ cưỡng chế?! Là cái khi gì chứ? Mà khoan, nhị hoàng tử?

Lam Tịch đảo dác qua đại điện mới phát hiện không có cái vị nhị hoàng tử ở đây.

Không phải lão già kia nói tất cả ái tử của lão đều ở đây sao? Thế nhị hoàng tử đi đâu rồi?

Vừa nghĩ vậy Lam Tịch mới sức nhớ, vội dùng thần thức soát lại cốt truyện:

Hoàng đế có cả thảy 13 người con, nhưng ông lại hoàn toàn không xem đứa con thứ hai của mình vào mắt.

Đứa con bị bỏ rơi đó là nhị hoàng tử - Bạch Tử Ngạn, y là con trai của một cung nữ bần tiện. Sau một đêm thị tẩm với hoàng thượng được nâng lên làm quý nhân, ngặt nỗi cung nữ này lại có một chân ái là thị vệ ở trong cung. Sau khi hạ sinh Bạch Tử Ngạn, cung nữ kia nảy sinh ý định bỏ trốn rồi cao chạy xa bay với tiểu thị vệ kia.

Hoàng thượng biết được mình bị “đội nón xanh” liền lăng trì cả hai người, còn nhị hoàng tử Bạch Tử Ngạn kia cũng chỉ là cái danh, cuộc sống trong cung không khác gì hạ nhân.

Tuy Bạch Tử Ngạn này tuy không hề có chí hướng, mãi cứ sống nhàn nhai nơi hoàng cung, nhưng y thực sự là kẻ có tài.

Khi nữ chính vận dụng hết bàn tay vàng của mình đẩy ngã các hoàng tử khác dọn đường cho nam chính lên ngôi vua, Bạch Tử Ngạn là hoàng tử duy nhất đã đi nước cờ cao hơn nữ chính, thoát khỏi quân chiếu tướng của ả.

Cuối cùng hoàng cung chỉ còn tồn tại mình Bạch Tử Ngạn lên làm vương gia, tiếp tục cuộc sống hư danh vương gia hạ nhân của mình.

Lam Tịch soát lại kịch bản không khỏi ngán ngẩm. Cô đã công lược qua biết bao số liệu: ngà ngọc có, bá đạo có, thuần lương có, lãnh khốc có, duy chỉ có mặt hàng không màng sự đời nhàn nhục đến chết này là chưa gặp bao giờ a!!!

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Theo đuổi hoàng tử lãnh đạm với thế nhân (3)

Những ngày đầu ở hoàng cung của Lam Tịch tương đối chán chường.

Buổi sáng thức dậy ở Phủ quốc sư Lam Tịch phải đi làm quen với các đạo viên tại đây.

Ai ai khi biết Lam Tịch là nữ nhi của Hoa Diệt Khê cũng vô cùng háo hức ngưỡng mộ, thế mới nói thân thế của nữ phụ này mới trâu bò như thế nào, nhưng vì quá trâu bò, nên mới trở thành lót nền cho địa vị của Ninh Phi Phi.

Phủ quốc sư liên tục nhận được quà cáp từ hết thảy quan tước trong triều đình cùng với lựa là gấm vóc từ hậu cung của các quý phi.

Đối với mọi người, ái nhân được sủng ái nhất hoàng cung này không phải thái tử điện hạ, không phải hoàng hậu hay quý phi, mà là vị tiểu cung chủ Phủ Quốc sư Lam Tịch kia.

Cuối cùng cũng đã quen với cuộc sống cung đình, Lam Tịch lại ngày ngày phải tới Tàng thư các nghiên cứu các lĩnh vực mà một vị quốc sư phải biết.

Dù sao cũng đã có hệ thống ở đây, cô vào Tàng thư các cũng chỉ để ngủ.

Mãi hôm nay mới có cơ hội lén lén ra ngoài tìm đối tượng công lược yêu dấu kia.

Buổi sáng này là thời điểm các hoàng tử nhỏ đến Diêu Hòa cung học bài với thái phó.

Tuy nhiên Bạch Tử Ngạn đã 20 tuổi nên cũng không cần đi nữa.

Lam Tịch lon ton tới hậu hoa viên, trèo lên cây quan sát xung quanh.

Từ xa xa, một nam tử mặc thanh y đi tới.

Dáng người y cao thon, khuôn mặt trắng trẻo trông chỉ như mới 16,17 tuổi.

Tuy vậy từ y tỏa ra một hàn khí u uất hèn mọn, so với nam chính đúng là một trời một vực.

Thế nhưng Lam Tịch đã biết đó chỉ vẻ bảo bọc bên ngoài của y, nên cũng rất thương thức thiếu niên mặt không biểu tình rảo bước trên hậu hoa viên.

- A~ Nhị ca, người là đang đi đâu vậy?- Một giọng nói đầy trêu người vang lên.

Thân ảnh mập mập của thái tử xuất hiện, sau lưng là một đàn cung nữ thái giám theo hầu.

Bạch Tử Ngạn vội cúi đầu hành lễ, giọng nói khàn khàn chào:

- Hoàng đệ, ta chỉ đang đi dạo cho khuây khỏa thôi.

Bạch Cẩn Du cười lạnh:

- Cung nô của huynh đâu hết rồi, sao lại để huynh lẻ loi đơn bóng như vậy. Hay là ta cho vài người tới Khánh Hòa cung của huynh nhé.

Bạch Tử Ngạn càng cúi đầu hơn, uyển chuyển từ chối:

- Thật ngại quá hoàng đệ, Khánh Hòa cung không thiếu cung nô, nhưng họ đều bận bịu cả. Ta cũng rất hiểu cho họ. Vả lại, ta cũng quen ở một mình rồi.

Bạch Cẩn Du cười một cách khinh bỉ, phất tay áo đem đoàn người hoa lệ bỏ đi.

Bạch Tử Ngạn bấy giờ mới ngẩng đầu lên cười nhạt một cái rồi thông dong đi tiếp.

Lúc đi qua góc phượng thì nghe một tiếng nói trong trẻo:

- A! Ngươi mau tránh ra!

Bạch Tử Ngạn ngẩng đầu liền nhìn thấy một nữ hài nhi xinh xắn khả ái từ cành cây nhảy xuống, y bất giác dang tay đỡ.

Nữ hài nhi nhẹ nhàng rơi vào vòng tay của Bạch Tử Ngạn.

Chưa đầy vài giây Bạch Tử Ngạn rút tay lại đem nữ hài nhi rơi xuống đất cái phịch.

Lam Tịch...

- Ngươi làm gì vậy hả? Sao lại ném ta xuống!

Bạch Tử Ngạn điềm tĩnh trả lời:

- Nam nữ thụ thụ bất thân.

- Nhưng ta... nhưng ta - Lam Tịch tức muốn thổ huyết, nếu cô nói cô chỉ là một hài tử, thế chẳng khác gì khiến Bạch Tử Ngạn coi cô là trẻ con, có khác gì hổ mình đâu.

Suy nghĩ một hồi Lam Tịch mới ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Bạch Tử Ngạn:

- Ngươi là ai? Vì sao ta chưa từng thấy ngươi?

- Ta mới là người nên nói câu đó đấy.

Lam Tịch đặc ý giới thiệu:

- Ta là Lam Tịch, cung chủ phủ Quốc sư.

Con ngươi Bạch Tử Ngạn khẽ đảo một vòng, nho nhã nói:

- Thì ra là Lam cung chủ, ta mạo phạm rồi.

Lam Tịch thấy thái độ nhún nhường của Bạch Tử Ngạn liền thoải mái, cười rộ gió xuân.

- Vậy ngươi là ai? Nói cho ta biết đi!

Bạch Tử Ngạn lần nữa cúi người hành lễ:

- Ta là Bạch Tử Ngạn, nhị hoàng tử.

Lam Tịch thật khó chịu vì cái điệu bộ hiểu lễ phép của Bạch Tử Ngạn, rõ ràng y cùng cô là nhị phẩm cấp, cần gì phải giữ lễ tiết với cô.

Lam Tịch cau có trong lòng bên ngoài hờn hờ:

- Thì ra nhị hoàng tử là ngươi, ta ngày đó hoàng đế giới thiệu cũng không có nhắc qua nhị hoàng tử, giờ cũng gặp được ngươi rồi!!

Bạch Tử Ngạn trầm ngâm nhìn nữ hài nhi trước mặt, lát liền cúi đầu:

- Lam cung chủ tiếp tục vui chơi, ta cáo từ.

Lam Tịch nghệt mặt nhìn Bạch Tử Ngạn quay lưng bỏ đi, nội tâm phun tào ngán lẩn.

Không nhịn được đuổi theo:

- Nhị hoàng tử này! Ngươi chờ ta chút đi!
- Cung chủ là muốn gì ở hoàng tử ta?
- Haha, ta chán quá, muốn tới cung của ngươi chơi được không?

Bạch Tử Ngạn cau mày đôi chút, lắc lắc đầu:

- Cung Khánh Hòa không có gì vui, vắng vẻ cô quạnh không hợp với cung chủ.

Mắt Lam Tịch liền sáng rực như sao trời:

- Hay quá! Ta đang trốn khỏi buổi học ở Tầng thư các, liền có một cung Khánh Hòa ít người ghé lại!
- ...

Không tìm được lí do để từ chối một hài tử vô sỉ, Bạch Tử Ngạn đành dẫn Lam Tịch về cung Khánh Hòa.

Vừa tới cung Khánh Hòa, Lam Tịch không khỏi xót xa trong lòng. Nơi đây so với phủ Quốc sư của cô chẳng khác gì nhà cấp bốn và biệt thự cao cấp.

Tòa điện vừa nhỏ vừa hiu quạnh, toàn những vật dụng hạ phẩm, nếu nó không gọi là cung Khánh Hòa thì có lẽ sẽ có người gọi nó là nơi ở của tổng quản thái giám mất!!

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy nhưng Lam Tịch vẫn tỏ ra vài tia hứng thú, cô chạy một vòng quanh chính phòng, cười cười:

- Hồi ta ở Lam phủ cũng ở một gian phòng như vậy đấy!!!

Bạch Tử Ngạn ngạc nhiên:

- Ta cứ nghĩ Lam cung chủ phải được sủng ái lắm, có sao lại ở một nơi điều tàn giống như điện của ta?
- Mẫu thân ta nói muốn cho ta hiểu một cuộc sống thanh đạm là như thế nào. – Lam Tịch vừa nhắc đến hai tiếng “mẫu thân” ánh mắt liền toát ra một tầng bi thương.

Bạch Tử Ngạn biết đã gọi ra chuyện thương tâm của Lam Tịch cũng không nói gì nữa, y đi tới ngồi bên cửa sổ, lấy một quyển sách trên kệ xuống trầm tĩnh đọc.

Lam Tịch vui vẻ đi tới ngồi cạnh y, im lặng cùng y đọc sách.

Nhiều ngày sau đó, sáng nào Lam Tịch cũng lên tới cung Khánh Hòa chơi. Lúc đầu Bạch Tử Ngạn còn có vẻ không đồng ý nhưng Lam Tịch luôn rất an tĩnh không bao giờ quấy rầy y. Dần dần Bạch Tử Ngạn cũng ngầm quen, thỉnh thoảng còn chờ Lam Tịch tới mới đọc sách.

Nhờ sự kiên trì của mình, độ hảo cảm như rùa bò cuối cùng cũng nhích lên tới 10.

Thật thảm, nhưng không sao, sau khi biết cô là người duy nhất ở hoàng cung này nâng được hảo cảm với Bạch Tử Ngạn lên 10, Lam Tịch cuối cùng cũng lấy lại tôn nghiêm của mình.

Dù sao thân thể nguyên chủ cũng mới 10 tuổi, cô không thể bắt một chàng trai 20 tuổi yêu say đắm một đứa trẻ được, thế kỉ 23 người ta gọi là ấu dâm đó a ~

Bạch Tử Ngạn nghĩ rằng dù sao nàng cũng chỉ là một hài tử, vài ba hôm hứng thú liền cả thềm chóng chán thôi.

Nhưng một tháng trôi qua mỗi ngày cung Khánh Hòa dần đã quen với việc có một nữ hài tử thường xuyên ghé thăm.

Bạch Tử Ngạn ngần ngừ ngồi bên cửa sổ, không hiểu vì sao mình có thể để một lạ nhân như vậy bước vào cung Khánh Hòa, đang nghĩ suy thì giọng nói trong trẻo quen thuộc của Lam Tịch vang lên:

- Nhị ca ca, ta mang tặng ngươi cái vật này nè!

Bóng dáng nhỏ nhắn của Lam Tịch từ xa xa đã dần hiện rõ.

Một chiếc khăn tay thêu lên hình hồ điệp một cách vụng về, những đường chỉ khi gần khi xa hết sức khó coi.

- Đây là khăn tay ta tự mình thêu đấy, tặng cho nhị ca ca!

Bạch Tử Ngạn nhìn nhìn khăn tay xấu xí giấy lát rồi đưa tay nhận, miệng răn dạy:

- Cung chủ là một nữ nhi, tại sao có thể vụng về chuyện thêu thùa đến vậy?

Lam Tịch:... - Không phải bình thường sẽ cố tình khen ta vụng về đáng yêu sao?

Một bụng tức trong lòng, Lam Tịch dẫu môi nói:

- Cả ngày ta đều phải học xem sao tính toán, rồi đọc kinh phạt, rồi phải luyện cả kiếm nữa. Thời gian đâu mà tập thêu chứ?

Bạch Tử Ngạn à một tiếng như hiểu ra rồi không nói gì nữa.

Lam Tịch... Sợng mặt tập 2.

- Nhị ca ca, ngươi biết thêu không? Dạy ta đi!

- Ta là nam tử, sao có thể biết thêu và được chứ, đó là việc của nữ tử.

Lam Tịch lại ngậy thơ hỏi:

- Sao ta không phải làm những việc đó, ta không phải nữ tử sao?

Bạch Tử Ngạn bật cười, đưa tay xoa xoa đầu của Lam Tịch:

- Ngươi có trọng trách lớn hơn, ngươi là một quốc sư, là người có thể đối đầu với thiên!

- Nhị ca ca...

- Sao?

- Đây là lần đầu tiên ngươi cười với ta, ta rất vui!!!

Bạch Tử Ngạn ngăn người nhìn khuôn mặt thanh tú trước mắt, ánh mắt tràn đầy ý vị sâu sa mà ngay cả Lam Tịch cũng không nhìn ra.

- [Độ hào cảm của đối tượng công lược tăng 5, trước mắt là 15]

Nghe thông báo của hệ thống, Lam Tịch chớp chớp mắt, ý cười nơi con ngươi càng nhiều hơn.

Bạch Tử Ngạn trở về thực tại, vội vã lãng sang vấn đề khác:

- Ta có thể dạy ngươi chơi cừu liên hoàn, ngươi biết trò chơi đó không?

Lam Tịch lắc lắc rồi lại gật gật đầu.

- Ta từng thấy, nhưng không biết chơi.

Bạch Tử Ngạn hơi nhoen môi, vội quay người vào tư phòng lấy cừu liên hoàn.

=

Cừu liên hoàn: một trò chơi. Cách chơi Cừu liên hoàn như sau: có 9 vòng tròn, trên mỗi một vòng đều nối một cái thẳng, mỗi một cái que đều xuyên qua vòng tròn sau, rồi lại xuyên qua 9 cái lỗ của một miếng gỗ. Do đoạn cuối của mỗi chiếc que đều được thắt nút cho nên chiếc que chỉ có thể di động lên trên xuống dưới trong cái lỗ nhỏ, mà không thể thò ra khỏi miếng gỗ. Ngoài ra còn có đính một chiếc thoa sợi đôi. Mục đích của trò chơi này là phải lần lượt đính được từng cái vòng một trong số 9 cái vòng này móc lên chiếc thoa hoặc gỡ được 9 chiếc vòng này từ trên chiếc thoa xuống.)

(Đây là trò chơi chỉ dành cho mấy người có IQ cỡ Không Từ:)))

Vừa trông thấy đồ vật trên tay Bạch Tử Ngạn, Lam Tịch háo hức:

- Nhị ca ca, ngươi đưa ta thử! Cho ta thử nào!

Bạch Tử Ngạn nghĩ dù sao cũng là là nhóc con, chưa biết độ khó của trò chơi, chơi một lát rồi sẽ cầu cứu thôi. Y liền đưa cừu liên hoàn vào tay Lam Tịch rồi tiếp tục cúi đầu chăm chú đọc sách.

Nửa canh giờ trôi qua, như dự đoán Bạch Tử Ngạn nghe được giọng nói chán nản của Lam Tịch.

- Nhị ca ca ~~~

Đắc ý trong lòng y liền ngẩng đầu.

- Trò này ra chơi chán rồi, còn thứ gì khó hơn không?

Bạch Tử Ngạn...

Bạch Tử Ngạn hết nhìn hải tử trước mặt lại nhìn cửu liên hoàn đã được tháo rời trên tay cô.

Lam Tịch dẫu môi:

- Ta còn tưởng trò chơi này thú vị lắm chứ.

- ...

Thấy Bạch Tử Ngạn không nói gì, Lam Tịch chạy lại ngồi sát lại gần y.

- Người đang đọc sách sao nhì ca ca, ta cũng rất thích đọc sách, nhưng sách tại Tàng thư các ta đọc hết rồi, thật chán. Ta cùng đọc với người nhé!

Bạch Tử Ngạn trong mê man gật gật đầu, nếu y nhớ không nhầm sách ở Tàng thư các lên đến mấy ngàn quyển, đây có phải là con nít không vậy?

- ----

[Kí chủ, cô không sợ bị đối tượng công lược nghi ngờ tuổi thật của mình sao?]

Lam Tịch thâm sâu khó lường đáp:

- Người kém cỏi sẽ thu hút những người kém cỏi khác, còn người tài năng cũng sẽ thu hút những người tài năng khác.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Theo đuổi hoàng tử lãnh đạm với thế nhân (4)

Năm Bạch Hoàng thứ hai mươi tư, thiên tai vùng loạn, suốt sáu tháng trời không có nổi một giọt mưa.

Hạn hán kéo theo sự khô cằn và cạn kiệt của lương thực, dân chúng cực khổ đói nghèo, nạn cướp bóc xảy ra triền miên.

Thân là người trị vì, Bạch Đế không thể không bãi phòng phủ Quốc sư.

Lam Tịch lúc này vẫn đang ngày ngày ghé thăm cung Khánh Hòa quyết định tiến cử mình đứng ra chủ trì lễ cầu mưa.

Nhiều người biết tin đều cảm giác hoài nghi, dù cho có là nhi tử của Hoa Diệc Khê thì cũng chỉ là một đứa trẻ sắp tròn mười một tuổi, lấy đâu ra khả năng mà cầu mưa?

Nghĩ gì thì nghĩ hoàng đế đã phê chuẩn thì có ai muốn đàm tiếu gì cũng phải lui về phía sau.

Chỉ vì chuẩn bị cho buổi lễ cầu mưa mà Lam Tịch mấy ngày liền bị nhốt tại Phủ quốc sư.

Tin tức có lan xa đến mấy cũng không thể đến được vị nhị hoàng tử cả ngày sáng chui tối lủi một mình Bạch Tử Ngạn kia.

Đã ba ngày Lam Tịch không đến, Bạch Tử Ngạn không khỏi lấy làm lạ.

Lẽ nào cô bé ấy đã chán chường cung Khánh Hòa rồi?

Cũng phải, với địa vị cao quý ấy, cái chuồng heo cô quạnh này có gì thu hút chứ, kiên trì được hai tháng dĩ nhiên ảm đạm thôi.

Chỉ tiếc cho cung Khánh Hòa nhưng ngày ấy sáng sủa hơn bao nhiêu vì có nữ hải ấy thì giờ ảm đạm thêm bấy nhiêu.

Vì Lam Tịch không đến nữa nên Bạch Tử Ngạn quyết định ra ngoài cho khuây khỏa, cũng khá lâu rồi y chưa rời cung Khánh Hòa, có lẽ là từ lúc Lam Tịch đến.

Vì sợ rằng cô bé sẽ tới bất cứ lúc nào nên không rời đi mà ngồi chờ sao?

Không đời nào!!!

Lang thang ở hậu hoa viên, Bạch Tử Ngạn thấy từng đợt cung nữ và thái giám liên tục chạy qua chạy lại, không nhận được liền gọi một người lại hỏi.

Vị cung nữ nhận ra là nhị hoàng tử không khỏi khinh thường, lãnh đạm nói:

- Hôm nay Phủ quốc sư mở lễ cầu mưa do Lam cung chủ chủ trì, giờ tất cả mọi người đều tới Tĩnh Dạ đài rồi.

Bạch Tử Ngạn không để ý tới sự vô lễ của cung nữ, cũng vội quay người đi tới hướng Tĩnh Dạ đài.

Tĩnh Dạ đài là nơi mà Phủ Quốc sư từ lâu xây dựng để cúng tế.

Hai bên đài là các tòa tháp dựng cao, vốn là chỗ cho chư quan hầu tước, hoàng thân quốc thích an tọa để tham dự buổi cúng.

Lúc này tòa tháp ngự bên phải, hoàng đế cùng hoàng hậu, các hoàng tử và công chúa đang an tọa.

Bạch Cẩn Du thì ngồi trên ghẹo cung nữ, Bạch Kính Dạ điềm tĩnh nho nhã.

Ở góc hiên là Thịnh vương – Bạch Nhã, nam nhân trưởng thành ngồi im như không tồn tại.

Tòa tháp bên phải là chỗ của tể tướng, tướng quân, các quan văn và quan võ khác.

Tề Cẩn Vũ chăm chú nhìn về phía trung tâm Tĩnh Dạ đài.

Tại nơi ấy có một nữ hài tử mặc trường bào đỏ, đứng giữa một trận pháp cũng màu đỏ như máu.

Cô trầm tĩnh và kiên định, đôi mắt long lanh ngập sao trời nhắm nghiền.

Tất cả đạo quốc sư phía sau đều bị cô đuổi đi lộ rõ vẻ bất mãn, thầm chờ mong màn cầu mưa thất bại của cô.

Sau một hồi lâu nhắm mắt niệm chú, trận pháp màu đỏ dưới chân nữ hài tử bỗng sáng bừng lên chiếu thẳng lên trời.

- Á á á, cái gì vậy?

- Thật đáng sợ!!

Tiếng kêu la của cung nữ thất thanh, vẻ mặt của mọi người đều khiếp sợ nhìn Lam Tịch.

Rồi càng trong sự há hốc ấy, bầu trời trong xanh bỗng nổi mây mù, ầm ầm tiếng sấm chớp kéo đến.

Ánh sáng màu đỏ cũng biến mất kèm theo một cơn mưa tưới xuống.

Đồng loạt mọi người đều hoan hô, cúi người bái tạ thần linh, ánh mắt nhìn Lam Tịch một vạn lần kính nể.

Bạch Tử Ngạn lặng người đứng từ xa nhìn lên Tĩnh Dạ đài, nữ hài tử y phục đỏ trong mắt y bỗng hòa thành một nữ nhân khuynh thành, nàng xinh đẹp kiều diễm động lòng người, nàng trong huyết y rực rỡ hơn máu tươi, nàng chỉ một mình đứng đó như là trung tâm của đất trời.

Cứ như rằng y cũng đã từng đứng ở đây, ngắm nhìn nàng nhiều như vậy, như khắc sâu vào tâm can cõi lòng.

- Á á, nhị hoàng tử ngất xỉu rồi!!

Lam Tịch giật mình quay lại, kinh hoàng chạy như bay xuống Tĩnh Dạ đài.

- Nhị ca ca! Ngươi không sao chứ?!

Tất cả mọi người nhìn thấy Lam Tịch lộ rõ vẻ lo lắng như vậy không hỏi kinh hãi, từ khi nào mà nhị hoàng tử ôm được đùi to như vậy??

Lam Tịch đưa ánh mắt cầu cứu nhìn hoàng đế:

- Nghĩa phụ, người xin hãy mau mau cứu nhị ca ca!

Hoàng đế tuy rằng trong lòng vạn phần chán ghét nhi tử kia, nhưng vì Lam Tịch nài nỉ đành phải hạ lệnh:

- Mau truyền thái y tới cung Khánh Hòa!

Lam Tịch liền cho người mang Bạch Tử Ngạn lên kiệu đưa về cung Khánh Hòa, chính mình cũng không thèm thay đồ khác lên một khung kiệu tiến tới tiến tới tấm điện ấy.

Thái tử nhìn thấy Lam Tịch đi không khỏi nghiêng răng lợi:

- Tên súc vật Từ Ngạn đó có cái gì khiến Lam cung chủ đề ý như vậy chứ, phụ hoàng đang vô cùng sùng ái nàng ta, biết đâu đấy sẽ sùng lại Bạch Từ Ngạn thì phải làm sao?

Bạch Kính Dạ nhìn Bạch Cẩn Du một cái, ánh mắt lóe lên một tia kinh thường khó giấu.

Tuy vậy trong lòng hắn cũng vô cùng đề ý, sự thần kì hôm nay Lam Tịch mang lại chắc chắn đã khiến phụ hoàng hắn động lòng, nếu như có thể kéo Lam Tịch về phe chính mình, khả năng lật đổ cấu thái tử sẽ rất cao.

Bạch Kính Dạ cau mày một hồi cũng cúi đầu nho nhã cười:

- Vậy thái tử, ta cũng tới Khánh Hòa cung xem nhị ca như thế nào rồi.

Bạch Cẩn Du cười khẩy:

- Phải, người nếu biết hắn chết rồi nhanh nhanh báo ta biết, ta còn ăn mừng.

Bạch Kính Dạ không nói gì, cúi đầu rồi đi, không ai nhìn thấy trong mắt hắn lộ rõ vẻ lãnh khốc.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Theo đuổi hoàng tử lãnh đạm với thế nhân (5)

Lam Tịch ngồi trong kiệu, mái tóc lấn y phục đều ướt đẫm, khuôn mặt lộ rõ vẻ nghi hoặc và nghiêm cần.

- Hệ thống, người không có gì muốn giải thích với ta sao?

- [Giải thích gì cơ?]

- Về trị số cảm xúc của Từ Ngạn, y thật kì lạ.

Ban nãy ở Tĩnh Dạ đài, Lam Tịch liên tục nghe hàng loạt thông báo đến giạt mình:

- [Độ hảo cảm của đối tượng công lược tăng 50]

- [Độ hảo cảm của đối tượng công lược trừ 50]

- [Độ hảo cảm của đối tượng công lược tăng 50]

- [Độ hảo cảm của đối tượng công lược trừ 50]

Cảm xúc của Bạch Từ Ngạn như một đợt sóng dữ dội lên xuống rồi xuống lên rất đáng sợ.

Vì cái gì y lại như vậy? Vì y thấy được khả năng hô mưa gọi gió của cô?

Hay vì một lí do gì khác?

Phải hỏi rõ với hệ thống quân.

- [Tôi... tôi thực sự không biết gì đâu, xin đừng hỏi tôi]

- Bấy giờ độ hảo cảm đang là 48, cậu nói xem vì cái mà hai tháng qua tôi ngày nào cũng xoát độ tồn tại trước mặt y mà không lên nổi một trị số, vậy mà chỉ nhìn thấy tôi hôm nay liền tăng lên đáng kể như vậy?

- [Tôi không biết! Tôi thực sự không biết!]

Lam Tịch cau mày cau giận:

- Lẽ nào y bị đoạt xá?

- [Hệ thống đảm bảo sẽ không có xuất hiện bất kì dị linh hồn nào xâm nhập phạm pháp vào dữ liệu nguyên bản thể giới, Tiểu Tịch Tịch, cô yên tâm]

Yên tâm cái beep ấy!

Lam Tịch đang mải mê cãi cò với hệ thống thì giọng nói của Tiểu Hoa – nô tỳ hầu hạ Lam Tịch cất lên từ ngoài kiệu:

- Cung chủ, đây là y phục mới, Người mau thay đi ạ.

- Được, đưa vào đây.

Mành kiệu vén lên, một bộ trường bào lấp lánh đồ tươi đập vào mắt Lam Tịch. Lam Tịch giật mình như nhận ra được gì đó.

Nhưng cô nghĩ mãi cũng không ra được thứ lóe sáng trong đầu mình.

Kiệu dừng trước thềm cung Khánh Hòa, mưa ngoài trời cũng ngớt dần.

Lam Tịch vội vã xuống kiệu lao vào tắm điện.

Cao thái y cũng hoảng đẽ đã đang đứng sẵn chờ cô.

- Bái kiến cung chủ. – Cao thái y già nua khẽ cúi đầu hành lễ.

Hoàng đế yêu chiều nói:

- Người vừa mới làm nghi lễ xong, còn mệt, sao không về phủ Quốc sư nghỉ ngơi đi chứ?

Lam Tịch nhún người yếu điệu chào hoàng đế, giọng nói đầy lo lắng:

- Tạ nghĩa phụ, nhưng nữ nhi vô vùng lo lắng cho nhị ca ca. Huynh ấy bị làm sao vậy?

Hoàng đế khẽ nhíu mày khi nghe ba tiếng “ nhị ca ca” ngọt xớt của Lam Tịch, nhưng ánh mắt vẫn dừng trên người Cao thái y.

Cao thái y biết ý liền nói:

- Thịnh cung chủ, nhị hoàng tử có lẽ do tâm bệnh tích tụ lâu ngày thêm với điều dưỡng thân thể không tốt nên mới ngất đi như vậy.

Khuôn mặt ngập tràn lo âu của Lam Tịch cuối cùng cũng thở phào, nhưng rồi lại rầu rĩ nói:

- Nhị ca ca bệnh cũng phải, ở một nơi như vậy không thể nào không bệnh được.

Hoàng đế nhìn Lam Tịch buồn thui, cuối cùng cũng đành gọi Phúc Đức thái giám tới:

- Người cho người tới tân trang lại cung Khánh Hòa đi.

Vị thái giám kinh ngạc nhìn hoàng đế rồi lại nhìn sang Lam Tịch: Coi bộ vị tiểu cung chủ này rất được lòng đế.

Lam Tịch mặt tươi như hoa phút chốc, nũng nịu ôm lấy cánh tay hoàng đế:

- Nghĩa phụ, người thật tốt, nhị ca ca sẽ rất cảm động.

- Phải, phải, haha – Hoàng đế cười nhạt.

Sau khi hoàng đế cùng Cao thái y rời đi, Lam Tịch đuổi hết nô nhân còn tại cung Khánh Hòa ra ngoài. Bước vào tư phòng của Bạch Tử Ngạn.

Nam nhân khi ngủ không thể nguy trang lớp vỏ hèn mọn bên ngoài lộ ra khí chất bất phàm, ngũ quan tinh tế nhưng nhợt nhạt, an tĩnh tại giường khung.

Lam Tịch đi tới bên Bạch Tử Ngạn, nắm lấy đôi tay khẳng khiu của y, áp đôi bàn tay ấy lên bờ má mềm mại của mình, tỉ tê:

- Nhị ca ca, người phải chóng khỏe nha, người là người quan trọng nhất với ta.

Nói rồi cô ôm lấy cánh tay Bạch Tử Ngạn, quỳ một bên giường lặng lẽ thiếp đi.

Khi hơi thở của hai từ dần đều đặn, nam nhân trên giường choàng mở mắt.

Đôi mắt đen như trời đêm dừng trên người thân thể mềm mại ôm lấy cánh tay mình.

Người quan trọng nhất sao?

Lần đầu tiên y biết rằng mình có thể tồn tại trong lòng một ai đó đến mức đặc biệt như vậy?

[Độ hào cảm tăng 2, trước mắt là 50]

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Theo đuổi hoàng tử lãnh đạm với thế nhân (6)

Trong một mật thất dưới mặt đất, có một nữ nhân tầm đôi mươi đang điên cuồng lắp ráp các vật nhỏ.

Đôi mắt ả đỏ ngầu, miệng không ngừng lầm bầm một điều gì đó.

Trên bàn là những mảnh ráp đồng, chì, các loại vàng phát ánh đẹp lung linh.

Nhưng hộp chứa các loại bột đen và bột nâu.

Trên một cái vạc là một thứ nước xanh xanh tím tím và ít bột đen đó, thỉnh thoảng vang lên tiếng nổ độp độp.

Có lẽ người thời đại này nhìn có lẽ không biết thứ ả đang cố tạo ra là gì, nhưng nếu họ đến từ thế kỉ 21, có lẽ chỉ cần liếc thôi cũng nhận ra thứ trụ vật trên tay ả có hình thù giống thứ gì nhất.

(Đoạn này t chém đại thôi chứ nhìn ra bằng niềm tin)

...

Lễ sinh thần của Lam Tịch được tổ chức tại phủ quốc sư.

Hoàng đế vô cùng chú trọng buổi lễ, cả điện phủ được trang hoàng long lẫy, quan hầu, hoàng tộc nườm nượp tới cùng với lễ quà trên tay, chỉ cần bốc đại một món cũng là vật vô giá trên đời.

Đám đạo sĩ lẫn cung nô tại phủ quốc sư đang rối như tơ vò, hết lần này tới lần khác phải đi tới tiếp khách, còn vị đại cung chủ của bọn họ thì vẫn ngủ li bì không chịu dậy.

Bạch Tử Ngạn xuất hiện trong một bộ thanh sam giản dị, nhưng nét u uất thường ngày ở y đã biến mất, thay vào đó tuấn khí bức người.

Năm nay y đã 25 tuổi, theo lí thường có lẽ phải có con rồi, nhưng hoàng đế một mực xem y như không khí, tới tuổi lấy vợ cũng không chi hôn cho y.

Điều này cũng làm Lam Tịch thờ phào, nếu không có khi Bạch Tử Ngạn đã lấy vợ trước khi cô xuất hiện rồi.

- Ô, nhị hoàng huynh, huynh cũng (được) đến dự sinh thần của Tịch nhi sao?

Bạch Cẩm Du bụng phê ôm hai mĩ nữ phía sau cười khẩy.

Bạch Tử Ngạn ngẩng đầu nhìn gã khiến gã không khỏi dựng tóc gáy, cảm thấy không giống vị hoàng huynh của gã thường ngày.

- Tham kiến thái tử điện hạ.

Bạch Tử Ngạn chỉ lạnh lùng nói một câu rồi quay người đi mất, bỏ lại vị thái tử kia đỏ mặt hồng tai sau lưng.

Từ xa Bạch Kính Dạ chăm chú quan sát Bạch Tử Ngạn, nghĩ thầm: Vậy là y không muốn đóng kịch nữa sao?

Bạch Tử Ngạn đứng hiên ngang trước bàn tiệc thu hút ánh mắt của vô số người. Hầu như ai cũng chỉ trở y lộ vẻ khinh miệt.

Đúng lúc này, từ trên lầu, nữ nhân khá ái mặc châu sam long lẫy như một đóa hồng

Từng bước đi của nữ nhân duyên dáng như múa, ánh mắt nàng kiều ngạo và lạnh lùng, nàng sinh ra để ở trên đầu người khác.

Nữ nhân vừa nhìn thấy nam tử đứng giữa điện, khuôn mặt lạnh lùng thay bằng sự vui mừng quá đỗi.

- Nhị ca ca!

Nữ nhân bước nhanh tới ôm lấy tay Bạch Tử Ngạn nũng nịu nói.

Bạch Tử Ngạn hiền hòa xoa đầu cô. Mọi người thấy cảnh tượng này đều chấn kinh.

Đúng lúc này.

- Hoàng thượng giá lâm!- Giọng nói của Đức Phúc thái giám uy nghiêm vang lên.

Tất cả mọi lực chú ý bị dồn lại tiền môn. Bạch Tử Ngạn bắt giác lùi lại sâu vào góc đại điện.

Cửa lớn bật mở, long kiệu của Bạch đế trang trọng bước vào, phía sau là một hàng dài cung nữ thái giám.

Chư vị quan khách đều đồng loạt hô:

- Hoàng thượng vạn tuế!

Bạch đế bước xuống kiệu, khoan thai một tiếng bình thân rồi bước tới phượng đầu an tọa.

Lam Tịch tươi cười:

- Hoàng nghĩa phụ, người đến làm nữ nhi rất vui.

Bạch đế ôn nhu đáp:

- Sinh thần của Tịch nhi, trăm có thể không tới sao?

Một câu nói cũng đủ khẳng định được sự sùng ái của thánh thượng dành cho vị kia, mọi người không khỏi xuýt xoa nghĩ.

- Trăm nghe nói hoàng hậu tặng người lựa là Đông quốc?

- Là, nghĩa phụ. Lựa của Đông quốc quả là đặc biệt, ta mặc nhiều không nóng mặc ít không lạnh.

Bạch đế cười cười gật đầu.

Mọi người lại không từ chủ ực một cái. Lựa là Đông quốc là tặng phẩm từ tư quốc này dâng cho hậu cung của Bạch đế, số lượng ít ỏi nên trân quý vô cùng, liền vậy là trở thành quà sinh thần cho Lam cung chủ?!

Trong lúc mọi người đều đang e ngại về món quà của mình, thái tử bước lên cười khoái trá:

- Phụ hoàng, nhi tử là biết Lam cung chủ có luyện kiếm, nên đã mời Uông lão quý ả đã lâu tới đích thân rèn cho Lam cung chủ một thanh bích kiếm tinh xảo đấy ạ.

- Uông... Uông lão?! Chính là vị đại lão đầu có thể rèn ra những món vũ khí xuất quỷ nhập thần ư?- Một người kinh hô.

- Ta nghe nói Uông lão đã ở ẩn 3 năm, muốn mời lão ấy rèn vũ khí còn khó hơn lên trời.

Bạch đế tỏ ý hài lòng, Lam Tịch chỉ mỉm cười nhẹ, nói một tiếng đa tạ với thái tử.

Bạch Cẩn Du không khỏi mát mắt, vì lấy lòng Lam Tịch gã đã tốn không biết bao công sức mời Uông lão, hạ mình hạ mảy biết bao, đổi lại một gương mặt thờ ơ của nàng ta sao?!

Không cam lòng nhưng gã vẫn bám bụng trở về nơi an tọa của mình.

Tiếp theo đó là thế tử phủ tướng quân - Tề Cẩn Vũ, hần mặc bạch y, nhìn phiêu lãng tuấn đạt vô cùng, chẳng ai nghĩ chàng thư sinh đó suốt 5 năm qua đã cường hãn trên chiến trường diệt quân thù như thế nào.

Mãi đến giờ Lam Tịch mới nở nụ cười thật lòng hơn:

- Thế tử.

Tề Cẩn Vũ mắt đầy ý cười:

- Lam cung chủ, chúc người sinh thần vui vẻ.

Nói rồi hần cất một tiếng, một cung nữ từ ngoài cửa mang vào một cái lồng nhỏ.

- Đây là giống mèo Ba Tư mà ta cất công tìm kiếm, mong Lam cung chủ không chê.

Lam Tịch háo hức ra mặt:

- Mèo Ba Tư? Ta rất thích!

Bạch Tử Ngạn ở góc phòng nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của Lam Tịch, cõi lòng bỗng dưng ánh lên một tia khó chịu.

Nụ cười ấy lí ra nên dành cho một mình y thôi!

Bạch Tử Ngạn nắm chặt hộp ngọc dưới ống áo buông thông của mình. Hít sâu một hơi, quyết định tiến lên phía trước thì Bạch Kính Dạ ngay trước mắt y đã cười nhe nhả lại gần Lam Tịch.

- Tịch nhi.

- Thất ca ca. – Lam Tịch ánh mắt đầy thâm ý trả lời.

Bạch Kính Dạ rút từ tay áo ra một cuốn sách trông cũ kĩ, Lam Tịch không khỏi nghĩ nó có khi nào từ đời Hán trần về không nữa.

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn món quà của Bạch Kính Dạ. Bạch đế khẽ nhủ mảy.

Có tiếng xì xào rằng:

Nhân vật quần chúng A: Thất hoàng tử lẽ nào định tặng thứ cũ kĩ rách nát đó cho cung chủ chứ?

Nhân vật quần chúng B: Đừng đùa, thất hoàng tử điên rồi.

Nhân vật quần chúng C: Giữa muôn vạn châu báu vô giá, có một cuốn sách cũ nát.

Bạch Kính Dạ vẫn khí tức nho nhã, mỉm cười ôn nhu nhìn Lam Tịch:

- Cuốn thứ tư trong bộ tứ đại y sách thất lạc từ Tây quốc.

- !!!

Lam Tịch tròn trĩnh mắt nhìn Bạch Kính Dạ: Địch địch địch, nam chính! Ngươi thật là bá đạo. Người ta đem tặng ta châu báu ngọc ngà, ngươi tặng ta bí mật quốc gia, thứ sách này mà rơi vào hoàng triều Đại Yên thì có phải Tây quốc rắc rối to rồi sao?

Phải biết rằng Tây quốc là một đất nước nổi tiếng hành y, y thuật của các y sĩ ở nước họ vô cùng cao thâm, nhưng tuyệt nhiên giữ toàn bộ bí mật về y học của riêng mình, đó cũng là kiêu hãnh của Tây quốc. Những đất nước khác như Đại Trắc, Đông quốc hay Đại Yên mỗi năm đều phải bỏ ra rất nhiều tiền tài mới nhập khẩu được dược thảo từ Tây quốc.

Càng ngạc nhiên hơn là cuốn sách này chính thực là có xuất hiện trong nguyên văn kịch bản, nhưng là món đồ mà cuối cùng Ninh Phi Phi đã trở thành hoàng hậu lấy về, còn quà sinh nhật của Ninh Phi Phi chỉ đơn giản là một bộ gấm trăn bảo của Tuyết Ngọc các trong kinh thành.

Bạch đế kinh ngạc nhìn chân chân Bạch Kính Dạ:

- A Thất, ngươi làm cách nào có được cuốn sách kia?

Bạch Kính Dạ thâm sâu khó lường đáp, thật trùng hợp đáp án với ý nghĩ trong đầu của Lam Tịch.

- Âm Vệ các.

Phải, Âm Vệ các là một tổ chức cực kì bí mật trong giang hồ, tổ chức tập hợp những cao thủ ám vệ chuyên làm nhiệm vụ. Điều lạ là đây chỉ là một tổ chức rất mờ nhạt được nhắc tới trong cốt truyện, vì sau này Ninh Phi Phi đã thuê người ở đây đi trộm sách y cổ.

Vậy là sau 5 năm quây tung bùng thì Lam Tịch không biết cốt truyện đã xào xáo thành cái gì.

Bạch đế nghi hoặc vô cùng, nhưng một mực lại chỉ chú ý tới cuốn sách quý giá đang nằm trên tay Bạch Kính Dạ.

Lam Tịch rất hiểu lí lẽ ngoan ngoãn nói:

- Tuy Tịch nhi rất yêu thích y học, nhưng cuốn sách này là bảo vật quốc gia, vẫn mong thất ca ca nhượng lại cho hoàng nghĩa phụ.

Bạch đế hơi sững sờ nhìn Lam Tịch, nén lại tham vọng trong lòng, ông nói:

- Trẫm cũng không tranh với con làm gì, dù sao con cũng là tiểu thần y của phủ Quốc sư, để sách cho con học.

Lam Tịch ngoài mặt làm vẻ vui sướng nhưng trong lòng không khỏi cười lạnh: Biết điều đấy, xem ra ông vẫn còn nhận ra lợi ích từ tôi nhiều hơn từ cuốn sách rách kia rồi.

- Kính Dạ, con vì Tịch nhi làm nhiều việc như vậy, hẳn là rất thích con bé phải không?

Lam Tịch chột cứng mặt: đến rồi đấy, là muốn mua chuộc tôi cả đời đây mà.

Bạch Kính Dạ mỉm cười:

- Tịch nhi không những xinh đẹp kiều diễm, hoa nhường nguyệt thẹn mà còn tài năng hơn người, ai có thể không thích nàng.

Bạch đế rất hài lòng với câu trả lời của Bạch Kính Dạ, giả bộ hiền phụ mà nói:

- Con cũng đã đôi mươi, bằng tuổi này ai cũng có hài tử rồi. Vậy thì như thế đi, trăm liễn ban hôn cho thất hoàng tử con với Tịch nhi.

- ???!! – Tất cả mọi người có mặt tại đại điện đều tròn trắng mắt.

Bạch Tử Ngạn tựa như có một tiếng nổ như sấm rền bên tai, y cảm thấy toàn thân vô lực, y không con nghe được bất cứ thứ gì nữa.

Lam Tịch mặt trắng bệch, đôi mắt như sắp khóc nhưng vẫn nuốt ngược vào trong, hai ngón tay mảnh mai của cô bấu thật chặt vào nhau, có lẽ sắp bật cả máu ra.

Bạch Kính Dạ tiến đến trước mặt Lam Tịch làm điều bộ an ủi cô, lại khí thế ôn nhã mỉm cười tạ ơn thánh chỉ của Bạch đế.

Bạch đế không nói hai lời liền rời tiệc, tựa hồ sợ hãi Lam Tịch sẽ làm ầm lên không tiếp chỉ.

Mọi người còn đang hoang mang với thánh chỉ bất ngờ thì hoàng đế đã vội bỏ đi, cùng với vàng cáo tiệc mà trở về tư phủ.

Bạch Tử Ngạn cũng không biết biến mất từ đời nào, thái tử tức giận cũng bình bịch bỏ đi, thánh hôn lần này rất bất lợi cho gã.

Liền như vậy trong đại điện chỉ còn Lam Tịch và Bạch Kính Dạ.

Lam Tịch lau nước mắt trên má, phun một câu lạnh như băng tới:

- Bệnh thần kinh Bạch Kính Dạ nguoi! Dám thuê người của Âm Vệ các ăn trộm sách y, nguoi là đang muốn hoàng thượng mau mau ban hôn cho ta!!

Bạch Kính Dạ cười như không cười đáp:

- Xem ra Lam cung chủ cũng đã biết trước hoàng đế chắc chắn sẽ tứ hôn cho người rồi.

Lam Tịch khinh bỉ nói

- Lão ta e sợ sức mạnh thần kì của quốc sư là ta, muốn đem ta thật sự nhét vào gia phả nhà lão cho an tâm thôi, lão già chết nhất!

Bạch Kính Dạ đưa tay vén một sợi tóc của Lam Tịch lên, cúi đầu nhìn cô, chỉ cách mặt cô vài xăng ti mét.

- Nói như vậy mới thánh thượng, tội chi di cửu tộc đó nha.

Lam Tịch lạnh lùng hất văng tay hắn ra, chầm chọc nói:

- Vậy có ý đó giết cha, giết thánh thượng, truất ngôi vua thì là tội gì?

Bạch Kính Dạ:... – Không đấu võ mồm được với nữ nhân này.

Lam Tịch phát tay áo rời đi, trước khi bước khỏi đại điện liền buông một câu:

- Ta giúp thất hoàng tử lên ngôi vua, đổi lại thất hoàng tử có thể từ hôn.

Bạch Kính Dạ nhìn theo bóng dáng rời đi của Lam Tịch, khóe môi nhoen lên nụ cười yêu mị chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Theo đuổi hoàng tử lãnh đạm với thế nhân (7)

Tại mật thất nọ, nữ nhân ngồi gục trên ghế, tức giận nhìn đôi chân không nhúc nhích của mình, ánh mắt hận học nhìn nam nhân đối diện.

- Ngươi nói gì? Ắ ta đính hôn với thất hoàng tử?

- Phải, bây giờ ả ta đang đứng trên đỉnh cao của hào quang rồi đấy.

Nữ nhân mỉm cười độc ác, mở miệng liền một giọng tức điên:

- Tất cả... tất cả... tất cả những thứ đó đáng ra phải là của ta, của ta!!

- Phải, là của ngươi.

Bạch Nhã đứng dậy rồi khỏi ghế, đi ra khỏi hầm bỏ lại nữ nhân vẫn đang điên cuồng gào loạn.

Hắn cười thành tiếng: Của ngươi? Nữ nhân điên, chỉ là một ti nữ thấp hèn mà lại vọng tưởng cao như vậy, không sao, miễn là ả có ích.

- ---

Cung Khánh Hòa.

Bạch Tử Ngạn ngồi thẩn thờ cạnh hồ sen.

Y đã ngồi như vậy cũng được vài tiếng rồi, một chút cũng không nhúc nhích, ánh mắt cứ vô hồn nhìn vào đóa liên trắng trong ngọc ngà nở rộ trên hồ.

Y không hiểu rõ cảm xúc hiện tại của mình, vì gì chứ? Vì cái gì trong lòng lại luôn không thoải mái như vậy? Vì gì chứ? Vì sao cứ nghĩ nàng ấy sắp ở cạnh người khác trong lòng lại khó chịu như vậy?

Nàng ấy... chỉ là muội muội của mình!! Nàng ấy chỉ coi mình là ca ca!!

(Hai câu khác nhau nha Ngạn Ngạn - _ -)

Và lại... y cũng không hề xứng với nàng ấy.

Nàng ấy đơn thuần như vậy, hoàn toàn không biết y là kẻ đáng ghê tởm như thế nào.

Mãi đắm chìm trong suy nghĩ, Bạch Tử Ngạn không biết Lam Tịch đã xuất hiện từ phía sau y.

Cô bước nhẹ nhàng tới, cúi người ôm lấy cổ y.

Bạch Tử Ngạn trong chớp mắt nổi lên sát khí giết người nhưng khi cảm nhận được mùi hương của Lam Tịch cả người liền dịu hòa không ít, lại khi cảm nhận được nhiệt độ từ cả cơ thể mảnh mai đang đổ dồn vào lưng y lại khiến y nóng bừng cả người.

- Nhị ca ca.

Lam Tịch nỉ non. Bạch Tử Ngạn run run đáp:

- Ta ở đây.

Lam Tịch nói bằng giọng mũi như khóc:

- Từ giờ ta không thể đến đây chơi với nhị ca ca rồi.

Bạch Tử Ngạn toàn thân cứng đờ.

Nàng không tới đây nữa.

- Tại... tại sao?

- Bởi vì ta cùng thất ca- um...-

Lam Tịch chưa nói hết câu đã bị Bạch Tử Ngạn chặn miệng y đem đôi môi lạnh lẽo của mình phủ lên môi cô, nhưng những gì cô cảm nhận được là một sự áp ép đến tâm can, sự rung động đến tận linh hồn.

Thật... quen thuộc.

Y xâm nhập vào miệng cô, càn quét mọi thứ, điên cuồng chiếm hữu, cho đến khi Lam Tịch gần như không thở nổi nữa mới nhẹ nhàng buông ra. Khuôn mặt y vẫn cách rất gần Lam Tịch. Ánh mắt y đỏ lừ, môi vẫn còn vương nước miếng, y khàn khàn nói:

- Chỉ được phép gọi một mình ta là ca ca, không được gọi ai khác!

Lam Tịch thần thờ nhìn Bạch Từ Ngạn, cô chỉ lăm bằm trong mê man:

- Ca ca vừa hôn mình, y vừa hôn mình...

Bạch Từ Ngạn không nhin nổi mà lại cúi xuống hôn lấy cô triền miên.

Dưới ánh trăng vàng, nam nhân tuấn mỹ ôm lấy nữ nhân kiều diễm thật chặt, nghiêm túc hỏi:

- Tịch Từ, muội sẽ không chê ta già chứ?

Lam Tịch hai tay ôm lấy cổ Bạch Từ Ngạn, vùi đầu vào hõm vai y, cọ nhẹ nhẹ, tùm tùm cười:-

- Nhị ca ca không hề già tí nào.

- Vậy muội có chê ta thấp kém không?

Lam Tịch lắc đầu:

- Cùng là con người như nhau, làm gì có ai thấp kém, ai cao quý chứ?

Bạch Từ Ngạn mừng rỡ, vậy là nàng không hề thích thất hoàng tử kia.

Lam Tịch bỗng nói:

- Nhị ca ca, sau này chúng ta hãy rời hoàng cung, ngao du thiên hạ như mẫu thân và phụ thân ta nhé.

Bạch Từ Ngạn gật đầu, được mang nàng rời xa chốn người ăn thịt người như hoàng cung này, y rất mãn nguyện.

Bạch Từ Ngạn nhẹ nhàng đẩy Lam Tịch ra rồi lấy trong ngực ra một hộp ngọc nhỏ.

- Quà sinh thần cho Tịch Từ.

Lam Tịch háo hức mở hộp gồm ra liền thấy một mảnh ngọc bội hình bán nguyệt vô cùng xảo.

- Đẹp... đẹp quá.

Bạch Từ Ngạn nắm lấy đôi tay đang nâng niu ngọc bội của Lam Tịch giờ lên trước ánh trăng.

Ánh trăng sáng xuyên qua ngọc bội trong veo tỏa ra ánh sáng lấp lánh, tựa như chính cô đang nắm mặt trăng nhỏ trong tay vậy.

Bạch Từ Ngạn dịu dàng nói:

- Sinh thần 15 tuổi của muội, ta tặng cho muội mặt trăng, muội liệu có thể tặng ta một đôi được không?

Lam Tịch run run nhẹ hai vai chốc lát, mềm mại đáp:

- Hảo.

- ---

Lam Tịch nằm trên giường, 2 tay mân mê ngọc bội. Lúc này nó không hề có bất cứ đặc điểm nào của một viên ngọc bội quý giá cả.

- Hệ thống, tra tư liệu về thứ này.

- [Vĩnh Hằng ngọc- trân bảo vô giá

7 năm trước từng là bảo vật của Đại Trắc hoàng triều nhưng bị người của Âm Vệ các lấy được.]

Lam Tịch nhếch nhếch môi, như tất cả đã trong tầm suy nghĩ của cô.

Bấy giờ chỉ cần an tĩnh mà xem kịch, mọi việc đã có người ấy giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Theo đuổi hoàng tử lãnh đạm với thế nhân (8)

Cung Khánh Hòa.

Một tiếng huyết sáo vang lên khe khẽ, thân ảnh như ẩn như hiện xuất hiện bên Bạch Tử Ngạn, đó là một nữ ám vệ mặc hắc y.

Nữ nhân có hơi bất ngờ vì được triệu tập, cũng đã mấy năm rồi nam nhân này mới gọi đến cô.

- Các chủ.

Bạch Tử Ngạn gật đầu nhẹ.

- Nghe nói các người tới Tây quốc trộm sách y.

Nữ nhân biến sắc, vội quỳ xuống đất:

- Đó là ý của Diệp Tế, các phó đã đồng ý giao dịch với thất hoàng tử.

Bạch Tử Ngạn nghiêng đầu nhìn nữ nhân dưới đất, chiếu ánh mắt sắc như dao vào người nàng, cười thành tiếng:

- Ha, Diệp Tế nghĩ rằng ta không có ở đó thì mình là các chủ rồi sao?

Nữ nhân lạnh sống lưng không dám nói gì, Bạch Tử Ngạn lạnh lùng:

- Từ giờ Âm Vệ các không còn các phó nữa, nghe chưa?

Nữ nhân run rẩy gật gật đầu.

Bạch Tử Ngạn lại nói:

- Gọi Hắc Tử Thần Y về đây, ta có việc giao cho hắn.

Nữ nhân dạ dạ vâng vâng rồi thoát cái ẩn vào màn đêm.

Bạch Tử Ngạn an tĩnh nhìn cảnh vật tối đen ngoài cửa sổ.

Ta tặng người ngai vàng, đổi lại ta sẽ đoạt nàng ấy.

- ---

Triệu Thục Dung nằm trên nhuyễn塌, hai bên là hai người hầu mà nàng ưa thích đang phe phẩy quạt.

Nàng là đại tiểu thư của tể tướng, từ năm 18 tuổi đã gả cho thái tử trở thành thái tử phi.

Năm đó thái tử mới 15, nhưng vì gia thế nhà nàng nên vẫn quyết định chọn lấy một nữ nhân hơn mình 3 tuổi.

Kết quả là bấy giờ nàng đã gần ba mươi, dung nhan không còn xinh đẹp như đôi chín năm nào.

Thái tử vốn là kẻ trắng hoa đàm mê sắc dục, nhìn nàng là sẽ chê nàng già. Nàng là thái tử phi của đông cung này nhưng không nhận được sự sủng ái.

Cũng đã nửa năm thái tử không còn đến cung Diêu Ngọc này thị tẩm cũng như ăn cơm nữa.

Triệu Thục Dung càng nghĩ ngợi càng bức mình, tức tối nói:

- Hai con tiện nô này, quạt gì mà éo lá vậy, cút ra ngoài cho ta!!!

Chúng nô tỳ giật thót hoảng sợ lui ra, trong điện chỉ còn mỗi Triệu Thục Dung.

Lúc này từ hư không bỗng xuất hiện một nữ nhân mặc hắc y, nàng chính là nữ nhân ở cung Khánh Hòa ngày nọ.

Triệu Thục Dung hoảng sợ toan hô hộ giá đã bị nữ nhân kia bịt miệng.

Nữ nhân mỉm cười vuốt ve khuôn mặt của Triệu Thục Dung, cười ngặt:

- Thái tử phi, ta có món quà dành cho người đây.

Triệu Thục Dung kinh hãi:

- Người... là ai?

- Ta sao, ta là đồ đệ của Hắc Tử Thần Y.

Triệu Thục Dung sững sốt. Nàng biết vị thần y kia, thiên hạ đồn rằng hắn ta có thể khiến người chết sống dậy, có thể trường sinh bất lão, có thể cải lão hoàn đồng, đồ đệ của hắn tìm nàng làm gì?

Nữ nhân kia lại nói:

- Gọi ta là A Uyên, ta tình cờ dạo quanh hoàng cung chơi. liền thấy một nữ tử đáng thương là người đó thái tử phi.

- Ta.. đáng thương chỗ nào?!

A Uyên đưa ngón tay lên mặt Triệu Thục Dung mà rằng:

- Xem nè, đã có những vết nhăn mờ mờ khó có thể che dấu, thái tử phi, thời gian không bỏ qua cho người rồi.

Triệu Thục Dung bị chạm nọc liền tức giận:

- Thời gian không bỏ qua cho bất cứ ai!

A Uyên làm vẻ thần bí:

- Sai rồi, sự phụ của ta đã được thời gian bỏ qua, người xem, không phải thiên hạ nói sự phụ có thần được giúp cải lão hoàn đồng sao?

- Người.. Người.. có ý gì?

- Ta nói ta tình cờ thấy người đáng thương, muốn tặng cho người vài viên thần dược làm quà, để sau này khó khăn liền sẽ nhờ vả.

Triệu Thục Dung bị lợi ích làm mờ mắt, kích động nói:

- Thật ư? Người mau đưa ta, sau này có chuyện gì ta chắc chắn sẽ báo ân.

A Uyên làm bộ nhúm mày:

- Người không nghi ngờ sau thái tử phi? Dù sao trẻ ra cũng là việc rất vô lý, à dĩ nhiên ta tin tưởng sự phụ ta.

Đòn phủ đầu hoàn toàn xuất sắc, Triệu Thục Dung ngu ngốc nửa tin nửa ngờ liền như vậy mà nghe theo sái cổ.

Triệu Thục Dung nhìn ba viên đan dược lấp lánh ánh vàng trên tay, hít một hơi rồi đem một viên đan nuốt vào.

Tầm một nén nhang, nàng ta liền cảm nhận được nỗi đau thấu tận tâm can, nén chặt vào lòng bỏ lết tới trước gương đồng. Triệu Thục Dung gần như kinh hoàng. Trong gương chính là nàng ta, nhưng có một làn da trắng đẹp hơn bao giờ, ánh mắt nàng ta cũng có hồn hơn, đôi môi hồng nhuận mặc dù không ngậm thiếp.

- Thành.. thành công rồi. Ta trẻ lại rồi!

Nghĩ rồi Triệu Thục Dung mừng quýnh kêu ca:

- Người đâu, mau mời thái tử tới.

- --

Chẳng bao lâu sau, sự việc thái tử phi Triệu Thục Dung trẻ đẹp trở lại đã lan truyền đi khắp hoàng cung.

Bạch Kính Dạ ngay lập tức bãi phỏng tới phủ Quốc sư.

- Là Lam cung chủ làm sao?

Lam Tịch đang ngồi rung chân trên ghế nghe vậy tí bở nhào:

- Ta đâu có rảnh, thất hoàng tử ý vậy là gì?

Bạch Kính Dạ nghiêm mặt:

- Chỉ có người mới làm ra sự tình thần kì như vậy thôi. Nhưng bản hoàng tử không hiểu, người rút cuộc đang muốn làm gì? Giúp thái tử phi thì có ích lợi gì? Nếu thái tử sủng ái lại thái tử phi thì quan hệ giữa gã và tể tướng sẽ thêm thắt chặt, từ đó thế lực của gã lại càng hùng mạnh.

Lam Tịch cười cười:

- Thất hoàng tử... người thật ngốc.

Phải, rất ngốc. Nam chính như người cũng không thể kể sách duyên thâm bưng Bạch Tử Ngan, nam chính thì sao chứ, chỉ biết huênh hoang tài năng, căn bản không thể sánh bằng Bạch Tử Ngan.

Bạch Kính Dạ không nhận được câu trả lời mong muốn đành bấm bụng phát tay áo bỏ đi.

Hắn vừa đi không bao lâu thì Bạch Tử Ngan đã tới.

Lam Tịch vui như hoa chạy tới ôm lấy Bạch Tử Ngan:

- Nhị ca ca!

Lam Tịch chỉ cao tới vai Bạch Tử Ngan nên y nhẹ nhàng ôm lấy eo cô nhấc bổng lên.

- A Nhị c- Lam Tịch chưa kịp hết hoảng thì đã bị Bạch Tử Ngan một miệng chặn lấy.

Dây dưa hồi lâu y mới thả cô xuống.

- Bạch Kính Dạ tới đây làm gì vậy?

Lam Tịch một chút không giấu:

- Hắn tới quy việc thái tử phi trẻ lại lên đầu ta đây.

Bạch Tử Ngan nhú mày, cúi đầu về có lỗi:

- Là ta làm.

Lam Tịch biết trước, cũng không hỏi rõ ràng, đưa hai tay nựng lấy má y:

- Nhị ca ca thật giỏi, viên đan dược đó không phải là thần dược đúng không?

- Phải. Đó là độc dược.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Theo đuổi hoàng tử lãnh đạm với thế nhân (9)

Cần Chính điện chính là cung điện của Bạch đế.

Lúc này nơi đây không khí vô cùng căng thẳng, ngồi trên ngai vàng, Bạch đế đưa đôi mắt đen hun hút nhìn chăm chăm thái tử phi đang đứng ngay sau thái tử.

Nhìn một hồi khiến lông tơ trên người nàng ta nổi hết lên thì Bạch đế mới mở lời:

- Thật tuyệt diệu, thái tử phi như vậy mà lại trở nên vạn phần tuyệt sắc.

Triệu Thục Dung đắc ý nói:

- Hoàng thượng quá khen rồi, thần thiếp chỉ là trẻ ra vài tuổi thôi.

Bạch đế vui vẻ tiếp lời:

- Nghe nói dược của thái tử phi nhận được là từ Hắc Tử Thần Y?

Lúc này Triệu Thục Dung mới thoáng đỏ mặt hỏi:

- Phải... thừa hoàng thượng.

Bạch đế cười tham lam:

- Trẫm sẽ không truy cứu tội của thái tử phi, dù gì ngươi cũng là thứ tức của trẫm. Nếu ngươi chịu trình ra thứ đan dược không rõ nguồn gốc kia?

Cả Bạch Cầm Du lẫn Triệu Thục Dung đều tái mét:

- Thừa... thừa phụ hoàng?!

- Không được ư?

Triệu Thục Dung chưa được hai câu đã bị dọa, vội quỳ xuống, lấy từ trong túi áo ra 1 viên đan dược cuối cùng, một viên còn lại kia đã bị Bạch Cầm Du cướp mất.

Đức Phúc thái giám nhận lấy đan dược dâng lên Bạch đế. Bạch đế quan sát viên đan dược tỏa ánh sáng vàng kim trước mắt mà trong lòng không khỏi thích trí, vội vàng rời ngay vàng bước vào tư phòng của mình.

Thái tử thấy vậy rất hoảng sợ, sợ rằng Bạch đế khi thấy được công dụng của thần dược sẽ đoạt luôn viên cuối cùng của mình, bèn lấy thần dược từ hộp ngọc trong tay áo ra nhét luôn vào miệng.

Triệu Thục Dung nhìn thần dược cứ như vậy bị ăn mất không khỏi tiếc nuối, nhưng chưa kịp buông một câu than vãn nàng đã ngửi thấy mùi màu tanh sặc vào mũi. Thái tử nôn ra một búng máu rồi lăn xuống đất, bất động thanh sắc mà tắt thở.

Đúng lúc này tiếng hét thất thanh của vị thái giám kia vang lên:

- Nguy rồi! Truyền thái y! Hoàng thượng bất tỉnh rồi.

Lúc này Triệu Thục Dung mới mừng tượng nhận ra rằng: Hồng rồi.

- - -

Năm Bạch Hoàng thứ hai mươi chín.

Bạch Diệp Vĩ- Hoàng đế của Đại Yến hoàng triều băng hà, nguyên nhân do bị hạ độc.

Năm Bạch Hoàng thứ hai mươi chín.

Bạch Cầm Du – Đương kim thái tử của Đại Yến hoàng triều tử vong, nguyên nhân do bị hạ độc.

Năm Bạch Hoàng thứ hai mươi chín.

Cửu tộc phủ tề tướng bị tru di, tội danh do thái tử phi Triệu Thục Dung mưu sát hoàng tộc.

Năm Bạch Hoàng thứ hai mươi chín.

Bạch Kính Dạ - Thất hoàng tử của Đại Yến hoàng triều lên ngôi vua, hủy thánh hôn với Lam đại quốc sư.

Sau ba tháng quốc tang Bạch đế, lễ lên ngôi vua của Bạch Kính Dạ cũng được tổ chức.

Vì vẫn chịu tang nên không khí có phần ảm đạm, các quan vị cũng không mặc y phục tươi sáng. Cả một Tĩnh Dạ đài cũng âm trầm vài phần.

Bạch Kính Dạ một thân long bào khí phách biết bao, quanh mình tỏa ra hào quang vận mệnh chi tử sáng chói, là thiên kiêu chi tử sinh ra để đứng đầu thiên hạ.

Ấy là trong cốt truyện viết, chứ trong mắt Lam Tịch thì Bạch Kính Dạ cũng chỉ là Bạch Kính Dạ, không thể tốt hơn Bạch Tử Ngạn được.

Giờ chỉ còn đợi Bạch Kính Dạ chính thức trở thành hoàng đế, giải quyết Thịnh vương ổn thỏa là hoàn thành nhiệm vụ, có thể cùng Bạch Tử Ngạn ngao du thiên hạ.

Vui vẻ hơn là thế giới này cô còn làm thêm một nhiệm vụ phụ tuyến đó là lấp hố hố cho cốt truyện, tìm ra được vị các chủ của Âm Vệ các kia, cũng đồng thời giải thích được vì sao trong nguyên bản Ninh Phi Phi lại lấy được sách cổ y. Chính là một cuộc giao dịch giữa ả ta và Bạch Tử Ngạn nhằm đổi lấy một cuộc đời bình thường nhất cho mình.

Hố được lấp, cốt truyện hoàn thiện tiền thưởng nhân đôi, không còn gì tuyệt vời hơn!!!

Bạch Tử Ngạn thấy Lam Tịch nhìn chân chân Bạch Kính Dạ, trong mắt còn đầy ý cười không khỏi khó chịu, đưa tay nắm chặt tay cô, nghiêng đầu ghé

vào tai cô ranh mãnh nói:

- Nhìn nữa là ca ca ăn thịt đấy.

Lam Tịch đỏ mặt cúi đầu xuống đất, động tác thập phần đáng yêu, không còn giống vị quốc sư thần thông nào nữa.

Vị thái giám già cúi đứng lên đọc thánh chỉ, tuyên bố thời đại mới của Bạch đế mới, đồng loạt mọi người quỳ xuống hô vang “ thánh thượng vạn tuế, vạn vạn tuế”, duy chỉ có mỗi mình Lam Tịch và Bạch Tử Ngạn hơi hơi cúi đầu tỏ ý tôn kính.

Bạch Kính Dạ cũng không hề bụng, đồng dạc mà nói:

- Nay trăm cũng đã là hoàng đế, mọi chuyện cũ đều xóa bỏ, kể cả hôn ước với Lam cung chủ, trăm và nàng trước nay đều chỉ coi nhau như huynh muội mà thôi.

Lam Tịch mỉm cười vui vẻ mà tạ ân một tiếng.

Mọi người đều nghĩ Lam cung chủ này thật là xui xẻo, lúc đầu được chỉ hôn với thất hoàng tử thì tỏ ý không muốn, nay thất hoàng tử đã lên làm vua lại bị từ hôn, đúng là quá ngu ngốc!!

Lam Tịch biết lạ nhân nghĩ gì, nhưng cũng không bận tâm mà tiến tới tâu:

- Thánh thượng vạn tuế, thần dù sao cũng chỉ là một nữ nhân, tuổi đời lại trẻ, thế giới ngoài kia biết bao điều thú vị cần được thần khám phá, vẫn mong có thể rời phủ quốc sư ngao du thiên hạ.

Chư vị quan tước:???!!!! – Bị từ chối nên là muốn bỏ đi sao?

Bạch Kính Dạ trả lời:

- Ân, trăm phê chuẩn.

Lam Tịch quay đầu nhìn Bạch Tử Ngạn phía sau, nở nụ cười khả ái, y đứng giữa biển người nhưng nổi bật hơn bao giờ, dịu dàng đáp lại cô.

[Tịch!]

[Cảnh báo! Độ thù hận của nữ chính dành cho Tiểu Tịch Tịch là 100 max trị]

[Cảnh báo! Nữ chính trong khoảng cách 25 mét]

Cùng lúc đó, một tiếng nổ to như sấm vang lên “Đoàng!”

Chết tiệt! Lam Tịch siết răng, vậy mà cô lại sơ sẩy như thế?!

Tiếng nổ vang kèm theo tiếng hét kinh sợ của tất cả mọi người, một thứ như phi tiêu vút ngang qua không khí với tốc độ chóng mặt, ngay khi Lam Tịch ngỡ rằng nó đã cắm vào ngực cô thì một thân ảnh lao tới chắn ngang trước người cô.

Lam Tịch hét lên:

- KHÔNGGGG!!!!

Lam Tịch lao về phía trước, đẩy tất cả đám người đứng chắn ra, liền nhìn thấy nam nhân mặc thanh y nằm trên đất.

Mọi thứ đều bình thường, bình thường như suốt 5 năm qua, duy chỉ có trước ngực y máu chảy ròng ròng, khuôn mặt trắng bệch cổ nện đau đớn.

- Nhị ca ca - Thanh âm Lam Tịch đã hơi run rẩy, cô cúi người xuống, người y đã ngấm một màu máu tươi, cô bỗng thấy mình không nơi nương tựa, tất cả sự bình tĩnh giờ hoàn toàn sụp đổ chỉ trong phút chốc.

Cô không cần bất kỳ ai thay cô đứng chắn trước mặt cô.

Không cần...

Bạch Tử Ngạn mở mắt, đôi mắt tràn đầy ánh sáng dường như lại sáng rực lên, vô cùng chói mắt.

A Uyên bỗng từ hư không xuất hiện, khuôn mặt kinh hãi:

- Các chủ!!!

Bạch Tử Ngạn nắm chặt lấy tay Lam Tịch, đôi môi run rẩy thốt ra những từ quần quai:

- Muội.. không... sao chứ?

Lam Tịch đau đớn ôm lấy thân thể của y, sống mũi cay xé, dường như bất cứ cơ hội nào cũng có thể òa khóc như một đứa trẻ.

Bạch Tử Ngạn mỉm cười:

- Hôn ta lần cuối đi!

Lam Tịch lắc đầu như muốn nói sẽ không đâu, không phải là lần cuối đâu, nhưng cơ thể không chịu mà cúi xuống hôn lấy môi y, mặc kệ máu me đang tràn ra từ nơi ấy.

- Kiếp... sau... gặp lại.. Tịch Từ!

Cố gắng gằn ra câu ấy, Bạch Tử Ngạn từ từ nhắm mắt, như dập tắt tia hi vọng cuối cùng của Lam Tịch.

Lúc này hộ vệ hoàng cung ồ ạt chạy tới bảo vệ Bạch Kính Dạ, Bạch Kính Dạ giẫy ra, đi tới trước mắt Lam Tịch, như không tin vào mắt mình nói:

- Làm sao lại như vậy? Là kẻ nào? Ra tay như thế nào? Tiếng động kia là gì?

Lam Tịch không nói gì, ôm lấy thi thể của Bạch Tử Ngạn bước đi.

Hộ vệ theo bản năng dạt sang hai bên.

Cô biến mất, mang theo nhị hoàng tử.

....

Trên vách đá, nữ tử đứng im, để mặc cuồng phong thổi tạt vào má cô.

Trên hòn đá bên cạnh, nam tử thanh y nằm trên đó, đầu hơi nghiêng, gió thổi trường bào của y bay phất phới.

Nếu không biết y đã chết rồi, ai đó nhìn thấy đều sẽ cảm thấy y vẫn còn sống.

Thân thể Lam Tịch lạnh lẽo, con ngươi trống rỗng nhìn về phía thành trấn phía xa xa, một cảm giác kỳ lạ như dòng điện đập mạnh trong cơ thể cô, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

[Tiểu Tịch Tịch?]

Bờ môi Lam Tịch khẽ động, từng chữ nhả ra cũng rất khó khăn:

- Là Có... Thừa Diễm ... đúng không?

- [...] Hệ thống trầm mặc một lát, [Tiểu Tịch Tịch, làm sao cô biết được?]

Lam Tịch hô hấp cứng đờ, trong đầu giống như có thứ gì đó đang nứt toác, lồng ngực buồn bã đến khó chịu.

Từ đâu biết được?

Cô không biết nữa, đó là một loại linh cảm đến cô cũng chẳng ngờ, dường như khi đó mọi thứ đều gọi cho cô về Có Thừa Diễm, về chàng thiếu niên đó.

- Làm sao người ấy lại xuất hiện ở đây?

Lam Tịch chỉ nghĩ rằng Có Thừa Diễm là một dãy số liệu trong các dữ liệu giới, giống như những người cùng trải qua cốt truyện do hệ thống mang lại, đều là những người xa lạ không hề liên quan.

Nhưng cô phát hiện, không được, cô không làm được.

Dù máy quét cảm xúc có quét lên người cô cả trăm lần cô vẫn nhớ như in khoảnh khắc người ấy ôm lấy “cô” trầm mình xuống Vô Vọng biển.

[Xin lỗi Tiểu Tịch Tịch vì đã giấu cô, đúng vậy, Có Thừa Diễm không phải một dãy số liệu, hẳn là một luồng ý thức được phân tách rời rạc, những điều khác không trong quyền hạn của tôi được phép cho cô biết, Tiểu Tịch Tịch hãy thông cảm.]

Lam Tịch không nói gì, cô im lặng nhìn về nơi xa, tình cảm dâng trào trong đôi mắt đã bị cô ép xuống, khôi phục lại sự bình tĩnh vạn năm không đổi khác.

Bầu trời tối mịt, giọt mưa lớn như hạt đậu từ trên trời rơi xuống, chớp mắt đã biến thành cơn mưa nặng hạt, khiến hình ảnh thiếu nữ trong màn mưa trở nên mờ mịt.

Cô bỗng nhiên cúi người xuống, vùi đầu trong khuỷu tay, tiếng mưa đã áp chế mọi âm thanh, cô cứ yên tĩnh quỳ ở đó.

- 2305, mở thương thành hệ thống.

[Thương thành?! Tiểu Tịch Tịch, cô định mua thứ gì? Không phải cô bảo cả đời sẽ không đụng tới đồng đồ đất đồ trong đó sao?]

- Kết nối với tài khoản ngân hàng của tôi, trong đó có 43 triệu tệ.

- [... Rõ]

[Cô muốn mua gì?]

- Ngọc Tinh và Huyết Sương.

Lam Tịch đưa Bạch Từ Ngạn tới Âm Vệ các, tổ chức tang lễ cho, sau đó mang theo Ngọc Tinh và Huyết Sương rời đi.

Không bao lâu sau, Đại Yến liên tục truyền đi tin tức của cô.

Đại quốc sư Lam Tịch mang theo những thần khí đáng kinh hãi giết toàn bộ Thịnh vương phủ, tất cả, tất cả đều chết thảm.

Còn có một cái thi thể bị băm ra từng mảnh vụn trông đến là khiến người người buồn nôn.

Điều đáng ngạc nhiên là Bạch đế bấy giờ lại không truy cứu bất cứ việc gì về chuyện này, quan văn trong quan võ trong triều đều vô cùng bất bình, muốn gây khó dễ cho vị hoàng đế trẻ tuổi, nhưng lại luôn có một tướng quân Tề Cẩn Vũ đứng về phía hắn, cùng nhau đồn đốc lại triều chính.

Tề Cẩn Vũ nhìn chằm chằm nữ nhân trước mắt, nàng đã thay đổi, không phải là nữ hài nhi theo sau lưng hắn năm năm trước, cũng không phải vị đại quốc sư thần thông quảng đại, nàng trông bình thường, bình thường đến tầm thường, giống như một vị hoàng tử nào đó.

- Lam Tịch, ngươi sẽ đi sao?

Nữ nhân mỉm cười, tay vuốt ve viên ngọc bội cũng tầm thường không kém trên tay:

- Ta và y đã hứa cùng nhau ngao du thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Theo đuổi phản diện phúc hắc (1)

Lam Tịch trở lại khoang điều dưỡng, không thêm quét cảm xúc đã lao ngay tới văn phòng chính.

Từ Thiệu Xuyên với chiếc bụng bia đang chễm chệ trên ghế hút thuốc, thấy cô lao vào không khỏi giật mình đứng dậy, ra dáng nghiêm trang sếp.

- Giải thích đi.

- Giải.. Giải thích gì cơ?- Từ Thiệu Xuyên giả bộ ngây ngô.

Lam Tịch im lặng không nói, quơ tay cầm lấy bình hoa bằng sứ trên bàn toan đập.

- Ấy ấy, Tiểu Tịch, nó là cái bình cổ có giá lắm đấy!!!!

- Có giải thích không?

Từ Thiệu Xuyên làm vẻ bất đắc dĩ:

- Không phải là tôi không muốn cho cô biết, nhưng mà, là bắt buộc thôi. Dù sao sự xuất hiện của cái nhân vật Cố Thừa Diễm cũng là sự nhầm lẫn.

Lam Tịch lạnh lùng:

- Nhầm lẫn hai lần sao?

- Không không, lần thứ hai là có chủ ý. Cô chỉ cần biết trong các nhiệm vụ tiếp theo sẽ có sự xuất hiện của hắn.

Lam Tịch khó hiểu:

- Tôi phải làm gì?

- Khiến hắn yêu cô, muốn thoát khỏi mọi rào cản để gặp cô.

Lam Tịch khiến Từ Thiệu Xuyên lo lắng:

- Tôi biết vậy là không công bằng với cô, chỉ bằng để tôi chuyển dữ liệu của Cố Thừa Diễn đi.

- Tôi sẽ làm!!!

- --

An Tước Vũ cố chạy trốn, nhưng chân cô đã bị lũ xác sống cào rách, máu tươi đang chảy đầm đìa thu hút bất cứ con dã thú nào.

Phía xa xa gần như có thể nghe rõ tiếng rên rỉ, gào rú của chúng.

Cô tuyệt vọng rồi.

Tất cả là tại Lam Tịch, tất cả là tại cô ta.

Trước mặt thế lúc nào cũng khiến cô theo sau hầu hạ, đến lúc mặt thế bắt đầu thì thấy chết không cứu cô, con à đàn bà đê tiện đó!

Nếu như cho cô một cơ hội, cô chắc chắn sẽ giết chết ả, trả thù cho chính mình!!

Một con xác sống lao tới cắn phập vào người An Tước Vũ.

Cô đã chết.

- ---

- Tiểu thư vẫn chưa về! Phải làm sao đây? Chúng ta có nên đi tìm tiểu thư không?

- Ông điên sao? Bây giờ ngoài kia đang có cả một đàn xác sống bao vây, ông có giỏi thì đi mà tìm.

- Nhưng tiểu thư...

- Tiểu thư cái gì, giờ là lúc nào rồi, lo cho mạng sống của mình đi.

Thấy người đàn ông trung niên vẫn còn cố chấp với người phụ nữ, An Tước Vũ dịu giọng hòa giải:

- Phúc bá, ở đây ai cũng lo lắng cho tiểu thư, nhưng dù sao lo lắng cũng không ích gì, ngoài kia có bao nhiêu xác sống không phải bá bá không biết, chúng ta là lực bất tòng tâm. Hãy để tôi an toàn rồi đi cứu tiểu thư sau cũng được.

Vị Phúc bá nghe vậy cũng đành không nói gì, nhưng ánh mắt vẫn ngập tràn lo lắng.

Thấy cuối cùng Phúc bá cũng chịu bỏ cuộc, An Tước Vũ không khỏi thở phào, che giấu đi tia điên cuồng trong đáy mắt.

Cô không ngờ rằng vậy mà mình lại trọng sinh, quay về thời điểm mặt thế bắt đầu.

Nhìn thấy nữ nhân Lam Tịch kia vẫn cười nói trước mắt, xem cô như nô bộc thì không khỏi nổi lên cơn căm phẫn, toan muốn lao tới phanh thây ả ta ra trăm mảnh, nhưng lý trí khiến cô dừng lại.

Cô muốn ả ta cũng phải chịu chung số phận với cô, bị một bầy xác sống đánh chén.

Mặt thế vừa bắt đầu, tất cả người hầu trong Lam gia đều lũ lượt lên xe bọc thép mà di tản mà đi, nếu không phải đòi trước cô mau chóng tới trường đại học cứu Lam Tịch về thì có lẽ ả ta đã bị bỏ lại, đến cuối cùng cũng không lấy oán trả ơn, thấy chết không cứu.

Đời này cô đã bỏ rơi ả ta ở trường đại học.

Trường đại học là những địa điểm đầu tiên xác sống xâm nhập.

Lam Tịch, đời này, tao sẽ cho mày sống không bằng chết!!!

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Theo đuổi phản diện phúc hắc (2)

Lam Tịch mơ mơ màng màng, cố gắng mở mắt ra nhưng cơn đau khiến cô như văng đi.

Rồi từ từ cô ngửi được mùi hôi tanh tươi như xộc vào mũi.

Lam Tịch tỉnh dậy, đôi mắt đang nhắm chặt từ từ mở ra, một bóng đen bóng nhào về phía cô, những móng tay sắc nhọn đang bấu chặt vai cô. Lợi dụng ánh sáng yếu ớt, Lam Tịch nhìn thấy một khuôn mặt mặt xanh đen, nửa bên mặt đã bị thối rữa, một con mắt bị lòi ra ngoài, cái miệng rộng với đầy máu me, những chiếc răng nhọn hoắt đang cố xông tới ngoạm vào cổ cô.

Wtf?! Xác sống?

Vừa đến thôi mà, có cần kịch tính vậy không?

Bản cô nương rất sợ máu nhaaa!

Xác sống ghì chặt lấy người Lam Tịch, toan muốn ngoạm ngay của cô một miếng thịt thì bị cô từ dưới tung lên một cú đập trúng hạ bộ. Nếu tên xác sống này mà còn là con người thì có lẽ sẽ cảm nhận được nỗi đau thấu trời xanh.

Chi tiếc nó đã là xác chết, đau quái nào được.

Xác sống bị đập lui về phía sau, miệng phát ra mấy tiếng gừ gừ khó nghe.

- Gừ gừ, ô a ô a.

Ô a cái gì? Tập đánh vắn sao?!

Xác sống cứ thế lao vào người Lam Tịch, cô nhận ra mình đang trong phòng thay đồ của nữ, không khỏi lấy làm lạ, nhưng chẳng còn thời gian suy nghĩ, cô lộn hai vòng đập luôn cái tủ đựng đồ bên cạnh về phía xác sống.

Xác sống vẫn chẳng hề gì mà gãy ra, lại lao về phía cô, Lam Tịch cả giận nểng:

- Cầu hệ thống mau đem Huyết Sương đây cho taaaaa!

- [Hihi, bản hệ thống là đang muốn xem Tiểu Tịch Tịch tay đôi với xác sống có K.O hay không.]

Âm thanh chọc tức của 2305 vang lên, Lam Tịch liền thấy Huyết Sương đã nằm trong tay mình.

Huyết Sương một thân trường kiếm, giữa thân kiếm là một rãnh phát ra huyết quang đỏ rực.

Lam Tịch chém một kiếm, đầu của xác sống văng lên tường, bắn ra hàng hàng vệt máu.

Máu vương trên kiếm như bị hút về phía rãnh đỏ, khiến thanh kiếm càng đỏ tươi hơn.

Mất đầu, thân thể bị hủy hoại của xác sống cũng ngã ùng ra đất.

Lam Tịch thờ hồn hển, đi tới một góc sạch sẽ nhất trong căn phòng ngồi nghỉ.

Tiếp nhận cốt truyện:

Đây đích thực là tận thế, một thế giới chết chóc.

Nữ chính là An Tước Vũ, trước mặt thể là cháu gái của Phúc bá- quản gia tại Lam gia.

Từ nhỏ đã nhận được nhiệm vụ hầu hạ và chăm sóc nguyên chủ- cũng chính là đại tiểu thư của Lam gia.

Nguyên chủ rất để ý đến An Tước Vũ, thường xuyên gọi cô ta tới chơi cùng bạn bè mình nhưng An Tước Vũ luôn luôn hiểu lầm nguyên chủ có ý nhục mạ cô với những người bạn là cô chiều cậu ấm của mình.

Mặt thể tới, dịch xác sống tràn lan khắp lục địa, sau 2 tháng đổ bộ, số người bị cắn lên tới hàng triệu, lúc này loài người nhận ra trên cơ thể họ có những phản ứng kì lạ, dị năng đã xuất hiện.

Loài người sở hữu dị năng đã dần cân bằng lại cuộc chiến sinh tồn này.

An Tước Vũ và nguyên chủ sau hai tháng đều không thấy sự xuất hiện của dị năng, hết lần này tới lần khác đều phải trốn chạy đi tị nạn ở khắp các căn cứ quân đội của chính phủ.

Một lần trên đường di tản, đoàn người tị nạn bị xác sống tấn công, đánh phải lánh vào một thị trấn nhỏ. An Tước Vũ đi lấy nước cho đoàn thì bị xác sống đột kích, cô ta bỏ chạy nhưng đã bị cắn, lúc này nguyên chủ đi ngang qua thấy vậy quá kinh hãi mà bỏ chạy, thực chất là đi tìm người cứu giúp, nhưng An Tước Vũ cho là nguyên chủ thấy chết không cứu, cứ như vậy mà chết trong cảm thù.

Nữ chính trọng sinh lại 1 năm trước, khi mặt thể sắp sửa bắt đầu, mang theo lòng thù hận với nguyên chủ.

Việc đầu tiên đó là bỏ nguyên chủ lại trường học rồi đi tị nạn.

Ở trường học, nguyên chủ không được lòng mọi người, khi xe của quân đội vừa đến đón sinh viên đi thi nguyên chủ bị một đám nữ sinh hư hỏng đánh ngất rồi bỏ vào phòng thay đồ.

Theo đúng kịch bản thì nguyên chủ bị xác sống cắn nhưng ngay sau đó được người trong quân đội cứu.

Lũ người này nhận thấy không có bất cứ thứ gì phát sinh trên cơ thể cô nhận ra cô có khả năng kháng virus xác sống nên biến nguyên chủ trở thành vật thí nghiệm nhằm tìm ra thuốc giải.

Điều này có thể giải thích vì sao đời trước nguyên chủ mãi cũng không thấy dị năng xuất hiện, căn bản không phải không xuất hiện, mà cho dù có xuất hiện cũng không thể biết nổi.

Những ngày tháng sau đó của nguyên chủ là bị nhốt tại phòng thí nghiệm chịu đủ thứ hành hạ, bị rút máu, bị kích điện, bị đem ra cho xác sống cắn thử nhiều lần.

Lại nói về An Tước Vũ kia sau khi sống đã sở hữu dị năng điều trị và dị năng hệ thủy, đây có thể nói là hai dị năng khan hiếm và quý giá nhất lúc bấy giờ do thiếu nguồn nước trầm trọng.

An Tước Vũ trở thành quý nhân mà mọi căn cứ và tổ chức mời gọi, sau đó cô ta chọn về với căn cứ F, là một căn cứ do nam chính Lăng Tiêu chỉ huy.

Lí do vốn dĩ không phải là ở nam chính, mà là tại nguyên chủ. Phải vậy, căn cứ của nam chính chỉ huy chính là nơi đem nguyên chủ thành chuột bạch thí nghiệm.

An Tước Vũ tới căn cứ F tham gia vào cuộc nghiên cứu kia, khi vắc xin chống dịch bệnh đã được điều chế ra, tương chừng nguyên chủ sẽ được giải thoát thì An Tước Vũ đã lên tới phòng thí nghiệm giết chết nguyên chủ.

Vắc xin được điều chế, thế giới được cứu, An Tước Vũ và Lăng Tiêu trở thành người hùng của nhân loại.

Tiếp nhận xong cốt truyện thì Lam Tịch cũng đã hồi được sức, lúc này cô mới nhận thấy trên trán mình có một vết bị đập, máu cũng đã đông vấy, hẳn là vết đánh ngất của mấy con hàng hư hỏng kia.

- 2305, cầu thuốc chữa trị.

- [Hệ thống thương thành luôn luôn mở cửa]

- Thương thành cái gì, chẳng lẽ cậu không thể free cho tôi được sao?

- [... Tôi không có quyền hạn đó, dù sao cô cũng đâu có cảm thấy đau, cứ để trôi vậy đi.]

Lam Tịch làm mặt nghiêm túc:

- Không được, vậy xấu lắm. Bản cô nương còn phải đi gấp lão công nữa!

- [... Thôi được]

Vừa dứt lời một luồng ánh sáng xuất hiện bao lấy người Lam Tịch, tất cả vết sẹo vết trầy trên người cô thoảng cái biến mất, bộ dáng của một thiếu nữ trắng trẻo xinh đẹp xuất hiện. Bộ đồng phục trên người Lam Tịch cũng biến thành một bộ quần áo da đen bó sát.

[Bản hệ thống biết cô sợ máu nên đã chuẩn bị cho cô một bộ trang phục đặc biệt, máu không thể dính vào]

- Ô cảm ơn nhé.- Lam Tịch băng quơ nói.

- [...] – Cô cảm ơn thành tâm một chút đi.

Lam Tịch đứng dậy muốn đi ra khỏi phòng thay đồ.

Vừa mở cửa liền thấy một đám xác sống tầm sáu bảy con đang “ nghoe nguây” trước cửa.

- SẦM!

Lam Tịch đóng phắt cửa vào thở ra một hơi, âm thanh làm cho đám xác sống chú ý tới căn phòng, lao như điên tới đâm thùm thụp vào cửa.

Sau khi đã bình tĩnh và điều tiết nỗi sợ máu đang lan tỏa mọi góc ngách trên người mình, Lam Tịch hét lên một tiếng, đem cửa phòng đập đổ, Ngọc Tinh không biết từ bao giờ xuất hiện trên tay cô.

Phát một cái! Một ngàn lá trúc đồ tươi sắc nhọn còn hơn dao phi tới tập về phía bầy xác sống. Đầu, cánh tay, ngón tay, chân của chúng không dừng mà đứt lìa. Một đồng thịt thối rữa nằm ngổn ngang trên đất, máu chảy lênh láng trên sàn.

Lam Tịch nhảy lên Huyết Sương vút một cái phi qua.

Không bao lâu sau khi Lam Tịch bay đi, một đoàn người tiến tới.

Nhìn thấy hiện trường quá mức kinh tởm không khỏi chợn mửa, nam nhân anh tuấn cao lớn tỏa ra khí chất lạnh lùng tích chữ vàng khề nhều mày, một chàng trai đứng bên cạnh hắn ngạc nhiên nói:

- Cái quỷ gì? Lăng Tiêu, anh xem, là ai mà có thể khiến cho cái lũ xác sống này tởm như vậy?

Nam nhân tên Lăng Tiêu lạnh như băng phun ra hai chữ:

- Dùng kiếm.

Chàng trai họ tên Phó Vi bấy giờ mới quan sát kĩ hơn:

- Đúng thật nè, vết chém rõ ràng, không lẽ là hội trưởng câu lạc bộ kiếm đạo trong trường đại học?

Lăng Tiêu không nói gì, quay người một hướng khác mà đi, đoàn người cứ thế cũng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Theo đuổi phản diện phúc hắc (3)

Tận thế chỉ mới bắt đầu được hơn nửa tháng nhưng trung tâm thành phố B đã không còn một bóng người.

Lam Tịch la cà trên các đường phố, cứ được một đoạn lại rẽ vào siêu thị. Do chỉ lo mau chạy lấy người nên lúc này siêu thị vẫn còn rất nhiều đồ ăn.

Chỉ có một số cửa hàng đã bị lũ xác sống xô đổ trông rất lộn xộn.

Vừa đi ngang qua cửa hiệu quần áo, Lam Tịch không nhận được mà mở cửa bước vào, cửa hàng còn vô cùng đẹp đẽ, chưa có sự nhúng tay của bất cứ xác sống nào., cũng có thể do cánh cửa mở vào rất dày và nặng, bọn xác sống không đẩy nổi?

- Đẹp thật nha! Ôi đồ miễn phí luôn!

- [Cô mặc đẹp cho xác sống xem sao? Thời đại nào rồi?] – 2305 không chịu nổi cái cô đồng nghiệp không có tiết tháo này nữa rồi.

Đúng lúc này có một đám thanh niên từ đâu hốt hải chạy vào cửa hàng.

Một chàng trai mập mạp đeo kính, một cô gái tầm tuổi nguyên chủ mặc đầm hồng, một cô gái ăn mặc cá tính tóc nhuộm vàng hoe và một anh chàng cao lêu nghêu.

Xa xa Lam Tịch có thể thấy rõ hai ba con xác sống đang lao đảo bò tới.

Cô gái mặc đầm hồng kinh hãi:

- Trác Triều, chúng ta phải làm sao đây?

Anh chàng béo vẫn còn thờ không thôi:

- Cứ trốn trong này chứ biết làm sao giờ- dừng một chút lại nói với cô gái tóc vàng: Diệp Trần, cậu mang A Tinh nấp vào trong đi.

Diệp Trần gật đầu, kéo tay thiếu nữ A Tinh xoay người đi vào thì trông thấy Lam Tịch đang yên lặng đứng nhìn.

Diệp Trần, A Tinh: ...

- Cô cũng ở đây trốn sao? – A Tinh nhỏ giọng hỏi.

Lam Tịch không đáp mà đi loanh quanh tiếp tục ngắm nghía mấy bộ váy.

Diệp Trần khinh bỉ nói:

- Đúng là thần kinh, nghèo quá hay sao mà tận thế mới được xem quần áo.

A Tinh nhú mày:

- Diệp Trần, cậu – Chưa nói hết câu thì đã bị Diệp Trần kéo đi.

Sau khi hai cô gái đi, anh chàng béo thủ thi điều gì đó với với chàng trai lêu nghêu, ánh mắt lóe lên tia dã tâm. Chưa đầy mười phút, Diệp Trần đã trở lại.

Cả ba người đều dùng ánh mắt nghi kị nhìn Lam Tịch, nhưng Lam Tịch một mực từ đầu tới cuối chỉ chăm chú xem quần áo.

Cuối cùng cả ba thống nhất cứ vậy mà mở cửa bỏ đi.

Mấy con xác sống lớn vồn ngoài cửa bị thiếu nữ tóc vàng một dị năng hệ phong cứ vậy cuốn tung.

Lam Tịch lúc này mới rời khỏi mở quần áo, ánh mắt kinh nghi nhìn theo bóng ba người xa dần, miệng không nhịn được nở nụ cười đắc chí.

Aiza, xem kia, đi lượn vài vòng thôi cũng gặp người quen.

A Tinh kia không phải là em gái thất lạc của nam chính chính sao? Đặc biệt sau này còn là cánh tay đắc lực của nữ chính, đúng là một con chó ngoan.

Nam chính là con trai của tư lệnh Lăng, từ nhỏ đã phải cũng cha tới để đồ rèn luyện. Hắn có một người em gái tên Lăng Tinh từ nhỏ đến lớn chưa từng gặp mặt. Mãi đến khi mặt thế, Lăng Tiêu mới vội vã tới thành phố B đón cô em gái này.

Lăng Tinh lúc đó đang bị rất nhiều xác sống vây bắt, tình cờ được nữ chính đi ngang “tốt bụng” mà cứu giúp, từ đó mới có việc nam chính và nữ chính biết đến nhau.

Có điều theo như miêu tả ở cốt truyện, em gái nam chính là một cô gái cá tính, với mái tóc vàng trông vô cùng hoạt bát.

Theo như quan sát không phải cô gái vừa rời đi mới là Lăng Tinh sao? Diệp Trần là ai?

Và ... A Tinh bị bạn bè bỏ lại kia rốt cuộc là ai?

Lam Tịch vòng qua hành lang của cửa hiệu đi tới khu nghỉ của nhân viên, liền ngửi được một mùi tanh nồng, với cái mùi này chắc có lẽ không bao lâu nữa xác sống sẽ vây kín cửa hiệu mất.

Lam Tịch vội mở cửa phòng chứa đồ, thiếu nữ mặc đầm hồng nằm trên sàn, máu tươi từ bụng chảy ra lênh láng khiến Lam Tịch không khỏi hít một hơi sâu.

Lam Tịch đi tới lật thiếu nữ lên kiểm tra, vẫn còn thở.

Nhưng nếu không mau cầm máu thì sẽ chết, nếu không mau cầm máu xác sống cũng sẽ mò tới đây.

Cách tốt nhất đó chính là ... mặc kệ! Chuẩn trước khi xác sống tới thôi!

[Tiểu Tịch Tịch! Cô ác quá!!!]

Hừ, tận thế đến mong rồi vấn đề nhân tính nào có thể bàn.

Lam Tịch toan bỏ đi thì bị cánh tay của A Tinh bám lấy.

- Cứu... cứu tôi!

- ...- Tôi có nên đập cho cô ta một cái tàn nhẫn không nhỉ?

[Tôi sẽ trừ điểm đạo đức của cô đấy]

Quá đáng quá đấy! Bản cô nương cũng đâu sở hữu dị năng chữa trị như nữ chính đâu cơ chứ?

[Đây! Thuốc đây, cho cô ấy uống đi]

Một viên thuốc màu xanh lục từ không trung xuất hiện rơi bộp vào tay Lam Tịch.

- Hừ, thuốc cho bản cô nương thì ta phải xin xỏ, còn cho con bé này thì mi tự giác quá ha.

[Phụ nữ luôn được ưu tiên mà ^^]

Lam Tịch vừa cho A Tinh nuốt thuốc xong nghe vậy không khỏi tức muốn ói máu: Thế bản cô nương là cái gì?!

[Cô là nữ phụ, không phải phụ nữ]

Hệ thống cũng biết cách làm người khác cứng họng rồi.

Thuốc vừa miệng đã tan thành nước, một cách thần kì vết bị đâm trên bụng A Tinh lành lại nhanh chóng.

Lam Tịch cúi người đỡ lấy cơ thể mảnh mai của thiếu nữ lên mà lôi đi.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Theo đuổi phản diện phúc hắc (4)

Lam Tịch mang theo A Tinh đang bất tỉnh ra khỏi cửa hiệu thời trang, tuy đã thay cho A Tinh một bộ quần áo thuận tiện hơn nhưng đã có mùi mấy con xác sống bao lấy, có lẽ mùi máu tươi vẫn tàn mịt trên cơ thể thiếu nữ.

Lam Tịch cắn răng, chẳng lẽ cô lại quăng con bé này sang một bên mà chém xác sống, đang chật vật muốn chết thì một chiếc xe quân sự phóng vọt tới đâm trúng mấy con xác sống, người lái xe là một chàng trai mặc quân phục xanh thẫm, hét lên:

- Mau lên xe!

Cánh cửa bị mở toang ra, Lam Tịch thoát một đã ôm A Tinh nhảy tọt vào trong.

Chiếc xe quân sự cứ vậy phóng đi khiến lũ xác sống chậm chạp chỉ biết đứng gù gù la ó.

An toàn trước mắt, Lam Tịch khẽ thở hắt ra.

Chàng quân nhân thấy vậy cười thành tiếng:

- Ha ha, quả là thừa chết thiếu sống nhỉ?

- Anh là ai?

Chàng quân nhân không để ý tới thái độ lạnh lùng của Lam Tịch, thật thà trả lời:

- Thiếu tá Ngô Vương!

Cũng không ngạc nhiên lắm nhưng Lam Tịch vẫn hỏi thêm:

- Anh là người của chính phủ sao? Không phải họ đã rời đi từ mấy ngày trước rồi sao? - Tất nhiên là ngoại trừ đoàn người của Lăng Tiêu quay trở lại để cứu Lăng Tinh.

- À, tôi không phải thuộc đội cứu dân tị nạn, tôi tại trung đoàn của trung tướng Lạc, tới thành phố B để thành lập căn cứ mới, căn cứ ZDF.

Lam Tịch gật gật đầu, trong đầu lặp đi lặp lại cái tên căn cứ ZDF.

Căn cứ ZDF ẩn mình dưới danh căn cứ của chính phủ C quốc, được chỉ huy bởi trung tướng Lạc Kiến Vũ hay theo như cốt truyện giải bày đó là phản diện lớn nhất.

Hắn từ đầu tới cuối đều không có mong muốn xóa sổ xác sống khỏi địa cầu mà lại đi theo con đường quái gở với mục tiêu thao túng xác sống, biến chúng thành nô lệ của loài người.

Và dĩ nhiên mấy tên có cái suy nghĩ ắt ơ như vậy, cho dù có phải là anh boss lớn thì cuối cùng cũng bị nam nữ chính xử đẹp.

Lam Tịch than vắn trong lòng: Lên có cái xe thôi mà lại dây vào trùm cuối, phải cách xa ra mới được.

Ngô Vương qua kính chiếu hậu nhìn thấy A Tinh đang gục trong lòng Lam Tịch, thuận miệng hỏi:

- Cô bé bị làm sao vậy?

Lam Tịch đưa tay vuốt thẳng lại tóc A Tinh, ngắn gọn đáp:

- Không biết.

Ngô Vương...

Lam Tịch đang nghĩ xem tới đâu thì cách li khỏi cái vị "đàn em" của boss cuối này thì xe bỗng thẳng gấp, cả người cô ngã về phía trước.

- Lái xe cái kiểu gì vậy?!

Ngô Vương giọng run run đáp:

- Tinh.. hình không được tốt lắm.

Lúc này Lam Tịch mới ngẩng đầu nhìn phía trước, trước xe gần 100 mét có một đàn xác sống đông đảo vô cùng, có lẽ là nhân viên của một xưởng xí nghiệp.

Lũ xác sống đang chậm rì rì tiến tới.

Ngô Vương căng thẳng nói:

- Đằng sau cũng có, là mấy con ban nãy hợp đàn chạy tới rồi. Chúng ta đang bị bao vây!!!

- Đây cô gái, cô biết lái xe chứ?

- Làm gì?

Ngô Vương lấy từ ghế phụ một hộp dài màu đen, mở ra là một khẩu súng trường.

- Lái xe đi, tôi sẽ dọn đường cho cô.

Lam Tịch cười nhẹ, đỡ A Tinh dậy thất dây an toàn cẩn thận rồi lộn từ cửa sổ xe lên mái.

- Oái! Cô làm cái gì vậy?- Ngô Vương kinh hoàng nói vọng lên.

Lam Tịch đạp đạp chân xuống ra hiệu, nói:

- Anh lái xe! Tôi dọn đường!

Chưa kịp để Ngô Vương phản ứng, Lam Tịch nhảy phốc xuống mặt đường, dùng tốc độ nhanh nhất lao tới đàn xác sống.

Ngô Vương biểu cảm không muốn nhìn nữa thì liền trợn mắt há hốc.

Lam Tịch trên tay cầm Huyết Surong chém chém chém, cô lướt đi đến đâu thấy xác ngã đến đó.

Từng xác sống ngã xuống mở quang một lối. Lam Tịch tức giận:

- Có đi đi không?!

Ngô Vương hoàn hồn nhún ga phóng thẳng về trước, Lam Tịch đạp lên Huyết Surong nhảy lên mái xe.

Xác sống vẫn lũ lượt bám vào thân xe, miệng chảy dài từng hàng làm Lam Tịch ghê tởm không thôi.

Ngọc Tinh trên tay phát mạnh, mã lực còn hơn cả Ba Tiêu.

Trúc điệp bay vun vút.

Máu chảy ròng ròng nhuộm chiếc xe quân sự sang màu đỏ thẫm tanh tưởi.

Duy chỉ có nữ nhân trên mái xe vẫn sạch sẽ trong bộ đồ đen.

Lam Tịch nhảy vào xe, kiểm tra kỹ với máy cú lạng lách vừa rồi A Tinh có bị sao không.

Ngô Vương ực một tiếng, hăm mộ nói:

- Cô gái, cô thức tỉnh dị năng rồi sao? Thanh kiếm vừa rồi là gì vậy, trông vừa sắc vừa uy vũ.

Lam Tịch đắc ý: Tất nhiên, thần khí cấp thiên của lão nương đây.

Bỗng Lam Tịch nhớ ra điều gì đó.

- 2305, Huyết Suong và Ngọc Tinh có giá bao nhiêu?

- [Huyết Suong 12 triệu tệ, Ngọc Tinh 5 triệu tệ. Tài khoản ngân hàng của cô là 26 triệu tệ]

- !!!!- 17 triệu tệ? Đùa cô à, số tiền mà phải thực hiện cả trăm nhiệm vụ cũng không đủ. Số tiền mà cô đã dành nhiều năm miệt mài làm việc mới có được. Số tiền đủ để mua hàng tá bộ quần áo và túi sách hàng hiệu!!!

Đệt!!! Từ giờ đừng hòng bán cô nương đung vào hệ thống thương thành!!!

Ngô Vương thấy vẻ mặt của cô gái lạ hết đắc ý lại chuyển sang nghi hoặc, sau đó là tức giận rồi tới hồi hận, không nhìn được bật cười.

- Cười cái gì? – Lam Tịch cay cú nói.

- Cô gái lạ, cô tên gì? Cô muốn gia nhập ZDF không?

Lam Tịch tròn trắng mắt, anh bạn à, anh không phải rủ tôi lao đầu vào hố lừa.

- Miễn đi.

- Sao lại không? Ở ZDF em gái cô sẽ được an toàn.

- Đây không phải em gái tôi.

Ngô Vương: ...

Lam Tịch: Đưa tôi tới phía trước rồi thả xuống.

Ngô Vương: ...

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Theo đuổi phản diện phúc hắc (5)

Ngô Vương thực sự chỉ đưa Lam Tịch và A Tinh tới một hầm của nhà băng vô cùng kiên cố rồi đi mất.

Lam Tịch đi kiểm đồ ăn xung quanh, lúc trở lại thì A Tinh cũng tỉnh.

- Cảm ơn chị nhé.

Lam Tịch nhún vai, thực sự cũng chẳng phải cô có ý định cứu giúp, tốt nhất nên cảm ơn 2305.

A Tinh u uất ngồi một góc, không được bao lâu thì rớt nước mắt, âm ức khóc:

- Tại sao Diệp Trần lại muốn giết em chứ, chúng em là bạn tốt, bạn tốt của nhau.

Lam Tịch bỗng hỏi:

- Em tên là Lăng Tinh sao?

A Tinh vẫn thút thít mà gạt đầu, còn Lam Tịch thì như đã khám phá ra một sự việc mà cốt truyện đại thần cũng không đề cập.

Thì ra là vậy, “Lăng Tinh” cá tính hoạt bát trong cốt truyện là một kẻ giả mạo, mà Lăng Tinh thật sự đã bị Diệp Trần giết chết từ đầu truyện rồi giả trang thành.

Địch, cái tình tiết gì chưa khám phá ra thì thôi, khám phá ra rồi mới thấy cốt truyện hồ tùm lùm.

Cứ cho như là Diệp Trần muốn cướp đoạt thân phận của Lăng Tĩnh vì cô bé là con gái của tư lệnh Lăng, muốn có một chỗ dựa trong thời mạt thế.

Nhưng không phải báo Lăng Tiêu thông minh bức người sao? Cho dù chưa từng gặp em gái thì cũng phải nhìn ra là Diệp Trần một nét cũng không giống mình chứ?

Ấy vậy mà đem sát nhân giết em gái mình cung chiều sủng ái tận mây xanh, hàm hồ!!!

Lam Tịch nghĩ một hồi liền đánh mặt, lạnh lùng nói:

- Khóc cái gì? Khóc vì một con chó phản chủ thì khóc cái gì? Em nín ngay, em không muốn trả thù Diệp Trần sao?

A Tĩnh nghe vậy liền gắng sức nín khóc, thút thít thêm vài cái rồi nói:

- Tất nhiên phải trả thù, uổng công em coi cô ta là bạn tốt. Chị gái à, chị yên tâm, anh của em là người đứng đầu trung đoàn ở thành phố B, chúng ta hãy đi gặp anh trai em, anh ấy nhất định sẽ báo thù cho em.

Lam Tịch: ... - Giờ anh hai cô đang cung sủng người khác rồi cô ơi.

Lam Tịch cười cười, đứng dậy, kéo cả A Tĩnh theo:

- Đi thôi, ta đi gặp tìm anh trai em.

A Tĩnh cười khá ái, nắm chặt tay Lam Tịch bước theo:

- Chị gái, chị tên là gì vậy?

- Lam Tịch.

A Tĩnh ngạc nhiên:

- Chị gái, chị là tiểu thư tập đoàn IWE sao?

Lam Tịch ngắn gọn đáp:

- Mạt thế thì tiểu thư hay thường dân cũng như nhau thôi.

- Sao lại không, trước khi rời khỏi Lăng gia với Diệp Trần, Trác Triều và Lô Phong, em nghe mấy người giúp việc nói chủ tịch IWE đang tìm kiếm chị đây.

Lam Tịch như ngớ ra, phải ha, nguyên chủ còn có thân phụ thân mẫu, trong cốt truyện dường như cũng tìm kiếm cô rất nhiều nhưng mọi thông tin về cô đã bị căn cứ F giấu diếm, An Tước Vũ có biết nhưng chắc chắn cô ta sẽ không hé răng một lời.

Chỉ cần Lam phụ Lam mẫu tìm được cô chắc chắn cô sẽ được cứu thoát, sống trong sự bảo bọc của họ, An Tước Vũ nào có thể điều đó xảy ra.

Lam Tịch và A Tĩnh cùng cuộc bộ tiến về căn cứ F của Lăng Tiêu, nên có thể thời gian phải nửa tháng mới tới.

Lam Tịch cũng không muốn đem Huyết Sương ra ngự kiếm phi hành, một là không muốn tốn nhiều thời gian giải thích với A Tĩnh, hai là Huyết Sương tuy là trường kiếm, nhưng thân kiếm rất nhỏ, nếu hai người cùng chen lên trông sẽ không được đẹp mắt.

...

Ngô Vương cho rằng sẽ không gặp lại cô gái lạ mặc đồ đen nữa, ai ngờ hôm nay khi đang cùng trung tướng Lạc đi kiểm lương thực thực phẩm bất gặp cô gái lạ kia đang rất “vui vẻ” với lũ xác sống, mà thực ra cũng lũ xác sống không được vui vẻ cho lắm.

Từ cửa kính xe nhìn ra có thể thấy được một đồng cây xác xếp chồng lên nhau bị cô gái lạ nọ liên tục chém, điều đặc biệt là cô gái nọ như được luyện qua kiếm pháp, mỗi chiêu ra đòn đều là sát chiêu nhưng lại vô cùng đẹp mắt, không bị thô tục khiến chẳng thể rời.

Ngồi ở ghế lái phụ bên cạnh anh là trung tướng Lạc Kiến Vũ, một người đàn ông toát ra hóc môn nam tính nồng nặc, thân hình cao lớn săn chắc trong bộ quân phục nghiêm trang hơn bao giờ. Người đàn ông tướng chừng như tảng băng trời đang nhìn chăm chăm cô gái múa kiếm với xác sống phía ngoài kia, thỉnh thoảng lông mày hơi nhíu lại, đôi môi nhếch nhếch lên đầy mỉa mai.

Ngô Vương vui vẻ khoe:

- Trung tướng, đó là cô gái em gặp dạo nọ, quả nhiên rất lợi hại, em vẫn rất tò mò dị năng của cô ấy là gì?

Lạc Kiến Vũ đáp:

- Có lẽ là không gian, thanh kiếm đột nhiên biến mất rồi đột nhiên xuất hiện.

Ngô Vương trầm trồ:

- Dị năng không gian? Nếu vậy quả là quý nha, giá mà cô ấy tới căn cứ của chúng ta.

- Sao lại không?

Ngô Vương nhún vai:

- Em có mời rồi nhưng cô ấy dứt khoát từ chối.

Lạc Kiến Vũ khẽ cười.

...

Sau khi Lam Tịch giải quyết xong đám xác sống thì A Tình từ nơi ẩn nấp chạy ra:

- Chị Tịch, chị thật quá mạnh! Ước gì em cũng có dị năng mạnh mẽ như chị!

Lam Tịch cười nhẹ, trong lòng âm thầm suy nghĩ: Cô là em gái ruột của nam chính, dị năng chắc cũng sẽ trâu bò không kém nhi.

À, dị năng nam chính là hệ lôi, thiên về sức mạnh vô cùng lớn.

A Tình phấn chấn:

- Chúng ta đi tiếp thôi!

Lam Tịch bỗng nói:

- Hãy khoan! Máy cái người kia, xem đủ chưa?

A Tình ngơ vờ giây lát, một chiếc xe quân sự từ con hẻm đối diện phóng ra.

Chiếc xe dừng trước mặt hai người, cửa kính từ từ kéo xuống lộ ra khuôn mặt như hoa nở của Ngô Vương, cũng thật hiếm khi có người lạc quan như vậy giữa thời kì chết chóc này.

- Hello người lạ! – Ngô Vương vui vẻ chào.

A Tình sợ hãi trốn ra phía sau Lam Tịch, Lam Tịch nghiêng đầu nhìn xuyên qua Ngô Vương, Lạc Kiến Vũ đang trầm tĩnh hút thuốc.

Ồ, anh boss nhà đây.

Lam Tịch lạnh lùng:

- Người lạ thì có gì để chào nhau?

- Cô vô tình quá đấy, có lòng người không vậy? Dù sao tôi cũng từng cứu cô mà.- Ngô Vương bày bộ mặt bất đắc dĩ.

Lam Tịch kéo A Tình đi thẳng, cười mỉa mai:

- Thứ rẻ mạt nhất tại thời mạt thế là lòng người đó anh bạn.

Thấy hai bóng mảnh mai nọ đã đi xa, Ngô Vương quay sang âm ỉ:

- Trung tướng xem, em nói rồi mà, cô gái đó ngạo kiều lắm.

Lạc Kiến Vũ đan những ngón tay thon dài vào nhau, ánh mắt lóe lên tia hứng thú:

- Thú vị thật.

Chúng ta sẽ gặp lại, cô gái lạ.

P/S: Từ giờ mị sẽ cập nhật vào mỗi tối thứ 7, số chương còn tùy vào mỗi tuần rảnh bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Theo đuổi phản diện phúc hắc (6)

[Tỉnh! Nhiệm vụ cường ép: Công lược Lạc Kiến Vũ.]

Lam Tịch: ...

Are you sure?

[Sure @]

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Nè Nè cậu đùa tôi sao? Tôi vừa mới cự tuyệt người ta chưa được một tiếng luôn đó.

[Cự tuyệt là lỗi của cô, đầu phải tôi, không phải cô chê anh ta phản diện chết sớm sao?]

Bây giờ tôi quay lại quần lấy anh ấy thì có làm sao không?

[Không sao đâu, người ta chỉ nghĩ cô vô liêm sỉ thôi.]

Cậu càng ngày càng thiếu để thương, 2305 a.

A Tỉnh thấy sắc mặt của Lam Tịch khó coi, quan tâm hỏi:

- Chị Tịch, chị không sao chứ?

- Chị đang rất có sao!!!

Lam Tịch vừa điều khiển vô lăng vừa trả lời. Phải, vô lăng. Cách đây nửa tiếng hai người tìm thấy được một chiếc ô tô bị bỏ lại trên đường xung quanh còn mấy khối thịt rì mẩu, có lẽ là người sở hữu xe đã thành bữa ăn ngon lành cho bọn xác sống.

Vậy là cô và A Tỉnh cũng chẳng ngần ngại mà leo lên xe.

Chiếc xe vừa tiến vào trung tâm thành phố B thì gặp cả một “lũ đoàn” xác sống. Lam Tịch chẳng bận tâm mà vẫn phóng vun vút.

Bỗng có một đám người lao ra hô hoán:

- Cho chúng tôi lên với! Cho chúng tôi lên với!

Lam Tịch như điếc, vẫn thản nhiên nhún ga, A Tỉnh thấy vậy liền bầu chặt lấy tay cô:

- Chị! Chị cứu họ đi! Họ rất đáng thương.

Lam Tịch ngẩng đầu nhìn A Tỉnh, trong lòng cười lạnh.

Thắng ga, mở cửa xe, hai người thanh niên kia thấy vậy mừng rỡ chạy vào.

Lao vào ghế sau xe là một chàng trai và một cô gái.

Cô gái nọ vừa ổn định thì không nhận được oán trách:

- Cô làm gì vậy? Cô định cứ thế bỏ đi đúng không?

Chàng trai kia liền níu tay cô gái:

- Kia cậu...

Cô gái cau gắt:

- Kia gì chứ, nếu không phải tình thế cấp bách tớ mà thèm leo lên cái xe rách này sao?

A Tỉnh nghe vậy sắc mặt liền khó coi, cái loại ý nghĩ họ đáng thương gì đó liền biến mất. Lam Tịch thì vẫn yên lặng lái xe.

Cô gái kia vẫn không buông tha:

- Mày có phải bị điếc rồi không?

Mặc kệ cô gái có nói cái gì, thiếu nữ lái xe vẫn không có nửa điểm động tĩnh.

Chẳng bao lâu, xác sống đã bám kịp xe ô tô.

Xác sống theo thời gian phát triển cũng sẽ tiến hóa trở nên nhanh nhẹn và có đầu óc hơn, bây giờ lũ bám theo có lẽ là xác sống cấp 2 hoặc cấp 3, độ nguy hiểm cao hơn nhiều.

Lúc này anh chàng ngồi cạnh cô gái kia cũng không nhin nữa hết ầm:

- Con khát cái, mày lái xe nhanh lên, làm cái gì vậy? Chúng nó bám vào thành ô tô rồi nè!

Lam Tịch vẫn như không, dường như không để ý phía sau có bao nhiêu xác sống, cô cời bỏ đại an toàn, một tay nắm lấy tay A Tĩnh.

Phốc! Đập tung cửa xe, cô đem chính mình cùng A Tĩnh nhảy ra bên ngoài, đúng lúc này Huyết Surong xuất hiện đỡ lấy hai người phóng vút lên không trung.

Cô gái kia hoảng hốt:

- Cô ta ... cô ta?! – Nhưng chưa kịp diễn đạt hết thì một con xác sống đã chui tọt vào từ cửa xe bị đá văng kia.

Lam Tịch và A Tĩnh ngồi trên Huyết Surong từ trên cao, lẳng lặng nghe tiếng hét chói tai phía dưới, chiếc xe ô tô vô người lái đâm vào tường, không bao lâu thì một đàn xác sống chạy tới tùm tùm vào “Thương thức” bữa ăn của mình.

A Tĩnh kinh hãi níu lấy tay Lam Tịch. Lam Tịch lạnh lùng:

- Thời mạt thế, loài người mất đi nhân tính, em giúp người ta chưa chắc đã nhận được sự cảm kích, có thể họ còn đâm sau lưng em. Nhớ kĩ, thời đại này, hãy vứt phăng đi cái thứ gọi là lòng trắc ẩn đi!

A Tĩnh bần rùn người gật đầu.

Huyết Surong cứ vậy mà phóng đi trên trời.

...

Sau ba ngày không ngừng bay và tìm kiếm lương thực, Lam Tịch và A Tĩnh đã tiếp cận căn cứ F của Lăng Tiêu.

Căn cứ được chia thành 3 vùng quy hoạch, vùng ngoài cùng là trạm kiên cố, cho những người lánh nạn tới đến ở, vùng giữa là vùng quân đội, nơi các dị năng giả luyện tập và vùng trong cùng là nơi diễn ra các cuộc nghiên cứu phi nhân tính.

Lam Tịch và A Tĩnh dễ dàng bước tới khu ngoài cùng, cũng không khác một thị trấn đơn sơ là bao, khác với cảnh chêt chóc ngoài kia, ở vùng ngoài này không khí như chưa tận thế, mọi người vẫn đi dạo trên đường phố bình thường, vẫn nói chuyện bình thường, nhưng có lẽ chủ đề bàn tán không phải là tin tức thời sự mới nổi, không phải là sự kiện showbiz, mà đơn giản chỉ là ngày hôm nay chêt bao nhiêu người, ngày mai giết được bao nhiêu xác sống.

Con người có lẽ đã quen dần với mạt thế.

Lam Tịch kéo A Tĩnh tới khu đăng kí dị năng giả và tình cờ gặp được người quen:

- Tiểu... tiểu thư! – Phúc bá ngồi trên ghế nhân viên ghi chép, trông thấy Lam Tịch thì hai mắt đỏ hoe.

Lam Tịch làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Phúc bá, sao bác lại ở đây?

Phúc bá mừng phát khóc ôm lấy Lam Tịch:

- Tôi còn tưởng tiểu thư ra sao rồi, thật may thật may quá, phải báo tin này cho Tiểu Vũ biết mới được.

An Tước Vũ? Cô ta mà biết chắc sẽ tức đến chết đây.

Đúng lúc này cửa văn phòng đăng kí dị năng giả mở ra, An Tước Vũ tay trong tay với Diệp Trần bước vào, nhìn thấy người bên trong là ai thì sắc mặt trắng bệch:

- Lam Tịch?!

- A (Tỉnh)?!

Bạn đang đọc truyện *Khoái Xuyên Chi Nữ Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.